S.A. STEEMAN

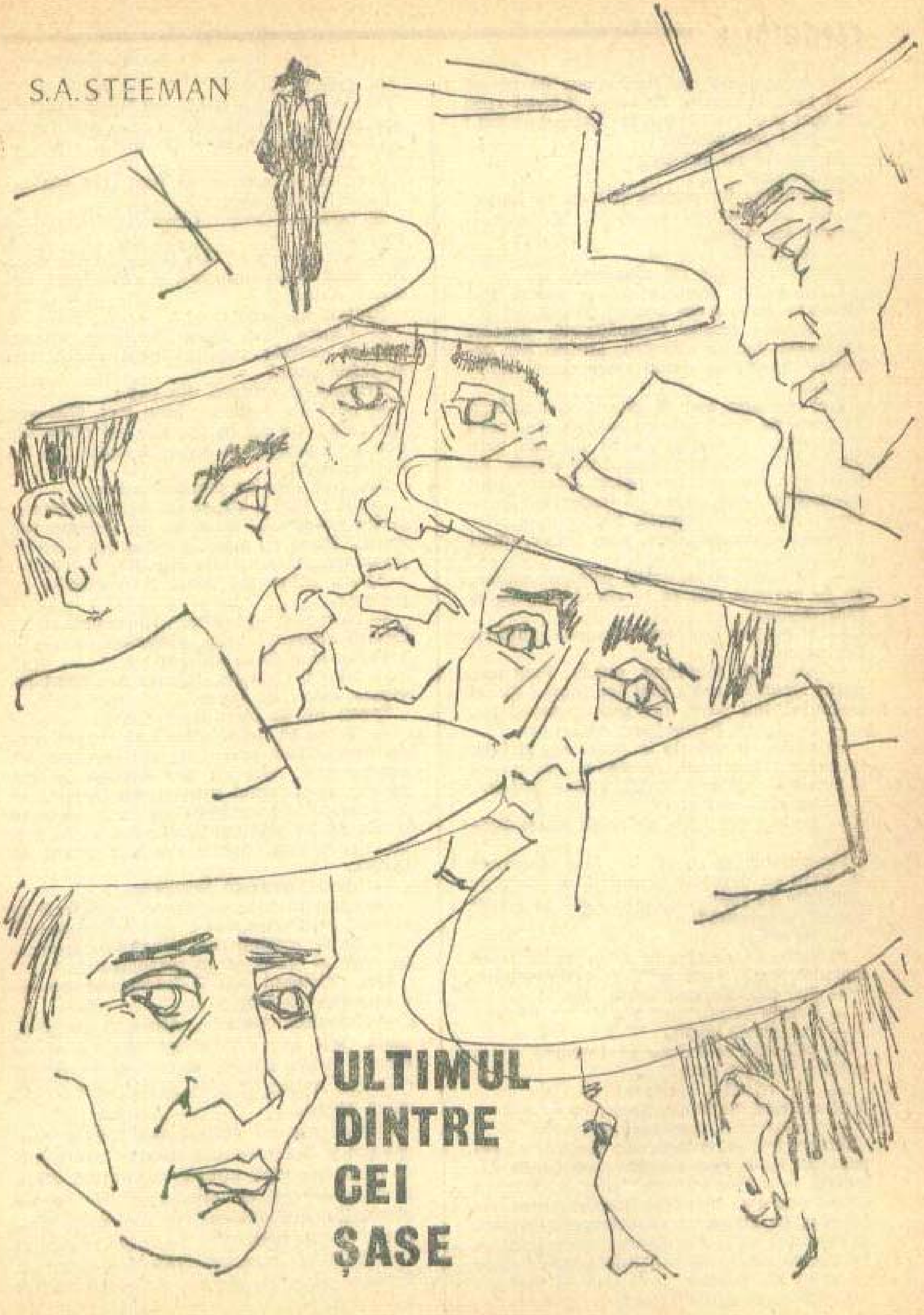

ULTIMUL DINTRE CEI ȘASE

CAPITOLUL I

Senterre îl luă pe Perlonjour de umeri și îl pofti înăuntru. Pe urmă îl trase spre cel mai bun fotoliu din încăpere spunînd :

— Stai jos, bătrîne !

El repetă cu emoție :

— Bătrîne...

Perlonjour își aruncă pălăria și balonsaidul pe masă și se așeză. Senterre îl privea cu nesaț.

— Ei bine ?, făcu el.

Dar Perlonjour nu răspunse.

Cinci ani de aventuri nu reușiseră să-l îmbătrînească. Avea același păr blond rebel, aceeași frunte încăpățînată, aceeași înghețată privire albastră, același aer arțăgos, capabil să descurajeze orice bunăvoință.

Lui Senterre i-ar fi plăcut să-l strîngă în brațe pe acest prieten regăsit. Dar ceva îl paraliza, îl împiedica să meargă spre Jean, să-l atragă spre sine. Într-adevăr, nu îndrăznea. Sub privirea pătrunzătoare a lui Perlonjour, care părea că pune fără încetare o întrebare urgentă, Senterre se plictisea, își căuta cuvintele, juca teatru. Cinci ani, totuși... !

— Bătrîne nebun, dragă prietene nebun, cît de bucuros sînt să te revăd !, spuse el fără căldură.

— Și eu sînt bucuros, răspunse politicos Perlonjour.

— Nu te-ai schimbat deloc... Fața mai puțin rotundă, ochii mai luminoși... Coșul pieptului, îmi pare, mai solid... Asta-i tot.

— Da, spuse Perlonjour. Asta-i tot.

Se sculă, cu mîinile în buzunare și făcu înconjurul încăperii. Îți dădeai seama că e incapabil să stea multă vreme liniștit :

— De cînd ești aici ?

— De opt zile... Nu, de nouă, spuse Senterre.

Perlonjour se opri în fața ferestrei și bătu cu degetele ritmul unui marș pe ochiurile de geam murdare. Fără să se întoarcă, îl întrebă :

— Ai reușit ?...

Și vocea sa îi apăru lui Georges Senterre ezitantă, ca și cum ar fi fost sugrumată.

— Da, eu... Eu sînt bogat, Jean !

— Foarte bogat, nu-i așa ?

— Da, foarte bogat.

În sfîrșit, Perlonjour se întoarse, cu o cută amară pe buze.

— Te felicit !, spuse el.

Și adăugă, după un timp :

— Tu ai avut întotdeauna noroc...

Senterre îl privi încurcat, aproape cu reproș. El își făcuse despre o asemenea întrevedere o idee cu totul diferită. Suferea că nu putea să dea frîu liber entuziasmului său, că nu putea să celebreze, în fața prietenului său, grandoarea operei întreprinse, că nu putea, bineînțeles, să-și cînte propriul lui triumf.

Deodată, el se neliniști :

— Dar tu ?...

Perlonjour, impasibil, scoase din buzunar o singură țigară pe care o aprinse cu ajutorul unei brichete din metal alb.

— Eu ?

Trimise un rotocol de fum spre plafon:

— Pfft !... Curățat.

Și fără să-i lase lui Senterre timpul să exclame :

— Asta te miră ? Era totuși de prevăzut. Am avut și eu urcușuri, și coborîșuri, desigur. Astăzi...

Ridică din umeri.

— Foarte bine, spuse Senterre. Eu am adunat destule venituri pentru doi, trei și chiar șase !

Perlonjour scutură din cap :

— Nu ! Te recunosc bine aici, Georges, dar refuz. De azi în opt zile voi pleca din nou pe mare. N-am vrut să lipsesc la întîlnire, dar...

Senterre lovi cu pumnul masa.

— Oh ! Taci !, strigă el. Ai uitat înțelegerile noastre ?... Evident, nu puteam toți reuși... Tu și cu mine, pînă acum, dăm pe jumătate... O jumătate cinstită, te asigur !

Apucă mîna lui Jean și o strînse cu putere :

— Noroc și nenoroc, îți amintești ?... Deviza noastră ! Jean, povestește-mi.

Perlonjour dădu din cap :

— Nimic, Georges. Nimic. Am ratat lovitura, asta-i. Și vreau...

Tonul lui se făcu aspru :

— Vreau să fiu singur ca să suport consecințele. Dacă mai sînt alții care împart soarta mea, sper că vor acționa la fel, că vor avea bunul simț să nu insiste. Ar fi prostesc de nedrept ca acei care au reușit să fie stînjeniți de ceilalți. Tu ești un tip drăguț, dar e complet inutil să insiști.

— Idiot !, mormăi Senterre.

Mai era încă într-o stare de euforie și refuzul lui Perlonjour îl scotea din sărite :

— După înțelegerile noastre, înțelegeri pe care ai jurat să le respecți...

Dar prietenul său îl întrerupse punîndu-i mîna pe braț.

— Termină odată !, spuse el cu oboseală. Mai avem încă opt zile ca să ne certăm. Pînă atunci, poate vor reveni și ceilalți... Astăzi, ei bine, astăzi, sînt fericit că te revăd...

Spuse asta cu chipul său închis, dur, arțăgos și Senterre uită imediat cauza mîniei sale de pînă atunci. Dintre cei cinci, Perlonjour era cu siguranță cel pentru care odinioară avusese cea mai mică simpatie, dar în acea clipă resimțea pentru el o veritabilă dragoste frățească, care îl încurca puțin și pe care nu știa cum s-o înțeleagă.

Pendula bătu de opt ori și îi înlesni să schimbe subiectul.

— Ai dreptate, spuse el. Astăzi să fim numai bucuroși că ne revedem. Orele opt... Te iau să cinăm la Boreal.

Sprincenele lui Perlonjour se încruntară :

— Boreal ? Ce e asta ?

— Un restaurant șic, amice... De mult timp poate că n-ai pus piciorul într-un astfel de local, tu care le frecventai cu asiduitate odinioară.

— Intr-adevăr, de mult timp..., spuse ginditor Perlonjour luîndu-și balonsaidul și pălăria. Haidem !

Cinci minute mai tîrziu erau în stradă. Temperatura era dulce și noaptea sfîșiată de pancarte luminoase.

Cei doi bărbați respirară îndelung și porniră unul lîngă altul, cu un pas egal. Mersul lor era suplu, elastic. Nu vorbeau. Aceasta le-ar fi redus plăcerea pe care o simțeau să se regăsească într-un bun oraș bătrîn din buna și bătrîna Europă, purtînd pantaloni cu o călcătură impecabilă, rasi proaspăt, neavînd altă perspectivă imediată decît de petrecut o seară într-un restaurant plin de lumină, ascultînd, cu o jumătate de ureche, o melodie sincopată de jazz.

Indată ce trecură ușa Borealului, Perlonjour se destinse. El și Senterre nu pierdură ocazia să se facă remarcați și două sau trei tinere femei, gătite ca pentru un sacrificiu, merseră pînă acolo încît înclinară capul pentru a vedea mai bine această pereche de băieți înalți, cu spate puternic, arămii, cu ochii încă plini de ceruri necunoscute și care păreau să vină direct din Honolulu sau din Madagascar.

O săptămînă îi fusese suficientă lui Senterre pentru a se readapta la viața orașului. Perlonjour, în schimb, simțea o voluptate nouă ca să compună un meniu, să-l consulte pe șeful chelnerilor, să se informeze despre soiurile de vin din anii rodnici. In sfîrșit, nu se putu abține și ceru să schimbe locul cu Senterre, pentru ca, așezat cu spatele la zid, să îmbrățișeze sala cu privirea și să le scruteze pe elegante în toată voia.

— Sînt unele cu niște rochii mai tulburătoare decît cerurile Chinei !, recunoscu el, consternat.

Iși dădea seama, dorința de a pleca, deși abia sosit, de a porni din nou pe mare suporta cel mai dur asalt. După homarul „à l'américaine," el, revoltatul, nu se putu împiedeca să găsească viața frumoasă și bună și, lucru și mai grav, s-o mărturisească lui Senterre care își privea cu ochi tandri prietenul. Lui Perlonjour i se părea că recunoaște pe această florăreasă, precum și pe aceste femei fardate, cu umerii goi, strecurînd priviri de velur printre pleoapele lor bleu, pe acest vînzător de ziare umblînd repede de la o masă la alta.

— Hei !, făcu Perlonjour. Ziarul !

Aruncă pe prima pagină, în diagonală, o privire de om distrat sau grăbit. Pe urmă împături foaia și o vîrî în buzunarul hainei :

— Nu-i rău vinulețul lor ! Nu e ca acela...

— Ca acela... ?, insistă blînd Senterre.

— ... ca acela pe care îl beam noi la Frisco !, sfîrși Perlonjour învins.

Și el se mărturisi.

Senterre îl asculta cu mulțumire. Din cînd în cînd, un nume, printre altele, pornea, ca o rachetă, îl făcea să simtă în spate un frison agreabil. El însuși își amintea, refăcea etapele celor cinci ani petrecuți alergînd prin lume după bogăție.

Acum o atinsese, o cucerise. Revenise mai bogat decît un prinț din Asia. Era aici, și ceilalți, ceilalți patru, vor fi în curînd de asemenea aici. Reușiseră oare ? Sau la fel cu Perlonjour ?...

O femeie trecu, cu o mantie de vulpe aruncată pe umeri, într-o adiere de parfum.

— Parfumul lui Asuncion, înregistră mașinal Senterre.

O revăzu pe tînăra femeie așezată în fața lui, în fotoliul în care Perlonjour se așezase cu două ore mai înainte ; o revăzu în rochia ei de moar gri cu volane, cu gîtul său de ocru cald barat de un șirag de perle roz. Asuncion... O iubea oare ? Vai ! această femeie nu era pentru el, nu va fi niciodată a lui.

— Iată !, spuse Perlonjour, la capătul confesiunii sale.

— Prietene ! Dragul meu prieten !, se înduioșă Senterre.

Pe masă, mîna sa o apucase pe cea a lui Jean, o apăsa.

— Băiete !, strigă el.

Și, imediat după aceea :

— Șefule !

Impingîndu-și scaunul, el aruncă o bancnotă pe fața de masă, o bancnotă a cărei vedere aprinse în privirea fascinată a lui Perlonjour o mică flacără stinsă imediat :

— Luați-vă banii !

Noaptea era încă mîngîietoare cînd ieșiră.

— Să mergem puțin pe jos, propuse Senterre. După aceea, te conduc cu taxiul. Presupun că ai tras la un hotel ?

— Da.

— De mîine stai la mine ! Da, prietene, da ! Mă plictisesc singur. O să-i așteptăm pe ceilalți în doi. In cincisprezece zile, sau mai tîrziu vor fi cu toții aici... Și măcar unul dintre ei să fi adunat tot atît cît mine, pentru că atunci...

Iși aduse aminte de acel strigăt de război țîșnit din șase gîtlejuri în urmă cu cinci ani. Entuziasmul său natural îl transportă. Il strînse pe Perlonjour și strigă :

— Atunci, bătrîne, lumea e a noastră !

Se opriseră în lumina difuză a unui felinar, în capul străzii. Senterre privi luna plină, goana acoperişurilor către partea de jos a oraşului. Repetă, cu pieptul bombat, conştient de puterea sa, conştient de puterea lor, a toţi şase :

— Lumea e a noastră !

Perlonjour se lipise cu spatele de felinar. Această cină fină, aceste vinuri vechi, atmosfera de seră caldă în care tocmai se scălda din nou ca într-o baie lunecoasă îl îmbătau de bucurie şi de oboseală.

— Ei bine ?, făcu Senterre.

— Oh ! rămîn aici !, răspunse Perlonjour. Îţi jur că rămîn aici. Sînt absolut sleit de puteri...

Îşi trăsese ziarul din buzunar şi îşi făcea vînt, ţinîndu-l cu ambele mîini. Deodată, privirea i se fixă, în timp ce îşi apropia foaia de faţă. În sfîrşit, îşi întoarse către Senterre ochii plini de o dureroasă uimire.

— Dumnezeule !, spuse el cu o voce înăbuşită.

Arătă cu degetul, prietenului său un articol de ultimă oră :

„AQUITANIA" A INTRAT
ASTĂZI ÎN PORTUL MARSEILLE.

Senterre apucă jurnalul şi citi acest subtitlu :

Un accident în timpul cursei

— Ce ? Ce ?, făcu el, cuprins de un presentiment obscur.

Scrută faţa abătută a lui Perlonjour :

— Unul de-ai noştri ?... Spune ?...

Perlonjour îşi coborî capul :

— Namotte... Citeşte.

Senterre sări două paragrafe şi citi :

Aquitania părăsise Port-Said de o oră şi se făcuse noapte cînd strigătul tragic : „Om în mare !" a răsunat pe puntea superioară. O barcă de salvare a fost coborîtă imediat pe apă. Vai ! Cu toate îndelungatele căutări, în curînd se abandonă orice speranţă de a-l regăsi pe pasagerul căzut de pe vas. Victima este un oarecare domn H. Namotte, care se întorcea de la Pekin. Nu se ştie cărei cauze să i se atribuie acest accident, singurul care a întunecat sfîrşitul cursei.

Senterre, livid, schimbă o privire lungă cu Perlonjour.

— Henry..., murmură el în sfîrşit cu greutate. Sărmanul Henry !

Între cei doi amici se lăsă o linişte grea, stînjenitoare. Pe urmă Perlonjour, la rîndul său, vorbi.

— Au scris accident, spuse el.

CAPITOLUL II

ŞASE BĂIEŢI VESELI

În noaptea aceea, Georges Senterre dormi puţin şi rău.

Cu imaginea lui Henry fără încetare prezentă în minte, se dezbrăcă şi se culcă. Dar în zadar îşi dădu osteneala să închidă pleoapele cu sîrguinţa unui copil cuminte, să se întoarcă pe partea dreaptă, pe urmă pe partea stîngă, pe spate sau ghemuit, somnul nu-l prindea.

O tristeţe grea, o stare depresivă profundă urmaseră bunei sale dispoziţii din acea seară. Se simţea ciudat de chinuit. Avea nervii încordaţi. Nici chiar somptuoasa imagine a lui Asuncion nu reuşea să o şteargă pe cea a lui Henry.

Senterre îl revedea pe acesta făcîndu-şi o ţigară între degetele sale fine, aşezîndu-se într-un fotoliu cu o graţie nonşalantă, mîngîindu-şi părul cu o mînă distrată... Henry... Cît l-a iubit !... Şi acum...

Se putea să fie el victima unui accident atît de stupid ? Se putea ca Namotte să nu revină, să nu mai revină niciodată ?...

Era el, cel mai în vîrstă, care avusese această idee, într-o noapte, după o partidă de poker care îi costase ultimii lui bani...

Georges Senterre îi revedea pe toţi patru călătorii, şi pe Perlonjour, şi pe el însuşi, în acel salonaş roşu care dădea către Parc des Princes şi plin tot, la acea oră, de fumul ţigărilor orientale. Namotte, ultimul „pot" luat, se ridicase, clătinîndu-se niţel pentru că băuse mult ; deschisese fereastra, ridicase acul fonografului care distila **She's funny that way** şi, întorcîndu-se cu tot corpul, întrebase cu vocea sa profundă :

— Voi ăştia, ce gîndiţi ? Credeţi că într-adevăr mai merge aşa ?

Şi nu fu nici unul care să susţină, sub privirea lui limpede, că, într-adevăr, asta ar putea să mai meargă „aşa".

Atunci Namotte îşi expuse ideea. Vor pleca toţi şase prin lume. Mîine, poimîine, în opt zile sau cincisprezece, sau în trei săptămîni dacă nu într-o lună. Ca steward, marinar de serviciu la buncăr, mecanic, telegrafist, emigrant, puţin importă. Totul era să pleci. Totul era să rupi orice legătură cu Lumea Veche, să renunţi la această existenţă idioată, la aceste obscure îndeletniciri nocturne, totul era să pleci, să evadezi. Fiecare va munci din răsputeri, nu importă la ce, timp de cinci ani. Erau ti-

neri toți șase : cel mai în vîrstă, Namotte, avea treizeci și doi de ani ; cel mai mic, Perlonjour, douăzeci și patru. În situația lor, ce erau pentru ei cinci ani ! Ocazia de a vedea țările cele mai frumoase, femeile la care visau, izvoarele marilor fluvii, plantele care cresc invers, era ocazia de a colecționa cîteva amintiri pentru ziua în care va veni bătrînețea. De asemenea, era ocazia, desigur, de a face avere... „A face avere" : cuvinte magice...

În zori, căzuseră de acord. Și juraseră. Juraseră să respecte, orice s-ar întîmpla, înțelegerile elaborate în cursul nopții și dintre care principala era punerea în comun a cîștigurilor lor, cinci ani mai tîrziu. De asemenea, conveniseră să se regăsească la o anumită dată într-un loc anumit... Ce clipe frumoase au fost acolo ! Pentru a mia una oară în răstimpul acestor cinci ani, Georges evocă emoționat chipurile bărbătești ale prietenilor săi, ale acestor șase băieți veseli care plecaseră spre necunoscut, cu buzunarele goale, cu mîinile întinse, cu un cîntec pe buze. Cîte speranțe născute din acea noapte de veghe ! Se părăsiseră beți, schimbînd la întîmplare strîngeri de mînă și jurăminte, ignorînd totul, așteptînd totul de la ziua de mîine.

Fuseseră înghițiți, unul după altul, de gări, de porturi, de drumuri, rupînd în aparență fără regret cu trecutul lor. Nici unuia n-ar fi trebuit să-i pară rău dacă nu le părea rău nici lui Gribbe și Perlonjour care abandonaseră amîndoi, într-un sat vesel, cîte o mamă deja bătrînă căreia îi ascunseseră cu grijă durata probabilă a absenței lor. Amîndouă, bătrînele mame, în vechile lor case, așteptaseră, niciodată resemnate, hrănind speranța tenace să-și revadă într-o zi apropiată fiii. Și își concentraseră atît de bine toate forțele, reușiseră atît de bine să trăiască cu încetinitorul, încît erau mereu acolo, amîndouă, în mica lor căsuță, micuțe și curajoase, gătite ca pentru o sărbătoare, tresărind la fiecare pas care se oprea în fața pragului lor...

Senterre gîndi că una dintre ele avea să cunoască în sfîrșit răsplata ei și se întrebă cu o curiozitate neliniștită dacă și cealaltă, mama lui Gribbe, va simți în curînd o fericire asemănătoare... Unde era acum Gribbe ? Și Tignol ? Și Gernicot ?...

Dacă unul dintre ei, precum Perlonjour, revenea învins, va voi atunci să se răscoale și el, să refuze să profite de efortul tenace și triumfător al celorlalți ? Acest Perlonjour !... Din delicatețe, prietenie, desigur, a respins oferta lui Senterre. Dar o înțelegere e o înțelegere, un jurămînt un jurămînt. Toți pentru unul, unul pentru toți ! Nu juraseră ei, nu juraseră în fața lui Dumnezeu să împartă fructul muncii lor de cinci ani ?... Doar asta îi decisese pe de-a-ntregul, convinși că nenorocul nu se va înverșuna pe toți, că vor fi măcar doi din șase care vor reveni nu bogați doar de speranțele lor, dar într-adevăr bogați, bogați ca un Rotschild sau ca un Ford. „Plin de ași !", spunea Namotte. Și acum, Perlonjour părea să uite asta, jurămintele solemne schimbate în înfierbîntare, unirea lor într-un fel sacră... Ah ! Dar Senterre va ști să-l potolească. Senterre și ceilalți — ceilalți trei : Gribbe, Tignol, Gernicot — care vor debarca în cincisprezece zile, în opt zile, mîine poate?

Pendula bătu de trei ori și Senterre se răsuci încă o dată în pat.

În urmă cu cinci ani, care dintre ei — cu excepția lui, a lui Senterre — era sigur că va mînca după poftă săptămîna următoare ? Perlonjour, Gribbe și Tignol în toată tinerețea lor trăseseră mîța de coadă, făcînd cîte puțin toate meseriile și cheltuind în taverne de noapte tot ceea ce cîștigaseră în ajun. Namotte și Gernicot, ca fii de familie conștienți de obligațiile lor, în curînd „își risipiseră toată averea" — ca să vorbim iarăși ca Namotte —, mergînd pînă acolo încît părăsiseră generozitatea și punga taților care rupseseră mai degrabă brutal cu ei.

În ce-l privea pe el, Senterre, el era singurul, pe atunci, care nu considera cei cinci ani de exil ca o soluție disperată. În acea vreme, Georges, în timpul scurtelor răgazuri pe care i le lăsa frecventarea asiduă a terenurilor de curse, compunea versuri ; strînsese chiar cîteva dintre ele într-o plachetă subțire care se vînduse foarte bine, spre marea indignare a lui Namotte. Totuși, ceea ce-l împinsese era doar atracția aventurii îndepărtate și acea emoție care, încă de copil, îl cuprindea în fața spectacolului unui port dimineața, cînd urcă în ceață chemarea sfîșietoare a sirenelor.

Senterre se ridică în capul oaselor și aprinse lumina... Se sunase la ușa apartamentului.

Tînărul locuia într-o clădire cu două intrări, împărțită în apartamente... Era portarul său... ?

Soneria de la ușa de intrare răsună pentru a doua oară, tulburînd liniștea apartamentului.

— Cine ar putea fi ?, se întrebă Senterre.

Firește, „imbecilul ăsta de Joseph nu se va deranja !"

Joseph era servitorul său.

Tînărul se ridică, își încălță papucii, își puse halatul și merse să deschidă.

— O telegramă pentru dumneavoastră, domnule.

— O telegramă !

Aducătorul telegramei plecase deja coborînd val-vîrtej scările.

Senterre închise la loc ușa și se sprijini de ea cu spatele. Pe urmă făcu să sară banda de siguranță și citi :

ERAM CU NAMOTTE PE AQUITANIA STOP VOI SOSI MÎINE DACĂ VA FI POSIBIL STOP GERNICOT

CAPITOLUL III

O SEARĂ IN INSULELE BERMUDE

Fiindcă își lăsase liber seara servitorul, Senterre merse și deschise el însuși ușa apartamentului. Asuncion îl salută cu un ușor semn din cap și cu o exclamație melodioasă. Pe urmă, trecînd în fața gazdei sale cu o siguranță născută, s-ar fi zis, dintr-o lungă obișnuință, ea se îndreptă spre salon unde se așeză în umbră, ridicîndu-și voaleta cu un gest decis.

— Așa, o să-l revăd..., spuse ea gînditoare.

Vorbea cu o voce dulce, egală, puțin tărăgănată. Era probabil emoționată, dar nu lăsa să se vadă nimic.

— Iată ce mi-a scris, spuse Senterre întinzîndu-i telegrama lui Gernicot, telegramă al cărei conținut i-l dezvăluise prin telefon cu o oră mai înainte.

Pe urmă se ridică și se porni să măsoare încăperea, cu mîinile la spate, cu ochii coborîți, ca să n-o mai vadă pe Asuncion...

La ce servea, într-adevăr, s-o privească, s-o admire, să-i contemple cu devoțiune imaginea, pentru a o recrea mai bine în absența ei ? Era o tortură inutilă. Această femeie nu era pentru el, o știa. Și dacă, zilele trecute, s-a putut legăna cu o speranță înșelătoare...

Odată primită telegrama lui Gernicot, noaptea trecută, Senterre se sculase și așteptase zorii bînd whisky. Dar gîndurile sale apucară un alt curs, neliniștea sa cunoscu un alt obiect : Asuncion. Opt zile mai înainte, n-o cunoștea. Nu o întîlnise decît de două ori în timpul săptămînii care trecuse și credea cu toată convingerea că o iubește. De fapt, ea îi făcuse două vizite scurte în timpul cărora el își pierduse orice prezență de spirit.

— Ce ciudată telegramă !, spuse blînd Asuncion. Nu găsești, domnule Senterre ?

— Ciudată ?, făcu tînărul întrerupîndu-și plimbarea circulară în jurul mesei.

Indrăzni să-și privească interlocutoarea în față :

— Nu, n-aș putea spune că am găsit-o ciudată...

Tînăra femeie dădu din cap :

— De ce scrie : „Voi sosi mîine dacă va fi posibil"? Vă imaginați că un lucru oarecare ar putea să-l rețină, chiar și pentru o oră, departe de dumneata... departe de mine ?

— Nu înțeleg prea bine..., admise Senterre.

— Această telegramă e ciudată, repetă cu hotărîre Asuncion. Și **el**... **el** nici măcar nu m-a prevenit !

— Știe măcar că ești aici ?

— Oh ! gîndesc că trebuie să audă mesajele inimii.

Tînăra femeie ridică spre Senterre ochii săi mari de velur.

— Ești prietenul său, spuse ea, cel mai bun prieten, cred. In special de dumneata mi-a vorbit...

Senterre își strînse cu febrilitate mîinile. Ce demon îl împingea deodată ? Făcu un pas către vizitatoarea lui și murmură cu o voce tremurătoare :

— Prietenia e cîteodată o povară tare grea...

— Ce vrei să spui ?, făcu Asuncion, deschizîndu-și poșeta și scoțînd din ea o minusculă tabacheră de aur verde.

Ce vroia să spună ? Senterre își mușcă buzele : răspunsul său ar fi fost în trei cuvinte, în două cuvinte... Dar nu avea dreptul... Gernicot era prietenul său. Această femeie aparținea lui Gernicot. Și nu era una din cuceririle sale pe care o puteai împărți ca pe o pradă adusă din Manciuria sau din Hai-nan !

Senterre se judeca sever. Această speranță confuză, pe care cu greu îndrăznea să și-o mărturisească și născută de-abia intrată această femeie în viața sa, această așteptare a unei intervenții fulgerătoare a Providenței, nu era, într-un fel, dorința implicită de **a nu-l vedea revenind pe Gernicot** ?

Da, el, Senterre, mersese pînă acolo ! El, prietenul fidel, tovarășul sigur, fratele ales, gîndise la aceasta, își spusese că poate Gernicot nu va reveni și atunci nimic, nimic de pe lume nu-l va împiedeca să-și mărturisească dragostea lui Asuncion.

— Ce vrei să spui ?, insistă ea cu blîndețe.

— Eu... Nu mai știu !, se bîlbîi Senterre lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu.

Își luă capul între mîini. De ce această femeie i se adresase lui ? De ce n-avusese curajul să mai aștepte încă vreo cîteva zile ? De ce venise de două ori să se așeze acolo, cu picioarele încrucișate, surîzîndu-i cu buzele sale roșii, învăluindu-l cu mîngîierea privirii sale calde ? Deja prima oară îi dăduse asigurarea că nu a primit nici o știre de la Gernicot, că nu a fost favorizat mai mult decît ea, că ignora totul despre el de cinci ani. Îi promisese de asemenea s-o prevină din clipa în care va fi anunțat de întoarcerea lui. Dar nu, ea nu a putut aștepta ! Revenise trei zile mai tîrziu, alaltăieri, ca să-i declare cu vocea sa calmă că era neliniștită, îngrozitor de neliniștită, că erau totuși doi ani de cînd nu-l văzuse pe Marcel, că nu mai primise de atunci nici un semn de la el, că nu era imposibil să i se fi întîmplat ceva...

— Să vedem..., replicase Senterre. Mi-ai spus chiar dumneata că nu i-ai dat adresa !

Dar pe urmă înțelesese zădărnicia oricărei discuții pe acest subiect... Nu era vorba să-i ceri dreptate lui Asuncion : ei i se dădea dreptate.

— Ora nouă, spuse tînăra femeie. Crezi că mai întîrzie ?

Senterre nu răspunse, cel puțin nu imediat. Casa era liniștită, atmosfera din salon sufocantă. O furtună părea iminentă. Și această așteptare, această așteptare care dura de ani, nu se mai sfîrșea...

Ridicîndu-se brusc, deschise un dulăpaș din care scoase patru pahare, un shaker și sticle pînteconse :

— Vezi, eu sînt convins că va veni ! Încep deja să prepar cocteilurile...

— De ce patru ?, întrebă tînăra femeie.

— Dumneata, el, Perlonjour și eu... Asta face exact patru...

— Dar prietenul dumitale Perlonjour unde e ?

— A plecat să o îmbrățișeze pe bătrîna lui mamă. Ne va regăsi în curînd.

Cinzano, Gilbey's, gheață pisată, suc de lămîie ; Georges agită shakerul.

— Dumnezeule !, suspină el, ce cald e... Noaptea nu va trece fără furtună...

— Crezi ?

Asuncion își strivi țigara în scrumieră, oferindu-i lui Senterre o nouă ocazie să admire curba adorabilă a brațului ei gol.

— Asta îmi amintește, spuse ea rar, acea seară cînd l-am întîlnit pe Marcel pentru prima dată în insulele Bermude...

Ea rămase o clipă gînditoare :

— **Madre !** Era o seară nemaipomenită.

Senterre aștepta, gîfîind. Pricepea că tînăra femeie, sătulă de această așteptare epuizantă, avea să vorbească despre ea, despre **ei**.

Dar ea era puțin înclinată spre confidențe. Spuse numai :

— Priveam marea : ai fi zis că e din velur bleu. Îmi spusese lucruri drăguțe, ca acesta : „Mi-ar plăcea să-ți fac o rochie..." Pe urmă îmi declară : „Ești frumoasă și te iubesc. Voi face din dumneata cea mai lăudată dintre femei, într-o zi, dacă vei voi, vei fi infantă și regină." Atunci, eu l-am întrebat : „Ce vrei în schimb ?" El mă cîntări îndelung și îmi răspunse : „Nimic." Imediat m-am decis să-i acord totul... A doua zi seara pleca la Charleston.

Senterre își simțea gîtul uscat.

— Și numai pe baza acestor singure cuvinte te păstrezi pentru dînsul de doi ani?, întrebă el cu o voce aspră.

— Exact.

— Dumnezeule!, spuse înăbușit Senterre.

Se putea să fi întîlnit o asemenea femeie numai pentru ca s-o piardă ? Se simțea măcinat de o suferință ascuțită. Era departe vechea dorință pe care o avea a reîntoarcerii lui Gernicot ! Ce-i mai păsa acum să afle din gura sa detalii despre moartea lui Namotte ! Nu era decît această femeie pe care o iubea și el, cu această suferință de nesuportat.

O privi încă o dată pătimaș. Era poate pentru ultima oară cînd o putea privi astfel. Îi admiră părul greu de un negru cu reflexe bleu, ochii verzi de nepătruns, talia zveltă, mîinile sale goale și albe. Purta în seara asta o rochie bleu, un bleu stins și tulburător, luminată numai de o cruciuliță de aur suspendată cu un lanț care făcea de cinci ori înconjurul gîtului ei.

Pendula bătu și Asuncion păru să se trezească din visare.

— Ora zece, spuse ea. De ce nu-i aici ? De ce nu telefonează dacă întîrzie ?

— N-ar putea. Telefonul meu e deranjat...

— Totuși dumneata m-ai sunat.

— Nu de aici.

Furtuna părea să se apropie.

— Mi-e teamă, domnule Senterre, spuse deodată Asuncion fără ca vocea ei să trădeze cea mai mică emoție.

Sentere se forță să rîdă liniștitor :

— Teamă !... Și de ce ți-e teamă ?

Dar ea nu-i răspunse decît punîndu-i o nouă întrebare :

— Ca urmare a cărui concurs de împrejurări, crezi că un om poate cădea în mare ?...

Atunci, în spatele lor, se auzi o mică trosnitură și o voce răspunse :

— De exemplu, ca urmare a unei agresiuni criminale.

CAPITOLUL IV

FRICA DE FURTUNĂ

— Draga mea!, murmură Gernicot strîngînd-o pe Asuncion în brațe.

După ce o sărută, o îndepărtă pentru a merge la Senterre și a-l îmbrățișa în tăcere. Pe urmă se dădu înapoi doi sau trei pași și Georges putu remarca în voie ravagiile din fizionomia lui.

Gernicot, pe care îl cunoscuse calm și stăpîn pe sine, îi apărea slăbit, cu fața năpădită de barbă, cu ochii ficși și sălbatici. O meșă de păr îi acoperea fruntea, cravata îi era înnodată invers. Mîna lui stîngă, agățată de un nasture al hainei, tremura...

Asuncion trebuie să fi remarcat în același timp cu Senterre această transformare care părea profundă. Ea rămăsese o clipă pe loc, înmărmurită de o mirare fără margini, cînd Marcel o împinsese pentru a-și prinde prietenul în brațe. După această frățească efuziune, o clipă încă ea păru să aștepte ca Gernicot să revină la ea. Dar el nu făcu nimic. Rămăsese acolo, în mijlocul salonului, cu privirea aținitită în fața lui, îndoit de spate.

Atunci ea fu cea care merse la el, îi puse mîinile pe umeri și se ridică pe vîrful picioarelor pentru a-i da ofrandă frumosul său chip emoționat. El nu păru s-o vadă și privirea îi rămase fixă, abătută.

Senterre interveni :

— Pe unde dracu ai intrat ?

Fără a-și întoarce capul, Gernicot răspunse :

— Pe ușă.

Și adăugă :

— Închizi foarte prost ușile.

— Dar portarul are datoria...

— Nu era în ghereta lui.

— Ai venit pe jos ?

— Cu taxiul.

— N-am auzit nimic.

— Pentru că am oprit taxiul în colțul străzii.

Pentru a doua oară, Gernicot se eliberă cu blîndețe, dar ferm, din îmbrățișarea lui Asuncion. Pe urmă se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Mi-e teamă ca o furtună să nu izbucnească peste puțin...

Și termină ca pentru el însuși :

— N-am putut să suport niciodată furtuna.

Asuncion îl privi pe Senterre. În sfîrșit, acum era posibil să citești în ea și să declari cu certitudine că este absolut descumpănită. Pe acest bărbat cu tenul pămîntiu, care stătea dărîmat în fața ei, pradă unei misterioase depresiuni, nu-l recunoștea. El era cel care îi spunea acolo, departe : „Voi face din tine o regină..." ?

Un tunet îndepărtat răsună și Gernicot tresări.

— Furtuna !, se bîlbîi el. Furtuna !...

Vocea lui exprima o veritabilă teroare.

Senterre își aminti... Era adevărat că, deja cu cinci ani mai înainte, Gernicot, care părea că nu se teme nici de Dumnezeu, nici de dracu' în acea vreme, se îngrozea la vederea unui fulger și cădea într-o stare de completă prostrație, atît timp cît dura furtuna. Totuși, aceasta nu era suficient să explice o tulburare atît de profundă ca aceea de care el părea cuprins.

Senterre se jena să-l întrebe, dar dureroasa tăcere a lui Asuncion îl obliga să vorbească.

— Marcel !, zise el.

Gernicot îl privi.

— Cum a murit Namotte ?

— Trebuie să fi fost aruncat peste bord, răspunse Gernicot.

Un fior îl scutură pe Senterre

— Marcel ! Vorbești serios ? Vrei să spui că l-au omorît pe Namotte ?

Gernicot lăsă capul în jos, copleșit.

— Da, spuse el, chiar asta vreau să spun.

Senterre își trase fotoliul lîngă al lui și îi apucă mîna :

— Ce ți s-a-ntîmplat ?, întrebă el neliniștit. Ești bolnav ?... Vorbește, pentru numele lui Dumnezeu !

— Mi-e frică de furtună, repetă Gernicot în șoaptă.

Senterre dădu din umeri cu violență :

— Ce timpenie ! Nu vrei să pretinzi că tocmai asta îți provoacă o asemenea stare? Privește-te, sărmane bătrîn ! Pari un om îngrozit, hăituit... Da, hăituit !

— Taci !, spuse încet Gernicot. Tu nu poți să știi...

— Vreau să știu. Zi.

— Ei bine...

Gernicot ezită, aruncă o privire disperată spre Asuncion și spuse :

— ...sînt condamnat.

— Ce ?, exclamă Senterre. Condamnat ! Condamnat la ce ?

Răspunsul fu cu greu perceptibil :

— La moarte.

Senterre sări în picioare :

— Ești beat sau nebun !, țipă el. Ce-nseamnă asta ? Ah ! ți-o jur că va trebui să te explici — și încă imediat — sau, dacă nu...

Un tunet asurzitor îl întrerupse și ploaia începu să lovească în geamuri.

— Furtuna !, gemu Gernicot. Dumnezeule, cît sufăr !...

Și își încleștă mîinile.

Privirile lui Senterre și Asuncion se încrucișară din nou. Reîntoarcerea lui Gernicot părea mai mult să-i apropie decît

să-i îndepărteze. Amîndoi încercaseră o crudă decepție. Asuncion se întreba dacă nu-și sacrificase doi ani din viață unei iluzii și Senterre era dezamăgit la gîndul că a pierdut un prieten.

Fu primul care își veni în fire... Acest bărbat cu aspect jalnic fusese un băiat franc și puternic, tovarăș în zilele bune ca și în cele rele. El trebuia ajutat cu orice preț.

— Ascultă, bătrîne, spuse Senterre persuasiv, nu știu ce ai devenit de doi ani. Azi îmi dai impresia unui bolnav. Lîngă noi nu ai de ce te teme. Nu vrei să mi te destăinui ? Îmi spui că l-au aruncat pe Namotte peste bord... Cine anume ?

Gernicot aruncă în jurul lui o privire bănuitoare :

— Nu pot să-ți spun cine anume. Dar poate... Ușa e bine închisă de astă dată ? Ar trebui să te asiguri...

Senterre se supuse fără să protesteze. El însuși se simțea acum nervos, vag neliniștit. Decis să reacționeze, umplu paharele cu cocteiluri și îl goli pe al său dintr-o dată.

Gernicot, fără să se atingă de alcool, duse mîinile la guler și îl smulse cu putere. Fața îi strălucea de sudoare :

— Da... da... Am să-ți spun... Dar cum s-o fac ? Nu știu mare lucru. Ghicesc mai curînd, înțeleg... Da, **înțeleg**, asta-i !...

Tunetele se auzeau acum fără pauză. Gernicot strînse brațele fotoliului și continuă...

— Senterre, crezi în presimțiri ?... Ai trăit vreodată unul dintre coșmarurile tale ?... Asta mi s-a întîmplat... La Pekin, era prin anul 1930, cred, am primit primul avertisment, cînd am avut previziunea dramei de pe Aquitania. În ajun îl întîlnisem pe Namotte. Mi-a spus că-i bogat, la fel de bogat ca mine. Dar și el mi-a părut că se teme de un pericol necunoscut. „Mă grăbesc să părăsesc Pekinul", îmi spuse el. „E greu să nu-ți faci dușmani aici și mulți oameni știu, fără îndoială, la ora asta, că noi sîntem plini de bani. Nu-mi place asta !" Nu-mi plăcea asta nici mie și neliniștea lui semăna prea mult cu a mea pentru ca să nu fiu de două ori mai alarmat. În acest timp, pe măsură ce ne îndepărtam de Asia, Namotte se arăta mai vesel. Îmi vorbea cu entuziasm de aventurile sale, evocînd fără încetare imaginea ta și pe cea a prietenilor noștri. Eu însumi mă simțeam mai încrezător și n-a lipsit mult să acuzăm clima că ne-a jucat la amîndoi vreo farsă, cînd se petrecu drama. Inutil să mă copleșiți cu întrebări despre acest lucru. Nu știu mai mult decît au relatat ziarele... Dar...

— Dar ?, făcu Senterre.

— Am fost primul pe puntea superioară, înțelegi ? Și...

— Și ?

— Am zărit un om care fugea...

— Ești sigur ?

Gernicot clătină din cap :

— Nu, nu sînt sigur de nimic. Umbrele nopții, știi... Dacă aș fi sigur !... Dar iată, o, nu, sînt, și asta e teribil...

Se făcu liniște. Violența furtunii părea să descrească. Ploaia continua să bată în geamuri. Pendula bătu jumătatea.

— Sărmanul meu bătrîn !, făcu Senterre. Îți dai seama că temerile nu-ți sînt provocate de altceva decît de presimțirile tale sau de vreo febră nenorocită ? Nimic, absolut nimic nu demonstrează că Namotte n-a căzut din întîmplare în mare. Și îmi explic și mai puțin de ce te crezi condamnat...

Gernicot își șterse fruntea cu batista, de mai multe ori, înainte de a răspunde :

— Nu voi încerca să te conving. Dar fii atent ! Nu sînt singurul condamnat. Mai sînt și alții, printre care și tu.

Senterre exclamă :

— Ah ! asta e. Îți bați joc de noi ?

— Ești un om mort, spuse Gernicot. E bine s-o știi.

— Ia zi, nu cumva ai fumat opium la Pekin ?

— Desigur, firește. Dar nu crede că drogul mi-a încurcat înțelegerea. Din contră ! Din contră, grație lui am înțeles atît de repede.

Senterre deschise brațele și le lăsă să cadă cu un gest obosit :

— Marcel, din prietenie pentru mine, pentru... pentru dragostea pentru Asuncion, vei începe de mîine un tratament de dezintoxicare.

— Nu sînt intoxicat !, replică furios Gernicot. Îți bați joc de clarviziunea mea. Îmi reproșezi că nu-ți vorbesc decît de presimțiri. Dar...

Vocea sa tremură :

— ...amintește-ți cum eram în urmă cu cinci ani. Cu siguranță nu dădeam impresia unui laș, nu-i așa ? Și tu...

El se întoarse stîngaci către Asuncion :

— ...Acum doi ani, nu eram eu demn să-ți inspir încredere ? Nu mi te-ai încredințat după cîteva cuvinte schimbate între cer și mare ?...

O emoție strînse brusc gîtul lui Senterre :

— Marcel, nu-ți cer decît să te cred. Dacă o primejdie te amenință, ne amenință, ei bine, vom lupta alături... și vom învinge ! Dar, pentru asta, ar trebui să-mi spui totul...

Gernicot își privi îndelung prietenul.

— Cred că **inamicul nostru** poartă ochelari cu lentile fumurii și o barbă roșie..., murmură el.

În acest moment, un fluierat lung răsună afară.

S-ar fi zis că e un semnal.

CAPITOLUL V

LENTILE FUMURII. BARBA ROȘIE

— Ați auzit ?, întrebă Asuncion.

— Vreun portar de hotel care cheamă un taxi, spuse Senterre.

— Apropo, al meu trebuie să aștepte încă la colțul străzii, făcu la rîndul său Gernicot. Am lăsat în el bagajele lui Namotte și pe ale mele.

— Ce idee să-l oprești acolo !... Ți-era teamă să nu fii urmărit ?

Gernicot aprobă din cap și făcu semn prietenului său să păstreze o clipă liniștea. El însuși păru să ciulească urechea la zgomotele venite de afară. Senterre se gîndi că Marcel căuta să audă un nou fluierat sau ceva asemănător, dar fu repede dezmințit.

— Furtuna se îndepărtează, nu-i așa ?, spuse Gernicot.

Făcu o scurtă pauză. Pe urmă :

— Cred că s-a sfîrșit pentru seara asta...

— Desigur !, întări Senterre. Haide, poți să te simți în largul tău !

Împinse spre Gernicot cocteilul pregătit puțin timp înainte de venirea lui :

— Bea. Nu e nimic asemănător care să te remonteze.

Gernicot se supuse și o ușoară roșeață îi coloră în curînd obrajii.

— Merge mai bine !, constată el cu satisfacție. Merge fără îndoială mai bine ! Trebuie să vă fi produs o impresie ciudată, o... impresie penibilă? Dar furtuna — o știi, Senterre — îmi ascute nervii, îmi ia toate puterile. Dacă ar arde casa în timpul unei furtuni, n-aș ridica nici degetul cel mic ca să sting incendiul... Vrei să-mi prepari un nou cocteil, Georges ?

— Cu plăcere, spuse Senterre.

În două minute va putea vorbi serios cu Gernicot. Se bucura sincer, cu toate că nu se putea stăpîni să nu simtă o jenă persistentă.

Cît despre Asuncion, ea se juca, cu ochii lăsați în jos, cu crucea de aur a colierului ei. Chipul îi devenise impenetrabil și Gernicot evita s-o privească.

El fu primul care vorbi, spre uimirea lui Senterre :

— Pe acest om l-am întîlnit, seara, pe o stradă din Pekin. Privirea sa rămînea ascunsă în spatele ochelarilor, dar aș fi jurat pentru moment că era îndreptată spre mine. Mai tîrziu, cînd am ajuns pe puntea superioară a Aquitaniei, cîteva clipe după căderea mortală a lui Namotte, mi s-a părut că văd un om îndepărtîndu-se în goană. Mi s-a părut de asemenea că acest om poartă barbă ; statura lui, silueta lui îmi aminteau pe acelea ale altuia... Dar puteam foarte bine să mă fi înșelat : odată urmărit de un chip, crezi că-l întîlnești pretutindeni... Numai că acești ochelari cu lentile fumurii, această barbă roșie le-am revăzut încă o dată !... Și a fost în momentul cînd taxiul care m-a adus aici părăsea gara. Necunoscutul stătea nemișcat pe marginea trotuarului, nu făcea nimic să se ascundă, dar am avut certitudinea că el ne-a urmărit de la Pekin, că el l-a aruncat pe Namotte în mare — după ce l-a omorît, poate — și că mîine, dacă nu cumva mai devreme, se va lua de mine, de noi...

— Dar de ce ?, făcu Senterre.

— De ce ?... Mi-a venit o idee, răspunse Gernicot. Nu e decît o simplă ipoteză, dar care explică totul. Admite o clipă că acest om — sau un altul — a aflat că Namotte și cu mine am făcut avere, că are cunoștință de asemenea de înțelegerile încheiate în urmă cu cinci ani și care ne leagă pe toți șase...

— Ei bine ?

— Ei bine, acest om, după ce l-a omorît pe Namotte, **mă va ucide, te va ucide, ne va ucide pe toți unul după altul !**

— Este absolut de necrezut !, protestă Senterre.

— Deloc. Ascultă... Noi trebuie să împărțim cîștigul nostru. Nu știu dacă ceilalți au reușit ca noi, dar...

— Perionjour n-a reușit.

— Ce contează ! Tignol și Gribbe ar putea și ei reveni săraci ca Iov. Împărțeala i-ar face bogați. Iată deci situația... Noi sîntem șase — șase minus unul, deja — care să ne luăm partea dintr-o avere de un milion. De fiecare dată cînd unul dintre noi dispare, partea celor care rămîn crește proporțional. Dacă puterea aproape infernală pe care o presimt îndreptată spre acest scop se înverșunează contra noastră, nu va fi curînd decît unul singur dintre ai noștri în viață. Iar averea sa va fi considerabilă... **Atunci acela va lovi pentru ultima oară !**

— Ai o imaginație bogată, spuse Senterre batjocoritor. Ce-mi spui e cu siguranță mai pasionant decît un film american. Dar povestea asta nu ține.

— De ce ?

— Viața nu e un roman-foileton. Ar trebui ca omul tău să fi așteptat deci cinci ani, fără să fie sigur măcar dacă nu vom reveni toți cu buzunarele goale ?

— Nu e obligatoriu : poate să fi aflat asta după plecarea noastră, în urmă cu doi ani, în urmă cu un an, sau poate că numai acum șase luni.

— Cum ? De la cine ?

— Dumnezeu singur știe.

Cu toată dorința lui de a înțelege istoria rocambolescă a prietenului său, Senterre nu putea să-i accepte argumentele. Acesta înzestra pe un necunoscut abia zărit cu un

veritabil geniu al răului, și pe ce bază ?... A unui coșmar, a presimțirilor. Roșcatul întîlnit o oră mai devreme ?... Lumea e plină de roșcați !

— Dealtfel, nu șase persoane ar trebui să suprime asasinul tău ipotetic, ci opt, mai multe poate !, reluă Senterre. Aminteai înțelegerile noastre : uiți că, dacă Perlonjour și Gribbe ar muri, bătrînele lor mame ar lua partea lor ? Tu, Namotte, Tignol și cu mine n-am socotit necesar să desemnăm persoane care au dreptul la succesiune ; Tignol ar putea totuși să revină căsătorit...

— Aș, omul cu barbă roșie, dacă este în mod real cel pe care mi-l imaginez, nu manifestă un respect deosebit față de viețile omenești... Una în plus, una în minus !...

Senterre clătină din cap :

— Nu, bătrîne, nu ! Nu reușești să mă tulburi. Namotte trebuie să fi căzut în apă, pur și simplu.

— Cum anume ? Ar trebui să admiți că a fost beat în noaptea aceea. Nu-i cazul. L-am părăsit cu un sfert de oră mai devreme, vesel, debordînd de viață. Poate ți-l imaginezi cuprins de o amețeală sau sărind peste bord într-un acces de febră caldă ? Este mai absurd decît sugestiile mele.

— Versiunea accidentului a fost totuși admisă de poliție.

— Firește, este așa de comod...

Fu o scurtă liniște.

— Asta nu mă va salva probabil de ceea ce mă așteaptă, reluă Gernicot, dar mi-am consacrat dimineața și o parte din după-amiază ca să pun la loc sigur ceea ce am adus de acolo. Cît despre asta, sînt convins că sînt singurul din lume care cunoaște acum locul unde va trebui să căutați partea mea în caz de... în caz că voi deveni victima unui accident, a unui accident de genul celui survenit sărmanului Namotte. N-am avut timp să-i deschid bagajele dar o să mergem să le căutăm și să le examinăm împreună, dacă vrei. Sînt aproape sigur că nu i s-a putut fura nimic...

— Ai comis o imprudență nebună abandonîndu-le într-un taxi al cărui șofer ți-e desigur necunoscut !

— Oh ! am luat numărul mașinii... cu siguranță ar fi fost încă și mai imprudent să-l fi oprit în fața casei tale.

Senterre nu era de aceeași părere. O idee fixă pusese stăpînire pe Gernicot. Acesta imagina din cap pînă în picioare un demon al crimei, dar nu se îngrijora deloc de hoții obișnuiți. Georges chemă imediat pe portar prin telefonul interior, rugîndu-l să plătească cursa șoferului de taxi și să transporte bagajele lui Namotte și Gernicot în vestibul, unde va merge să le ia el însuși cu prietenul său.

— Vei locui aici, cu Perlonjour și cu mine, hotărî el. Vei dormi în patul meu. Pari extenuat, ai nevoie mai mult decît noi. Perlonjour va dormi pe divan și eu într-un fotoliu. Mîine vom decide. Poate vom avea vești de la Tignol și de la Gribbe ?

Se întrerupse, privindu-l pe Gernicot. Acesta își desfăcuse nasturii de la vestă și se descheiase la cămașă :

— Priviți !

Senterre și Asuncion se apropiară.

Pe pieptul lui Gernicot apărea un tatuaj dispus astfel :

C Y I. 112 △ A S. O + 113 — 4

— Ce e asta ?, întrebă Asuncion cu vocea sa egală. Bănuiesc...

— Este mijlocul de a descoperi locul unde am ascuns ceea ce... aduc !, o întrerupse Gernicot. Era la bordul Aquitaniei un matelot care trecea maestru în arta tatuajului. Hotărîrea mea de a zădărnici intențiile dușmanului nostru necunoscut fiind de mult timp luată, am recurs atunci la un procedeu drag piraților, știind deja în acel moment unde voi ascunde partea mea. Așa că m-am adresat acestui matelot. Mîine...

Avu o ușoară ezitare :

— Senterre, mîine îți voi furniza cheia acestei criptograme...

Pentru prima dată de la întoarcerea lui se porni să rîdă :

— ...pentru că, pentru această noapte, în compania ta și a lui Perlonjour nu cred că mai trebuie să mă tem de mare lucru !

— **Madre !**, făcu Asuncion cu violețune. Nu spune astfel de lucruri drăguțe, asta întărîtă soarta.

Senterre își întorsese în sfîrșit privirea de la pieptul lui Gernicot. Cum privirea sa o întîlni pe cea a lui Asuncion, nu se putu împiedica să nu plece ochii cu repeziciune în timp ce o roșeață subită îi urca în obraji. Pentru că, sub tatuajul lui Gernicot, puțin la stînga, el distinsese un altul, anterior fără îndoială și pe care era mai bine ca tînăra femeie să nu-l observe.

Aceasta puse mîna pe brațul lui Gernicot.

— Speram să rămînem cîtva timp singuri, dar acum mă gîndesc că ar trebui s-o lăsăm pe mîine, spuse ea pe un ton de dulce reproș.

— Eu vă las..., începu Senterre.

Tăcu : tocmai atunci, afară, se auzi un nou fluierat.

Gernicot îl privi :

— Este vreun hotel pe strada asta ?

— Da, în față.

— Ei bine, portarul nu obosește să cheme taxiuri, dar vreau să mă asigur că așa e.

Gernicot merse la fereastră și o deschise larg. O pală de aer proaspăt pătrunse în cameră.

Senterre se apropie el însuși de fereastră și văzu o lumină strălucind pe fațada hotelului, de cealaltă parte a străzii pustii.

Pe urmă zări o siluetă detașîndu-se pe ecranul unei ferestre luminate. Era aceea a unui bărbat înalt și lat în umeri, părea nemișcat și Senterre, sporindu-și atenția, observă că purta barbă și ochelari și ridica încet brațul drept.

— Dumnezeule !, strigă el, deodată înspăimîntat. Marcel, apleacă-te !

— De ce ?, începu Gernicot.

O scurtă detunătură răsună.

Încercînd zadarnic să se apuce de perdele, Gernicot se prăbuși pe parchet.

CAPITOLUL VI

RAZIA

Senterre se aruncase în genunchi.

— Marcel !, gemu el. Bătrînul meu Marcel !

O paloare cadaverică invadase chipul lui Asuncion, care se sprijinea de spatele unui fotoliu. Buzele îi tremurau, mîinile i se strînseseră pe micuța ei cruce de aur.

— Ce este...?, bolborosi ea.

Dar nu apucă să termine.

Senterre îl ridicase pe Gernicot cu grijă, sprijinindu-i bustul pe genunchi. Era pradă unei violente disperări, o disperare sălbatică și tăcută. Mașinal, el mîngîia tîmplele pline de sudoare ale prietenului său. Murmură :

— Iartă-mă, bătrîne... E din cauza mea... E greșeala mea... Nu vroiam să te cred... Iertare !...

Gernicot deschise ochii și descleștă buzele. Fața lui era îngrozitor de contractată. Avu totuși puterea să schițeze un surîs jalnic.

— El... M-a doborît, apucă el să spună.

Pe urmă închise din nou ochii și Senterre îi simți trupul tremurînd.

— Du-mă... Du-mă pe pat !

Senterre îl apucă în brațe și îl săltă ca pe o pană. În picioare, în deschizătura ferestrei, înregistră că fațada hotelului își închisese ochiul ei de lumină, de partea cealaltă a străzii, și că totul părea calm. Nimeni nu auzise deci împușcătura, nimeni nu dăduse alarma ?

Cu Gernicot în brațe, Senterre se întoarse către Asuncion care părea transformată în statuie :

— Repede ! Anunță poliția !... Nu trebuie pierdută nici o clipă.

El traversă încăperea din cîțiva pași și deschise dintr-o lovitură de picior ușa care dădea în dormitor. Pe urmă îl puse ușurel pe Gernicot pe pat.

Ce trebuia să facă ? Să alerge la hotelul din față, să-l scotocească din cameră în cameră, să doboare ca pe un cîine pe primul bărbat purtînd barbă roșie și ochelari cu lentile colorate ? Trebuia mai curînd să alarmeze, fără a pierde o secundă, comisariatul cel mai apropiat, sau să caute un medic ? Nu era oare mai bine să dea el însuși primele îngrijiri rănitului?

Fără să vrea, Senterre adoptase această ultimă soluție. Reveni la Gernicot cu un prosop umed în mînă.

Dar acesta clătină energic din cap.

— Nu, nu !, gîfîi el, cu degetele crispate pe cămașa pătată de sînge. Nu-i nevoie... Eu... Am planul meu...

Gîtul lui Senterre se uscase. Trecu mult timp pînă cînd putu răspunde strîngîndu-și încheieturile lui Gernicot și încercînd să-i îndepărteze mîinile de pe rană.

— Mereu același idiot !... Lasă-mă pe mine...

— Nu, Georges, se înverșuna Gernicot pe care îl părăseau puterile văzînd cu ochii. Eu... Te rog ! Aleargă mai curînd la hotel..., trebuie...

— Oh ! vei fi răzbunat, ți-o jur !... Dar, mai întîi...

— Lasă-l, făcu o voce.

Senterre se întoarse : Asuncion era înaintea lui.

— Lasă-l, am să-l îngrijesc eu. Dumneata aleargă după un medic.

Senterre nu mai ezită :

— Ai dreptate. Ți-l încredințez. Curaj, bătrîne. Te scăpăm noi...

Dormitorul dădea spre palier. Cînd să iasă pe ușă, Georges Senterre avu o ultimă ezitare. Era înțelept să-și abandoneze astfel prietenul ? Dar Asuncion, cu fața luminată de tandrețe, se aplecase deja deasupra sa. Unde să găsești o infirmieră mai devotată, mai interesată de vindecarea lui ?

Senterre coborî val-vîrtej scara și, în vestibul, se ciocni de portar care, după instrucțiunile primite, aducea ultimele bagaje ale lui Gernicot.

— Ce faci aici ?, strigă Senterre.

— Dar, ...începu celălalt.

— N-ai văzut deci nimic, n-ai auzit nimic ?

Bărbatul clătină din cap.

În cîteva cuvinte Senterre îl puse la curent cu evenimentele. Pe urmă îi ceru să alerge imediat la comisariatul din colțul străzii și să aducă ajutoare.

El însuși porni în direcția opusă. Știa locuința doctorului Thiénot puțin îndepăr-

tată și gîndea că mai curînd se bizuia pe agilitatea picioarelor sale decît să aștepte trecerea unui taxi sau a unei mașini particulare cu șoferul căreia ar mai fi trebuit să și parlamenteze.

Cu toate că apăsase pe sonerie de mai multe ori, grăbit și repetat, Senterre așteptă cinci minute, lungi cît un secol, înainte ca ușa să se deschidă. Pe urmă el trebui să explice situația doctorului, să-l ajute să-și îmbrace haina, să-și caute trusa...

În stradă, cei doi bărbați începură să alerge. Dar doctorul Thiénot era atins de o onestă obezitate care le întîrzia goana. Fierbînd de nerăbdare, chinuit de neliniște, Senterre încerca zadarnic să-l împingă, să-l tragă, grăsanul nu mergea mai repede.

În sfîrșit, ajunseră acasă. Pătrunseră în vestibul și Senterre deschise cabina ascensorului care fusese construit puțin mai retras, lîngă ușa din spate aflată mai jos și de care era separat de cîteva trepte de piatră :

— Intrați repede !

Doctorul se supuse, dar, odată ușile închise, tînărul apăsă degeaba pe butonul pentru etajul al doilea, ascensorul nu se urnea.

— Drace !, înjură el.

Trebui să redeschidă ușile, să se întoarcă, să apuce pe scări.

Un pas făcea să geamă treptele deasupra lor.

— Cine-i acolo ?, strigă Senterre.

— Perlonjour, răspunse o voce placidă. Tu ești, Georges ?

Senterre și doctorul îl ajunseră pe Perlonjour pe palierul primului etaj. Cîteva cuvinte fură suficiente să-l pună în curent cu atentatul.

La etajul al treilea, ușa dormitorului rămăsese întredeschisă. Senterre o împinse și se opri pe prag, uluit...

Gernicot nu se mai afla pe patul ale cărui cearșafuri atîrnau în parte pe covor.

Tînărul pătrunse în încăpere scoțînd un strigăt, dar rămase din nou nemișcat.

Aproape de ușa cu geamuri care făcea să comunice dormitorul cu salonul, Asuncion era întinsă pe spate, cu brațele în cruce, cu capul învelit într-o pînză deasă gri, strîns legată în jurul gîtului său cu un cordon subțire de mătase.

CAPITOLUL VII

ACEȘTI DOMNI DE LA PARCHET

Domnul Herbert Voglaire, judecător de instrucție, luase loc lîngă fereastra salonului, în spatele unei mesuțe pe care pusese, foarte la vedere, o servietă din marochin înțesată de hîrtoage. La aceeași măsuță se afla instalat grefierul, în timp ce domnul Daniel Voussure, substitut al procurorului regelui, stătea în fundul încăperii, cu spatele la cămin și cu mîinile în buzunare.

Domnul Voglaire era un magistrat cu inteligența deschisă. S-ar putea zice că nu era domeniu în care el nu dăduse probe de activitate și competență. Se ocupase, la timpul său, de problema inundațiilor și examinase, într-un opuscul foarte discutat, măsurile preventive care trebuiau luate pentru a evita repetarea unor astfel de calamități. Puțin timp după aceea scrisese o serie de articole în care, cu o rară autoritate, se ridica împotriva despăduririlor. Se întrebase dacă trebuie — sau dacă nu trebuie — să se restabilească turele de serviciu de Asistență publică și desenase el însuși noua uniformă a agenților de poliție. Eugenismul și chiroscopia găsiseră în el un zelos propagator și nu era știință ocultă despre care să nu vorbească într-un chip curgător. Numeroase erau revistele de popularizare a științei care publicaseră „lucruri" de el. Dar, triumfurile sale rămîneau o gramatică populară și un tratat de istorie contemporană, astăzi în uz în școlile oficiale și într-un mare număr de școli particulare. Pîndea constant actualitatea științifică și literară, deborda de activitate și, cu cinci ani în urmă se vorbea de el ca de un polemist pasionat. Un singur lucru pe lume îl lăsa indiferent : crima și manifestările ei diverse. Dar asta nu-i dăunase niciodată carierei sale pentru că știa să se înconjoare de colaboratori eminenți și, în cele din urmă, numele lui Voglaire era cel pronunțat totdeauna cu respect, el era întotdeauna cel pe care se gîndeau să-l decoreze. Nu era nimeni în lume ca să-și dea seama că acest om cu activitate cvasilegendară clasase mai multe cazuri decît cei șase predecesori ai săi.

— E o idee bizară, veți conveni, spuse domnul Voglaire, o idee care nu putea să încolțească decît în... cum să zic ?... creiere aprinse. Averea vine dormind, tot părinții noștri au dreptate. În sfîrșit ! Cred că ar fi poate bine să ascultăm acum pe această domnișoară Asuncion. Vă anunț, pretind să pronunțați „Ascension", în franceză. Sînteți liber, domnule Senterre.

Totuşi ar fi mai bine să nu vă îndepărtaţi. Poate că mai am nevoie de dumneavoastră.

— Bine, spuse Senterre

Şi ieşi fără să mai adauge nimic.

Era îngrozitor de necăjit. Această primă zi de anchetă nu dăduse nici un rezultat. Interogatoriile luate administratorului şi şoferului de taxi chemat de Gernicot la ieşirea din gară fuseseră negative. Urmele de sînge pornind din dormitor — **grupa O, subiect sănătos,** după rapoartele de analiză — duceau la ascensor, unde dispăreau. Pe de altă parte, judecătorul de instrucţie lăsase să se înţeleagă că reluarea anchetei întreprinse pe bordul Aquitaniei după moartea lui Namotte era practic inutilă. În sfîrşit, inspectorul însărcinat să facă o anchetă la hotelul Deux-Eglises de unde pornise împuşcătura revenise plouat. Hotelul ăsta era un stabiliment de categoria a treia unde nu era obiceiul să se treacă în registru prezenţa călătorilor înainte de a doua sau a treia zi a sosirii lor. Puţin importa, dealtfel, pentru că necunoscutul, dacă ar fi fost silit s-o facă, nu s-ar fi dat în lături să pună un nume fals. Dar, fapt mai demn de atenţie, nici recepţionerul, nici portarul, nici alt membru al personalului hotelului nu remarcaseră un călător purtînd o barbă roşie şi ochelari cu lentile fumurii. Camera de vizavi de apartamentul lui Senterre fusese ocupată de un om înalt şi larg în umeri, cu tenul bronzat, care declarase că are intenţia să o ocupe vreo cincisprezece zile şi ale cărui bagaje, se pare, rămăseseră la gară. Dăduse chiar o recipisă portarului însărcinîndu-l să le aducă el însuşi. Dar necunoscutul îşi părăsise pe furiş camera în mijlocul nopţii nelăsînd nici o urmă a trecerii sale. Inspectorul examinase recipisa pe care o descoperi că era perimată de mult şi percheziţionă dormitorul dar fără rezultat.

Ieşind din salon, Senterre o întîlni pe Asuncion a cărei faţă, în ciuda fardurilor, era palidă şi trasă.

— Deci, domnişoară, începu domnul Voglaire, dumneavoastră sînteţi cea care aţi rămas singură cu victima atunci cînd domnul Senterre a plecat după un medic?

Asuncion înclină din cap în semn de aprobare.

— Sînteţi în stare să ne povestiţi ce s-a petrecut între plecarea şi întoarcerea domnului Senterre? El ne-a spus deja povestea asta, dar ne-ar plăcea s-o auzim din gura dumneavoastră... Notează exact, Crouplet.

Asuncion se aşeză pe scaunul pe care i-l oferea galant substitutul:

— Aţi putut distinge înfăţişarea asasinului?

— Nu. L-am rugat atunci pe domnul Senterre să asculte stăruinţele prietenului său, să ne părăsească fără întîrziere şi să aducă un medic. Am luat loc după aceea la căpătîiul rănitului. Avea ochii închişi şi respira cu greutate, cu mîinile crispate pe piept... Cum eu mă aplecam spre el, mă întrebă, cu o voce abia perceptibilă, dacă prietenul său plecase. I-am răspuns afirmativ şi l-am conjurat să mă lase să-i spăl rana şi să-i fac un pansament provizoriu pînă la sosirea doctorului. El a clătinat din cap şi a început să vorbească încet şi precipitat. Nu înţelegeam nimic din ce-mi spunea şi un moment am crezut că delirează. Am vrut atunci să-i dau să bea puţină apă, dar nu am reuşit să-i descleştez dinţii...

Asuncion îşi întrerupse o clipă depoziţia părînd că se reculege. Pe urmă continuă...

— Cînd tocmai puneam paharul pe noptieră, Marcel reuşi să se întoarcă spre mine şi îmi făcu semn să-mi apropii faţa de a lui. M-am supus. Îmi ceru să-i aduc un pahar cu alcool. I-am spus că e o nebunie să vrei să bei alcool în starea lui. El insistă şi pe urmă, văzînd că nu mă puteam hotărî să-i satisfac dorinţa, încercă el însuşi să se ridice cu preţul unor eforturi nemaipomenite. Atunci am cedat. În aparenţă, cel puţin... Domnul Senterre servise cocteiluri în timpul serii şi ştiam că al meu şi cel al prietenului pe care îl aştepta, domnul Perlonjour, rămăseseră intacte. Am traversat deci dormitorul, am intrat în încăperea unde ne aflăm şi am luat un pahar de pe această masă...

Tînăra femeie o arătă făcînd un mic semn din cap pe cea la care judecătorul de instrucţie şi grefierul erau instalaţi.

— Să-i dai alcool lui Marcel în starea în care se afla însemna cu siguranţă să-l termini... Am turnat conţinutul paharului pe care îl ţineam în mînă în cel golit un moment mai înainte de domnul Senterre şi l-am umplut cu sifonul care se afla de asemenea pe această masă. Poate că voi ajunge să-l amăgesc astfel pe rănit? Încercarea trebuia în orice caz făcută. Am întors spatele mesei şi am traversat din nou salonul. Dar, pe pragul dormitorului, m-am oprit. Patul era gol, aşternutul atîrna în dezordine pe covor. Toate lucrurile erau, cred, în starea în care le găsiră domnul Senterre şi doctorul.

Povestitoarea suspină înainte de a termina:

— **Madre!** Eram înnebunită de spaimă. Strigai de două ori numele lui Marcel şi mă îndreptai spre pat, gîndind că, poate, domnul Gernicot o fi vrut să se ridice şi a căzut de cealaltă parte... Atunci un văl îmi fu aruncat pe cap. De cine? Nu ştiu. Am încercat să mă zbat, dar ţesătura mă înăbuşea şi în acelaşi timp aveam gîtul strîns de un cordon sau de un şnur. Nu puteam să văd nimic din cauza desimii vălului şi mi-am pierdut în curînd cunoş-

ținta... Mi-am revenit abia în brațele domnului Senterre.

Asuncion îl privi pe judecător, coborî capul și tăcu. Fu o lungă liniște, întreruptă doar de scîrțîitul peniței grefierului pe hîrtie.

Domnul Voglaire se întoarse spre domnul Voussure :

— Ne aflăm în plină literatură... Ce ziceți, domnule substitut ?

— Împărtășesc impresia dumitale, dragă prietene, răspunse domnul Voussure. Iată o istorie ciudat de complicată. Acest pact a șase tineri, această viață aventuroasă dusă timp de cinci ani, acest accident de pe Aquitania — e oare un accident ? —, omul roșcat, această răpire a victimei, da, toate astea sînt grozav de complicate.

Suspină.

Domnul Voglaire făcu semn agentului care stătea lîngă ușa de trecere :

— Recheamă-l pe domnul Senterre.

Și cînd acesta din urmă reveni în încăpere :

— Sînt convins, domnule Senterre, că aveți graba, dacă nu interesul, să vedeți arestat pe asasinul prietenului dumneavoastră... De aceea nu vă voi întreba decît pentru a-mi liniști conștiința dacă n-ați omis în desclarațiile dumneavoastră ceva care să fie susceptibil să lumineze justiția ?

Senterre reflectă un moment :

— Cred că am spus totul.

— Și dumneavoastră, domnișoară? Domnul Gernicot era logodnicul dumneavoastră, nu-i așa ?

Răspunsul surprinse pe cei mai mulți dintre cei de față :

— Este neapărat nevoie să răspund la această întrebare ?

— Dar..., începu domnul Voglaire.

— Nu, domnișoară, spuse domnul Voussure, nimic nu vă obligă...

Se lăsă o liniște penibilă. Asuncion tăcea.

— Nu mai mult decît domnul Senterre, reluă atunci domnul Voglaire, nu vă amintiți fără îndoială de un lucru, chiar nesemnificativ, care... ?

Tînăra femeie clătină din cap :

— Nu.

— Crouplet, ai notat tot ?... În acest caz, cred că nimic nu ne mai reține aici. Ce spui, domnule substitut ?

— Nu, nimic, răspunse cu regret domnul Voussure privind-o pe Asuncion.

Domnul Voglaire se ridică. Ajutat de grefierul său — care se repezi după aceea să-i ajute pe substitut —, își îmbrăcă pardesiul, apucă servieta, bastonul și pălăria. Pe urmă se întoarse spre Senterre și Asuncion :

— V-aș fi recunoscător dacă n-ați părăsi orașul pentru un timp. Putem avea nevoie de dumneavoastră dintr-un moment în altul pentru a lumina vreun lucru din această afacere tenebroasă sau pentru o confruntare...

— O confruntare !, strigă Senterre. Sperați deci să puneți mîna în curînd pe vinovat ?

Domnul Voglaire ridică din umeri, nu fără dezinvoltură.

— Ar trebui poate să punem mai întîi mîna pe victimă !, replică el ieșind demn, urmat de domnul Voussure și de domnul Crouplet.

Dar, o clipă după aceea, el redeschise ușa.

— Vorobeïtchik, vii ?

Atunci, din ungherul cel mai obscur al salonului, o voce suavă răspunse :

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule Voglaire, aș prefera să mai întîrzii un moment.

CAPITOLUL VIII

UN COCTEIL CU DOMNUL WENS

Atunci — și numai atunci — Senterre și Asuncion își aduseră aminte de prezența acestui al treilea personaj care îl însoțea pe judecătorul de instrucție și care reușise, ascuns în umbră, să rămînă neobservat datorită discreției și, într-un fel, umilinței sale. Nici Senterre și nici Asuncion nu-și îndreptaseră privirile măcar o dată spre acest bărbat ale cărui trăsături se distingeau cu greu, acolo, în fundul încăperii și care părea să nu aibă altă grijă decît să-și aranjeze dunga de la pantaloni și nodul cravatei, străpunsă de o admirabilă perlă roz. Era absolut normal, gîndi Senterre, ca ăilalți să-l fi uitat în colțul său și aproape era o minune că, pe palier, fu observată absența lui.

Deci, mărturisindu-și dorința să întîrzie în acel loc, necunoscutul se ridică de pe scaunul jos pe care era așezat și înaintă în lumină. Senterre și tînăra femeie putură atunci să-i admire în voie eleganța ținutei și, în special, inimitabila culoare roșie-brună a pantofilor săi care străluceau și de care posesorul lor avea, lucrul era evident, o grijă deosebită. În plus, bărbatul părea să fi depășit treizeci de ani ; era înalt de statură și un început de chelie îi prelungea fruntea deja înaltă ;

necunoscutul părea să aibă mai puţină grijă de părul lui decît de pantofi.

— Vă rog să mă iertaţi că vă impun prezenţa mea încă un timp, spuse el cu acelaşi ton suav de care uzase pentru a răspunde judecătorului de instrucţie. Vă rog să mă iertaţi, de asemenea, că nu v-am întrebat în prealabil dacă această prezenţă nu vă inoportunează. Vi s-a spus numele meu acum un moment, dar poate l-aţi uitat? Este extraordinar cît de repede se uită numele meu! Asta trebuie să ţină de originea sa străină. Permiteţi-mi să mă prezint: Wenceslas Vorobeïtchik, sau, mai modest: Wens.

Senterre îl examină din cap pînă în picioare pe bărbatul care îi fu îndată antipatic.

— Şi sînteţi...?, întrebă el.

— Detectiv amator, răspunse el fără să surîdă.

Senterre înţelese imediat că trebuia să opteze şi să-şi facă pe loc din acest bărbat fie un prieten, fie un duşman. Părea felin ca o pisică şi capabil să zgîrie torcînd. Dar Senterre, cu toate că îşi mărturisea că această atitudine coincidea cu interesele sale, nu voia să capituleze şi să facă bună impresie „duşmanului".

— Presupun că sînteţi însărcinat oficial cu ancheta privind moartea prietenului meu Gernicot?

— Să spunem: „cu dispariţia sa", dacă vreţi.

De cînd ţîşnise din umbră, Asuncion nu încetase să-l observe pe Vorobeïtchik. Spre deosebire de Senterre, ea se simţea atrasă de acest om, fiindcă domnul Wens avea darul să respingă pe bărbaţi şi să atragă femeile. Le inspira încredere şi le provoca mărturisirile fără efort. Îl simţeau apropiat de ele.

— Cred că ne va fi mai uşor să ne înţelegem cu dumneavoastră decît cu enciclopedicul domn Voglaire..., spuse Asuncion cu un surîs fermecător. Presimt în dumneavoastră un prieten, mă înşel?

Era un ultimatum în toată regula, destinat să-l oblige pe interlocutorul ei să se deschidă şi să-şi dezvăluie intenţiile. Dar domnul Wens se sustrase de la aceasta cu un surîs care era replica exactă a celui al lui Asuncion şi cu acest răspuns, care era un alt ultimatum formulat după toate regulile:

— Rămînînd aici după plecarea judecătorului de instrucţie, nu am altă dorinţă, doamnă, decît să ne cunoaştem mai bine şi să încep să merit, dacă va fi posibil, stima dumneavoastră... Vai! aceasta nu depinde numai de mine!

Îl privi pe Senterre cu insistenţă.

Asuncion îl privi şi ea şi, în faţa acestei rugăminţi mute, Senterre cedă:

— Vă cer iertare, la rîndul meu, dacă adineauri am fost iritat. Moartea prietenului meu — a doi dintre prietenii mei, pentru a fi mai exact — m-a afectat profund şi interogatoriile prin care am trecut azi mi-au sensibilizat nervii. Credeam că am terminat cînd aţi intervenit...

El întinse mîna inspectorului:

— Vreţi să-mi faceţi plăcerea să-mi daţi mîna, domnule Vorobeïtchik?

— Oh! puteţi să-mi spuneţi domnul Wens!, răspunse poliţistul surîzînd. Vorobeïtchik sună puţin cam prea a cavou caucazian!

Asuncion se bucură de această strîngere de mînă. Presimţea în Vorobeïtchik o forţă şi îi fusese teamă o clipă că atitudinea lui Senterre îl va îndepărta de ei.

— Aşa, spuse detectivul, cu un aer gînditor, sînteţi obosiţi de interogatorii? Şi eu, aflaţi-o, şi dacă nu mi-ar fi teamă...

El ezită.

— Vorbiţi!, insistă Senterre.

— Dacă nu mi-ar fi teamă să evoc o amintire cu atît mai penibilă cu cît e mai recentă, nu v-aş ascunde dorinţa mea de a gusta unul din cocteilurile dumneavoastră...

Asuncion interveni:

— Mi s-a întîmplat şi mie să combin amestecuri savante. Nu vă e teamă să gustaţi unul din inspiraţia mea?

— Nimic nu mi-ar fi mai agreabil, o asigură domnul Wens surîzînd din nou.

Şi nu te puteai îndoi nici de expresia şi nici de atitudinea lui.

— Nostim individ, gîndi Senterre. Ce-l poate reţine aici?

„Nostimul individ" scoase din buzunar un portţigaret de argint marcat cu iniţialele sale: un W şi un V strîns înlănţuiţi. Îl întinse deschis lui Asuncion şi Senterre:

— Între noi fie vorba, ce gîndiţi de acest bărbat roşcat?

— Dar..., începu Senterre.

— Credeţi, fireşte, ca şi mine că este un mit, o înşelătorie?

— S-ar zice...

— Ei bine, n-aş şti cum să vă dau dreptate... Este o înşelătorie! Grosolană, dar eficace.

Senterre îl măsură uimit.

— Iată-l pe omul dumneavoastră roşcat!, sfîrşi domnul Wens.

Scosese din buzunarul vestonului său o pereche de ochelari cu lentile fumurii.

— Cel puţin, asta e o parte.

— Unde aţi găsit asta?

— Într-o cameră, la hotelul Deux-Eglises.

Mirarea lui Senterre crescu:

— N-a scotocit un poliţist camera asta fără să găsească nimic?

— Drace, am trecut pe acolo înaintea lui! Îmi place să văd lucrurile eu însumi. Obraznic, dar neîncrezător! Băgaţi de seamă că această singură descoperire este

sufficient de mare ca să distrugă personajul nostru.

— Cum așa ?

— Vedeți un asasin purtînd o barbă roșie și ochelari cu lentile colorate ? La primul colț, omul, dumneavoastră e reperat. Deci, barbă și ochelari : înșelătorie. Proba, iat-o. Un om care are nevoie să poarte ochelari, care are nevoie să vadă mai bine, nu-i uită într-o cameră de hotel, nu-i părăsește deloc în circumstanțele pe care le știți. Eu sînt miop, dar nu atît ca să port mereu ochelari. Totuși ei sînt aici...

Domnul Wens scoase o pereche de ochelari cu montură de baga din buzunarul de sus al jiletcii sale :

— Și nu mă aventurez în nici o parte fără ei. Concluzie : omul pe care îl căutăm nu are nevoie de ochelari și, foarte probabil, nu poartă barbă. Un om bărbos cinstit care s-ar decide, într-o bună zi, să facă o carieră în domeniul crimei ar avea ca primă grijă să se radă, chiar dacă ar avea părul roșu.

— In acest caz, de ce acest grimaj ?, întrebă Senterre. El nu pare a fi destinat decît să-l facă remarcat pe omul nostru.

— Ei bine, spuse domnul Wens, fără îndoială că el ține să se facă remarcat !

Și, întorcînd spatele lui Senterre, intră în dormitor :

— Aici vă aflați, doamnă, cînd ați fost atacată ?

Asuncion puse shakerul pe masă și îl ajunse pe domnul Wens.

— Exact aici.

— Ușa care dă spre palier era deschisă ?

— Cred că întredeschisă. N-am văzut prea bine...

— Agresorul dumneavoastră nu se putea deci afla decît în acest unghiu ?

Inspectorul indica unghiul format de batantul cu geamuri al ușii de trecere și ușa dormitorului care dădea spre palier.

— Probabil...

— Este sigur !, spuse domnul Wens.

El privi gînditor patul.

— Presupun că acest mobilier vechi cere o cuvertură de brocart, de mătase țesută sau ceva analog ?, spuse el în fine întorcîndu-se spre Senterre.

Acesta păru descumpănit de întrebare. O privi pe Asuncion, pe urmă patul, înainte de a răspunde :

— Bineînțeles. Dar eu... Mă întreb unde a dispărut cuvertura asta...

— Vreți să spuneți că nu știți ce s-a făcut cu ea ? Ar trebui să fie pătată de sînge. Presupun că judecătorul de instrucție...

— Judecătorul de instrucție nu mi-a vorbit de ea. Cît despre mine, am uitat complet de acest amănunt. Dacă n-ați fi făcut aluzie la ea...

— Ei, omul care a purtat corpul prietenului dumneavoastră s-a servit de ea pentru a-l înveli...

In timp ce Asuncion servea cocteilurile, domnul Wens se apropie de Senterre :

— Cînd ați revenit cu doctorul, v-ați gîndit fără îndoială să luați ascensorul pentru a merge mai repede ?

— Am vrut să-l luăm. Dar nu mergea și a trebuit să urcăm pe scară.

— N-a mers toată ziua de ieri sau n-ați văzut asta decît în momentul întoarcerii dumneavoastră ?

— Atunci am remarcat. Dar s-ar putea ca ascensorul să nu fi mers toată ziua. Portarul vă va informa mai bine decît mine despre acest lucru.

— Just, spuse domnul Wens.

Merse la fereastră, în mînă cu paharul cu cocteil :

— Acest om cu barbă este un țintaș abil. Temerar, dar abil. Nu puteți să-mi dați o probă cu scrisul dumneavoastră, domnule Senterre, ca și de cel al prietenilor dumneavoastră ? Și dumneavoastră, doamnă, nu aveți cîteva cuvinte scrise ?...

Asuncion, fără să pună vreo întrebare inutilă, îi întinse o carte de vizită pe care înșirase cîteva cuvinte de mulțumire și pe care nu o trimisese, dar Senterre nu se putu abține să nu întrebe scotocind în sertarele unui mic birou :

— Faceți colecție de autografe, domnule Wens ?

— Da, posed deja o jumătate de duzină ale unor criminali celebri, replică prompt inspectorul. Acestea sînt bagajele domnului Namotte și ale domnului Gernicot ?

— Numai ale celui dintîi. Celelalte au fost luate de domnul Voglaire. „Ca să fie examinate", se pare.

— Dacă asta nu vă deranjează, mi-ar plăcea să inventariez mîine, împreună cu dumneavoastră, bagajele domnului Namotte.

— Cu plăcere. Dar anunțați-mă. Părăsesc acest apartament pentru una sau două zile. Voi locui la hotel Titanic.

— Ah !, făcu Vorobeïtchik care părea deja să se gîndească la un alt lucru.

Intr-adevăr, după un timp întrebă :

— Presupun că e imposibil de comunicat cu prietenii dumneavoastră Tignol și Gribbe ?

— Absolut imposibil. Nu știu nimic despre ei de... Ei bine, de cinci ani ! Nu știu unde se află la ora actuală, nu știu cînd vor fi aici.

Domnul Wens aruncă țigara :

— Iată greutatea ! Nu se vor putea apăra...

Și, fără să dea măcar impresia că vrea să explice mai mult, el își salută interlocutorii cu un mic semn din cap, ieși și închise ușa în urma lui.

— **Madre !**, strigă Asuncion. Nici nu s-a atins de cocteil.

Și ea nu putu să nu-și spună în gînd că aceasta era o funestă prevestire.

CAPITOLUL IX

O FEMEIE, DOI BĂRBAȚI

Oglinda lacului se întindea netedă la picioarele lor. Erau singuri pe terasă, la o măsuță acoperită cu o față de masă cu pătrate albe și bleu. Între ei, o garoafă roșie, de un roșu aprins și aproape veștejită, se ofilea, într-o vază de cristal. Șeful de sală, ducînd pînă la extrem ultima complicitate din acest sezon, se retrăsese după ce reglase radioul care lega această terasă de lumea exterioară. Parcul era impregnat de o majestate unică și lebedele lacului, una după alta, se întorceau la cuibul lor trăsînd lungi dîre de fildeș și smarald.

— Este prima duminică de septembrie, spuse Senterre.

Și prinse delicat între două degete, pentru a o pune pe o masă vecină, vaza cu garoafa care îi ascundea o mică parte din Asuncion.

Tînăra femeie era îmbrăcată cu o rochie vaporoasă, de un violet întunecat, închisă la corsaj cu un jabou des de dantelă. O baretă de diamant scînteia pe sînul ei stîng. Purta la inelar un onyx în formă de migdală, montat pe un fir de platină. Și o asemenea armonie i se degaja din povara părului negru debordînd de sub o mare pălărie albă, din rochia de o severitate aproape monahală, din tenul de ocru cald, din jaboul de dantelă fină și din bijuteriile sale că, privind-o pe ea, și nu lacul pe care urca o ceață fină, și nu parcul care se colora cu tonuri de pastel, Senterre spusese :

„Este prima duminică de septembrie..."

Ce creatură mai ciudată decît această femeie, gîndi el, această segoviană cu vocea egală, puțin obosită, a cărei credință nu avea egal decît superstiția, care, doi ani, așteptase un bărbat întîlnit două ore — deloc mai mult — și care la dispariția lui tragică nu vărsase o lacrimă ! Ce gînduri adăpostea această frunte frumoasă, netedă ca o pavăză, puțin joasă, și care conferea atîta energie și forță feței sale ? La ce putea s-o împingă cutezanța citită pe furiș în arcul sprîncenelor ei și cuta buzelor ? Pînă unde puteau s-o ducă dragostea — sau ura — pe această femeie ?...

„O iubesc ! O iubesc !", își repetă Senterre pentru a suta oară în seara aceea. Ar fi dat totul ca să i-o spună, dar, înaintea privirii ei enigmatice, se tulbura, își pierdea cumpătul. Ar fi fost suficiente o întrebare, o mărturisire precisă, pentru a distruge, dacă Asuncion nu le aștepta, aceste momente de intimitate atît de prețioase, aceste ore de singurătate cel mai adesea tăcute, în timpul cărora Senterre putea să creadă că inima tinerei femei bătea la unison cu a lui, în timpul cărora el putea să se legene în cea mai dulce și mai arzătoare speranță. Atunci, de fiecare dată cînd să vorbească, ezita, renunța...

Dar, cum tocmai spusese : „Este prima duminică de septembrie" și Asuncion ridicase spre el frumoasa sa privire gravă și îi surîdea cu renunțare ca din adîncul unui vis pe care nu-l tulburase, dar contribuise să-l facă mai sugestiv, Senterre prinse curaj deodată, își înaintă mîna pe masă și o apucă pe cea a tinerei femei.

— Ei bine..., spuse el.

Îi arătă parcul gata să adoarmă în pacea nocturnă :

— Asta nu face cît insulele Bermude ?

Ea își înclină capul și el gîndi că poate ezită să-i arate ochii în care ar fi putut să descopere prea ușor certitudinea triumfului său. Mîna lui strînse și mai mult pe cea a tinerei femei și, cu gîtul uscat, încercă cu trudă să caute sărmanele cuvinte care trebuiau să găsească drumul inimii ei.

Dar ea vorbi cea dintîi :

— Nu este teribil să nu poți spune dacă Marcel este viu sau mort la ora asta ?...

Senterre păstră un moment de liniște înainte de a răspunde în silă :

— Acest Vorobeitchik nu-mi inspiră nici o încredere. N-a găsit nimic...

— Ce știi dumneata ? Nu e un om care să-și strige descoperirile pretutindeni.

— Nu știe încă în ce fel a fost răpit corpul lui Marcel. Portarul n-a văzut nimic și...

— Haide, Georges ! L-ai trimis la comisariat.

— ...și ascensorul nu mergea. Îți imaginezi un om roșcat coborînd cu Marcel pe umerii săi, pe scară ? Și odată în stradă, cum de nu l-au remarcat ? Nu te plimbi totuși în voie, chiar către miezul nopții, cu un trup sîngerînd în spate !

— Dar..., spuse Asuncion.

Unghiile sale zgîriară fața de masă :

— ...o mașină putea să-l aștepte la ieșirea din spate ?

Îl privi pe Senterre în față și el îi citi în ochi un apel disperat :

— Georges, nu vrei să-mi spui dacă crezi... dacă gîndești că Marcel este încă în viață, sau... ?

Senterre dădu din cap :

— Nimeni n-ar putea să-ți răspundă, micuța mea. Toată istoria asta e atît de complicată : această împușcătură de revolver, această răpire a corpului lui Marcel, agresiunea a cărei victimă a fost, acest tatuaj...

— Tatuajul..., făcu gînditoare Asuncion. Mă întreb deseori dacă nu l-au luat pe Marcel din cauza acestui tatuaj.

— Nu înțeleg...

— Amintește-ți ce ne-a spus... că numai cu acest tatuaj poți să găsești locul unde el a ascuns ceea ce a adus de la Pekin. Dacă l-au luat pe Marcel pentru a-l forța să dezvăluie sensul tatuajului său ?...

— Nu, nu !, spuse Senterre.

Spunea nu din principiu, pentru că era obosit să discute, pentru că simțea că tînăra femeie îi scăpa, pentru că, și absent, mort poate, Gernicot continua să se ridice între ei, să-i separe. Dar nu se putea împiedica să găsească judicios raționamentul tinerei femei. În ce-l privește, nu se gîndise la tatuaj... Oare Vorobeitchik se gîndise la asta ? Nu păruse să acorde deloc vreo importanță acestui detaliu cînd i-a fost comunicat. Dar este adevărat că Vorobeitchik nu părea să dea deloc vreo importanță la ceva.

Senterre umplu paharul lui Asuncion. Gînditoare, ea bău cu mici înghițituri vinul limpede și puse cupa goală pe masă. Pe ascuns, arătîndu-i un punct de pe lac tinerei femei pentru a-i abate atenția, Senterre o umplu din nou...

Se făcuse noapte. Voci felurite și confuze, ascuțite sau voalate, se auzeau din umbră. Șeful de sală aprinse o lampă cu picior, cu abajur roz și aduse cu discreție o nouă sticlă. La radio, orchestra de la Savoy, din Londra, ataca în acel moment, la mii de kilometri de acolo, valsul atunci celebru : **Pagan Love Song.**

Aplecat înainte, Senterre își dădu seama de subita schimbare a trăsăturilor lui Asuncion.

— **Madre !**, zise ea cu voce joasă, aspră și în același timp totuși cîntătoare. Ce de amintiri !...

Alături de tînăra femeie, Senterre nu-și păstra niciodată întreg sîngele rece. Dar era suficient ca ea să strige : **„Madre"** pe acest ton și să se bosumfle, ca să piardă imediat și puținul care îi mai rămînea.

El spuse :

— Micuța mea... Vrei să-mi acorzi acest dans ?... Poate voi reuși să te ajut să recreezi o iluzie ?...

Asuncion păru să ezite, pe urmă se ridică și întredeschise brațele. Repede, de teamă să nu risipească dintr-o dată iluzia pe care își propusese s-o recreeze, tînărul o acoperi strîns, și o purtă dansînd departe de lampa cu abajur roz, către capătul terasei de unde se vedea mai bine cerul străpuns de stele.

Dar, cum treceau prin fața uneia din cele trei deschideri care făceau să comunice terasa cu sala restaurantului, o voce tăioasă rosti aceste cuvinte simple :

— Bună seara.

Vraja era ruptă. Cuplul se opri. Senterre dădu drumul tovarășei sale și făcu un pas înainte, scrutînd în obscuritate.

Vocea reluă, răutăcioasă :

— Să nu vă împiedic, cel puțin, să vă distrați...

— Tu !, spuse în fine Senterre, recunoscîndu-l pe Perlonjour.

Fără să vrea, tonul său era plin de reproș.

— Mă plictiseam, răspunse Perlonjour. Atunci...

— ...ai venit să ne plictisești ? Mulțumesc.

Asuncion puse mîna pe brațul lui Senterre :

— Aș vrea să plecăm...

— Cum dorești, dragă prietenă. Doar cît să-ți luăm mantoul. L-ai lăsat pe scaun ?

— Iată-l, spuse Perlonjour.

Da, vraja era ruptă. Senterre se lăsă pe de-a-ntregul cuprins de o mînie liniștită. Ce însemna această intrusiune a prietenului său ? El nu-i spusese că va cina cu Asuncion, nici unde... Atunci, Perlonjour îl spiona ?

Rămas în urmă pentru a-l răsplăti cum se cuvine pe șeful de sală pentru bunele și loialele sale servicii, Senterre ajunse pe peron cînd Perlonjour, la vreo cinci metri de acolo, se îndepărta brusc de Asuncion.

Cu chipul de nepătruns, Georges coborî rapid treptele; își depăși prietenul și pe tînăra femeie fără să-i privească, deschise portiera luxosului automobil pe care îl cumpărase în ajun :

— Așezați-vă amîndoi în spate !

Și se instală furios la volan, cu dorința de a sparge ceva.

CAPITOLUL X

URGENT ȘI CONFIDENȚIAL

Bărbatul își luă valiza din plasa de bagaje și o puse pe banchetă. Pe urmă se aplecă pentru a mia oară pe fereastra compartimentului.

Era de talie mijlocie, îndesat. Avea pumni noduroși, o față aprinsă, păr foarte blond, ochii foarte albaștri, o mică mustață înnegrită de nicotină. La tîmple vinele îi ieșeau în evidență. Era îmbrăcat într-un costum bleu de croială bună și într-un pardesiu-raglan de culoare bej ; purta ghetre curate, ținea în mînă o pălărie de fetru moale și un briliant îi înțepa cravata. Totul de o recentă dar solidă eleganță, acea particulară eleganță a

oamenilor grăbiți și a glob-trotterilor care, ajungînd în primul port, își reînnoiesc o garderobă în 24 de ore.

Călătorul băgă capul în compartiment și-și aprinse o țigară tăiată la capăt cu o mușcătură precisă. Trase cîteva fumuri cu poftă, pe urmă își puse mănușile pe care cu siguranță nu le purtase mai mult de o dată sau de două ori. Nu putea să-și ascundă o imensă, o debordantă satisfacție de a fi îmbrăcat în lucruri noi din cap pînă în picioare, de a strînge între buze o țigară selectă, de a se pregăti să coboare dintr-un compartiment de clasa întîi.

Trenul pătrunse în marea gară afumată, deja invadată de umbrele nopții. Călătorul deschise portiera și chemă un hamal pe care îl precedă de-a lungul peronului, în maniera unui om pe care nimic nu poate să-l întoarcă din drumul său. Nu înceta să privească totul în jurul lui, ochii săi strălucind de un interes admirativ pe care decorul nu-l justifica.

Ieșind din gară, călătorul puse ochii pe un taxi, dar înainte de a se urca în el rămase un lung moment pe trotuar ca să arunce în jurul lui aceleași priviri uimite. Luînd loc în mașină, mormăi cîteva vorbe confuze de genul :

— Cinci ani... Doamne Dumnezeule, cum schimbă asta !...

După un moment, se miră că mașina nu pleca și îl făcu atent pe șofer. Acesta răspunse în silă că aștepta încă să i se dea o adresă.

Călătorul surîse constatînd că, printre atîtea mărturii ale progresului, starea de spirit a șoferilor de taxi din orașul său natal nu se schimbase. Spuse omului numele unuia din cele mai bune hoteluri din capitală, pe urmă, cu picioarele întinse, confortabil instalat pe pernele de piele ale mașinii, începu să compare reîntoarcerea lui triumfală de azi cu lamentabila sa plecare de acum cinci ani.

Pe străzile ale căror nume îl învăța din nou, el ajunse la hotel cu cîteva secunde înainte ca un alt taxi să se oprească în spatele aceluia al lui, în lungul trotuarului. Pătrunse cu un pas sigur în holul larg și curat și nu se gîndi să se întoarcă : un bărbat în situația sa nu se întoarce și nu privește nici la dreapta, nici la stînga atunci cînd intră într-un hotel luxos.

Ceru la recepție cel mai bun apartament din clădire. Recepționerul pe care exigențele profesionale îl învățaseră să se priceapă la oameni i-l dădu fără întîrziere și împinse în fața lui registrul de călători.

Necunoscutul se descheie la pardesiu și scoase din buzunarul interior al hainei un stilou de aur. Pe urmă el scrise, apăsat : **Nestor Gribbe.**

În fața formulei : **Venind din**... penița lui păru să ezite o secundă, pe urmă trasă rapid, cu litere mari, apăsate : **Winipeg**.

În acest timp, șoferul de taxi care îl adusese schimbă cîteva cuvinte cu cel din cealaltă mașină care tocmai se oprise și ca în fața hotelului și din care coborîse un om de statură înaltă, cu barbă neagră și lornion de aur :

— Mă urmăreai ?

— Da. O idee a acestui tip pe care l-am cărat. Un țicnit poate sau un tip de la poliție... „Urmărește mașina asta, mi-a spus, pe-asta, bătrîne, și fii atent să n-o pierzi ; de acord ? O să lasă un bacșiș gras".

Semnînd în registrul hotelului, Nestor Gribbe ceru unui comisionar de la hotel să-i arate cabina telefonică. Formă un număr, auzi sunînd o sonerie îndepărtată, dar nu obținu nici un răspuns. O a doua tentativă nu fu mai fericită.

— Cu atît mai rău !, monologă bărbatul pe care marile singurătăți îl învățaseră să-și vorbească lui însuși cu voce tare. Poate trebuia să-i scriu ?... Cu atît mai rău !

Ieșind din cabină, se ciocni de un bărbat a cărui față o distinse cu greu. Făcu cîțiva pași, pe urmă se întoarse. Bărbatul purta o barbă neagră și lornion de aur.

„Unde dracu' am mai văzut mutra asta ?", gîndi Gribbe.

Își puse din nou întrebarea asta în sala restaurantului din hotel unde luă cina o oră mai tîrziu. Și din nou și-o puse la music-hall-ul unde își petrecu seara după ce sunase încă o dată fără succes la același număr de telefon ca și cu cîteva ore mai înainte. Mai trebui să-și pună aceeași întrebare revenind pe jos la hotel și dezbrăcîndu-se în fața marii oglinzi a luxosului său dormitor.

Nestor Gribbe sună băiatul de serviciu pe etaj și îi ceru să-i aducă o sticlă cu apă minerală pe care o goli complet înainte de a se culca. Era puțin înciudat că nu putuse să-l întîlnească pe prietenul său Senterre și se întreba chiar dacă nu revenea cumva primul dintre cei șase la această întîlnire ale cărei dată și loc fuseseră fixate cinci ani mai înainte. Sfîrși prin a adormi și se revăzu în vis gîlcevindu-se cu desfrînatul acela de Lincoln cu care a trebuit să lupte doi ani pentru clădirea cu acele tejghele de furnituri...

Se trezi foarte devreme, ca **acolo**. Era înconjurat de o liniște impresionantă. Întins în patul său, bucurîndu-se cu deliciu de mîngîierea așternutului, se apucă să fumeze, cu ochii închiși. Cît de ușor va merge totul de acum, cît de minunat !... Mîine va fi în brațele bătrînei sale mame. Îi adusese o rochie de mătase, un șal cu franjuri roșii și un șirag de mătănii ale cărui boabe erau de coral, al cărui crucifix era de aur. Cît de fericită va fi...

Se sculă cînd ceasul începu să bată ora opt, constatînd că nu mai avea nici o ți-

gară în pachet. În fața oglinzii, săpunindu-și bărbia cu cremă de ras, începu să cînte :

Spuse bătrînul Obadiah tînărului Obadiah :
Sînt sterp, Obadiah, sînt sterp.
Spuse tînărul Obadiah bătrînului Obadiah :
Și eu la fel, Obadiah, și eu la fel.

Dar pierduse obișnuința să se radă : acolo își lăsase barba să crească, o frumoasă barbă toată aurie, țeapănă și ondulată. Și pe urmă frizerii de pe bord... Nu, hotărît lucru, nu mai știa, și piatra vînătă se dovedi neputincioasă ca să usuce sîngele de pe tăieturi.

În sfîrșit, îmbrăcat în costumul său bleu, sună băiatul de serviciu și ceru micul dejun. Pe platoul care i se aduse, se afla un mare plic gri cu numele său, netimbrat, pe care se lăfăia această mențiune : **Urgent și confidențial.**

— Corespondența..., cred că trebuie să explice băiatul în fața privirii mirate a lui Nestor Gribbe.

Acesta deschise plicul și scoase o foaie de hîrtie cadrilată împăturită în două. Îl lăsă pe băiat să plece înainte de a o desface și o citi, scrisă cu litere majuscule, de imprimerie, de o mînă necunoscută :

~~HENRY NAMOTTE~~
~~MARCEL GERNICOT~~
+ NESTOR GRIBBE
HUBERT TIGNOL
GEORGES SENTERRE
JEAN PERLONJOUR

Nestor Gribbe nu citea niciodată ziarele. Prin urmare, habar n-avea de moartea lui Namotte și de ciudata dispariție a lui Gernicot. Nu înțelese nimic.

CAPITOLUL XI

A TREIA VICTIMĂ

— Domnule Vorobeïtchik, vreți să-mi răspundeți sincer ?, spuse Senterre.

Cu o oră mai înainte, detectivul venise să-l scoale din patul de la hotel Titanic și să-l roage să-i deschidă apartamentul său ca să facă un nou examen al locurilor. Cu inima strînsă, Senterre, care nu-și putea învinge antipatia față de detectiv, cedase insistențelor sale.

Domnul Wens ridică ochii spre Senterre și un surîs ironic îi înflori pe buze :

— Mă credeți într-adevăr capabil să răspund sincer la o întrebare ?

Senterre se îndoia, dar nu ezită să răspundă :

— Desigur. Spuneți-mi...

— Da, făcu mașinal domnul Wens.

— Credeți că Gernicot ar putea să mai fie încă în viață la ora asta ?

Vorobeïtchik făcu cîțiva pași prin încăpere.

— Nu știu !, mărturisi el deodată. Mi-ați spus că părea atins grav, că pierduse mult sînge, cămașa și cuvertura erau pătate toate... Dacă a avut forța să supraviețuiască transportării sale în afara acestei case, mă îndoiesc că „omul roșcat" — să continuăm să-l numim așa — l-a iertat... Aceasta ar fi contrar planului pe care se pare că și l-a trasat... Cred mai curînd — iertați-mă, m-ați rugat să vă răspund cinstit — că trupul prietenului dumneavoastră va ieși la iveală în una din zilele astea dintr-un canal...

Senterre nu putu să-și reprime un fior :

— V-ați gîndit că l-au luat pe Marcel din cauza tatuajului pe care îl purta pe piept ? Poate că este sechestrat la ora asta, poate se încearcă prin constrîngere să i se smulgă secretul ascunzătorii lui ? E oribil să te gîndești la asta și să nu putem noi, prietenii săi, să-i sărim în ajutor...

Domnul Wens dădu din umeri.

— E o idee de femeie !, spuse el simplu.

— Credeți că e o idee de femeie ?

Senterre roși și se simți roșind :

— Nu-mi imaginez totuși un alt motiv pentru răpirea corpului lui Marcel... Chiar dumneavoastră însivă...

— Oh ! eu, eu nu văd nici un motiv !, admise domnul Wens.

Adăugă, gînditor :

— Dar, natural, trebuie să fie unul...

— Natural !, spuse batjocoritor Senterre. Poate că nu vedeți nici cum s-a petrecut această răpire ?

— Nu, spuse domnul Wens. Nu văd absolut deloc.

— Așteptînd, pînă atunci, omul roșcat e încă liber. I-am jurat lui Gernicot să-l răzbun. Ori, iată, sînt mai multe zile...

— Exact cinci.

— Ori, iată, sînt cinci zile de cînd a dispărut, de cînd logodnica sa și cu mine ne întrebăm cu spaimă crescîndă dacă el

este viu sau mort. Viu, trebuie să-l ajutăm. Mort...

— ...ar fi convenabil ca logodnica lui să fie informată.

Senterre îl privi bănuitor pe domnul Wens. Ce voia să insinueze detectivul ?

— Vreți să vă explicați ?, spuse el sec.

— Dar nu este nimic de explicat, dragă domnule ! Dacă domnul Gernicot e mort, ar fi convenabil ca toată lumea s-o știe, în primul rînd domnișoara Asuncion. Să-ți ții cuvîntul dat unui om viu, nimic mai firesc. Dar unui mort... Asta ar fi cel puțin supărător, nu-i așa ? Nobil, dar supărător.

Zicînd asta, domnul Wens se îndreptase către dormitor.

Nemișcat, de-a dreptul furios, Senterre îl auzi în curînd căutînd în dreapta și în stînga. Inspectorul deschise ușa care dădea pe palier, ieși, intră și, prin ușa de trecere întredeschisă, Senterre îl zări îngenuncheat lîngă pat, examinînd cu grijă covorul... Ce spera să găsească polițistul ? Urme de pași, scrum de țigară, vreun fir de păr tăiat în patru ? Sau se aștepta mai bine să citească în desenele covorului grena istoria răpirii lui Gernicot ?

Era pueril și lamentabil... Senterre ridică din umeri și, pentru a-și omorî timpul, se apucă să deschidă cuferele și valizele lui Namotte, aranjate într-un colț al salonului.

Tot cercetînd bagajele sărmanului său prieten, Senterre se gîndea. Nu-i lipseau lucrurile la care să nu poată să se gîndească profund sau melancolic. Minunata aventură, cum o numea încă în urmă cu cîteva zile, sfîrșea cum nu se poate mai rău. La început fusese această moarte misterioasă, pe urmă dispariția lui Gernicot, pe urmă criminalul necunoscut care, dacă trebuia să-l crezi pe Marcel, îi va lovi pe toți șase unul după altul, fără iertare... De asemenea, era bineînțeles și Asuncion, această enigmă cu chip de femeie, și curioasa comportare a lui Perlonjour în ajun...

— Să vedem, spuse Senterre pe un ton destul de ridicat pentru ca Vorobeitchik să-l poată auzi din cealaltă încăpere, un om nu se volatilizează așa ! Doi oameni mai bine spus, dintre care unul în agonie... N-ați găsit deci nimic de cinci zile ?

Răspunsul se făcu așteptat :

— Ba da, dar aceste descoperiri nu explică nimic și complică totul... Cel puțin pe moment.

— N-ați cules nici o mărturie ?

— Nici una.

— Dar...

Senterre ezită înainte de a continua.

— ...vorbeați într-o zi de pericolul de moarte suspendat deasupra capetelor noastre... Nu faceți nimic pentru a ne proteja ?

Soneria telefonului interior răsună și îl întrerupse.

— Trebuie să fie portarul, spuse Senterre.

Fără grabă, el merse să ridice receptorul.

— Alo... Da... Ce ? Ce spui ?... Firește !...

— Ce este ?, strigă domnul Wens din dormitor.

— E Gribbe ! Nestor Gribbe !, urlă Senterre. E Gribbe ! Bătrînul Gribbe !

Alergă la ușa apartamentului pe care o deschise larg :

— Sosește ! Aud cum urcă ascensorul !

Și traversă în goană palierul.

Domnul Wens se ridică și își scutură de praf pantalonii în dreptul genunchilor. Era curios să-l cunoască pe Gribbe. „A scăpat teafăr", nu putu el să nu gîndească. Intră în salon fără să se grăbească, pentru ca să nu tulbure efuziunile celor doi prieteni.

Deodată, un strigăt strident, disperat, îl făcu să țîșnească pe palier.

Îl zări pe Senterre care, lîngă ascensorul deschis, ținea un bărbat în brațe. Capul și brațele acestui om spînzurau și el avea un pumnal înfipt în ceafă.

CAPITOLUL XII

MORTUL DIN ASCENSOR

Condițiile cel puțin ciudate ale morții lui Nestor Gribbe furnizară pentru întîia oară domnului Wens ocazia de a străluci în misteriosul caz cu care era însărcinat...

— Repede !, îi ordonă el lui Senterre. Telefonați portarului și spuneți-i să vină aici cu doi agenți.

— Dar...

— Nu pierdeți nici o secundă ! Eu mă ocup de cadavru...

De fapt, îl întinse pe palier, cu fața la pămînt, examinînd fără să atingă pumnalul care cauzase moartea celui de „al treilea dintre cei șase". Mînerul de argint era lucrat artistic și trebuie să fi fost altădată împodobit cu pietre prețioase care fuseseră scoase din locașurile lor. Această constatare îl făcu să surîdă pe ascuns pe inspector.

Se ridică și aruncă o privire gînditoare în puțul ascensorului oprit în fața lui.

— Ce ziceți ?, făcu o voce gîfîind, în spatele lui. E mort ?

— După o lovitură ca asta?... Firește!

Domnul Wens îl privi lung pe Senterre care tocmai revenea din apartamentul lui și a cărui față exprima o mulțime de sentimente violente, printre care mîhnirea și oroarea.

— Asta... Asta e un lucru nemaiauzit!, se bîlbîi Senterre, ale cărui mîini tremurau. Cum... Cum a ajuns pînă aici?

— Ei bine, cu ascensorul!

— Cu ascensorul?, țipă din nou Senterre. De cînd un mort poate manevra un ascensor?

În acest moment, portarul și doi agenți de poliție, ai căror pași se auzeau de un timp, apărură pe palier. Toți trei tresăriră observînd cadavrul lui Nestor Gribbe, dar, înainte ca să aibă timpul să formuleze cel mai mic comentariu, domnul Wens îi luă pe cei doi agenți deoparte.

Îi puse rapid la curent cu cele întîmplate, cerîndu-le să supravegheze cu discreție ușa imobilului și să nu lase să pătrundă aici decît pe locatarii diferitelor apartamente. Ceru de asemenea unuia dintre ei să găsească un al treilea agent care să aibă ca misiune să-l contacteze pe domnul Wens pe palierul etajului al doilea și să stea acolo de pază.

Cei doi agenți se grăbiră să coboare cînd un nou pas răsună pe scară. O clipă mai tîrziu, Jean Perlonjour ajunse pe palier.

— Doamne, Dumnezeule!, strigă el. Ce e asta?

— Asta, e corpul prietenului dumneavoastră Nestor Gribbe care tocmai a fost asasinat acum nici zece minute, spuse domnul Wens. Însă ce căutați dumneavoastră aici?

Tonul pe care era pusă întrebarea îl făcu să tresară pe tînăr.

— Voiam să-i vorbesc lui Senterre, răspunse el cu o voce aspră. Am trecut mai întîi pe la hotelul său. Mi s-a spus că îl voi găsi aici...

— Pot să fiu atît de indiscret încît să vă întreb ce aveați să-i spuneți prietenului dumneavoastră?

— E vorba de o chestiune strict personală.

Domnul Wens păru să ezite o secundă, pe urmă se întoarse.

— Plecați, timpul ne presează, spuse el agenților. Dumneata vino aici.

„Dumneata" era portarul. Complet înspăimîntat, el se apropie tremurînd. Două crime într-o săptămînă în imobil... N-ar mai suporta cu siguranță o a treia.

— Nu-ți fie teamă, spuse domnul Wens. Spune-mi cum a intrat acest om aici.

Portarul se reculese un minut înainte de a răspunde cu o voce nesigură:

— Mă aflam în loja mea cînd el a pătruns prin ușa de la intrare. Mi-a spus că a venit să-l vadă pe domnul Senterre. Îi cunoșteam pe prietenii domnului Senterre — el mi-a repetat ieri din nou numele celor pe care îi așteaptă — și atunci cînd acest... acest domn mi-a declarat că se numește Gribbe, l-am condus direct la ascensor. M-am reîntors după aceea în ghereta mea pentru a-l anunța pe domnul Senterre de sosirea lui... Asta-i totul.

— Trebuie să înțeleg că l-ai condus în cabină?

— Da, eu... I-am explicat modul cum funcționează liftul și eu... Am închis eu însumi ușa exterioară...

— Ai văzut urcînd ascensorul?

— Nu, domnule. El nu părăsise încă parterul cînd am reintrat în gheretă pentru a-i telefona domnului Senterre.

— Mă întreb de ce.

— Acest... victima aprindea o țigară cînd am părăsit-o.

— N-ai auzit nimic deosebit?

— Nu. Adică... Am auzit închizîndu-se ușa interioară.

— Dacă nu mă înșel, există două intrări în acest imobil și cea din spate rămîne fără supraveghere?

— Da, ea e rezervată pentru furnizori.

— Pentru furnizori și, în aparență, pentru ucigași. Cum funcționează ascensorul? Persoana care se află înăuntru poate, deschizînd ușa interioară, să oprească, dacă vrea, între două etaje?

— Da, domnule. Dar...

— Ascensorul fiind în mers, aș putea să ating tabloul de comandă din exterior, strecurînd mîna între barele cuștii ascensorului și să trimit astfel cabina la etajele superioare?

— Nu, domnule. Ușile odată închise, tabloul nu mai este la îndemînă.

Senterre, care profitase de aceste ultime replici pentru a preveni Parchetul cu ajutorul telefonului, reapăru cu o foaie de hîrtie în mînă:

— Iată un plan al parterului imobilului. Dacă asta poate să vă ajute...

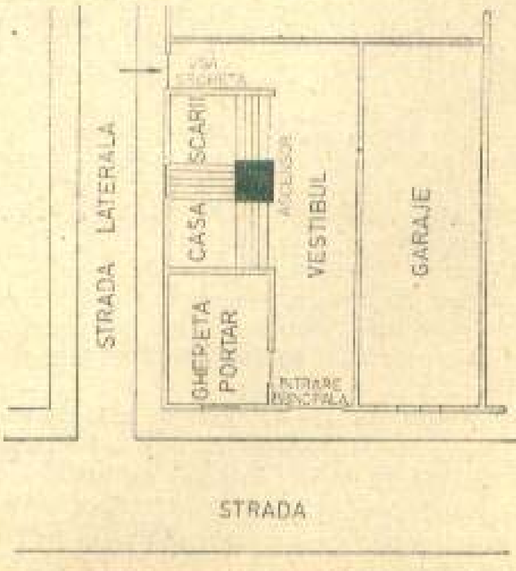

— Mulțumesc, spuse domnul Wens punînd mîna pe plan și desfăcîndu-l.

Că asasinul lui Nestor Gribbe pătrunsese prin ușa din spate și se ascunsese în această parte a vestibulului era neîndoielnic. Dar după aceea ?...

Inspectorul se adresă portarului :

— Spuneai că revenind în gheretă dumitale ai fi auzit închizîndu-se ușa interioară... Dar deschiderea ușii exterioare n-ar fi **produs același zgomot** ?

Omul își scărpină ceafa :

— Pe onoarea mea, da, domnule, sau aproape...

— Bine, spuse domnul Wens.

Își luă o țigară din tabacheră și se apucă să fumeze, absorbit de gînduri. Senterre, Perlonjour și portarul, nemișcați lîngă el, respectau liniștea. Încă o dată se auziră pași pe scară, pași repezi, și apoi apăru un agent de poliție care, fără să sufle un cuvînt, se ținu la marginea palierului.

— Asasinul poseda neîndoielnic o cunoaștere profundă a locurilor, cunoaștere pe care a dobîndit-o poate de cînd cu uciderea prietenului dumneavoastră Gernicot, reluă domnul Wens. După părerea mea, el trebuie să fi intrat prin ușa din spate și să se fi ascuns în vestibul pînă cînd Gribbe a pătruns în cabină. Atunci el l-a înfrînat acolo sub un pretext oarecare, poate chiar deschis, pe față. Trebuie să-și fi purtat pumnalul în mînecă. Să distragă o secundă atenția victimei sale, să o doboare cu o lovitură fulgerătoare, joc de copil...

— Credeți ?, obiectă Senterre. Cîtă îndrăzneală nu i-ar fi trebuit acestui om pentru...

— Totul ne arată că este un om de curaj. Și, la urma urmei, nu-i trebuia chiar atîta îndrăzneală ! Surprins de portar înainte de omor, el s-ar fi salvat declinîndu-și o identitate oarecare, spunînd că a intrat prin ușa din spate pentru a vizita un locatar oarecare de la etajele superioare.

— Dar după aceea ? **După aceea ?**, insistă Senterre. Gribbe mi-a apărut așezat pe bancheta din fund, cu capul sprijinit de perete, cu pălăria vîrîtă mult pe ochi... În consecință el n-a putut...

Domnul Wens exclamă :

— Dar firește că n-a putut !... O întrebare, domnule Senterre : cînd ați deschis ușa ascensorului, cabina atinsese complet palierul ?

— Acum, dacă mă faceți să mă gîndesc la asta... nu ! În graba mea de a-l strînge pe Gribbe în brațe, intrigat de asemenea de atitudinea sa, am deschis ușa exterioară înainte ca ascensorul să fie la capătul cursei.

— Iată-ne ajunși aici !, înregistră detectivul cu evidentă satisfacție. Sînteți **dumneavoastră** cel care ați oprit cabina ! Ea nu s-a oprit **singură** !

— Ce diferență e între una și alta ?

— O enormă diferență !

Senterre își permise o discretă ridicare din umeri :

— Poate că am oprit cabina. Dar cu siguranță că nu eu am pus-o în mișcare, nu-i așa ? Explicați-ne deci cum a urcat.

— Cu plăcere, spuse domnul Wens. Cel puțin dacă doriți să vă pretați unei mici reconstituiri... Dumneata...

El se adresa agentului :

— Stai aproape de cadavru. Orice ai vedea în timpul următoarelor cinci minute, nu te mișca de aici. Dumneata...

Se întoarse către portar :

— Vei coborî împreună cu mine și domnul care va ține locul victimei...

Îl desemnă pe Perlonjour.

— În sfîrșit, dumneavoastră, spuse el adresîndu-se lui Senterre, mergeți în salon și așteptați telefonul portarului... Îi veți deschide domnului Perlonjour cînd cabina va atinge palierul... Nu v-ați grăbit ca să ridicați receptorul... Nu vă grăbiți mai mult nici acum.

Domnul Wens închisese ușile ascensorului. El ajunse la parter cu Perlonjour și cu portarul, făcîndu-l pe primul să intre în cabină și trimițîndu-l din nou în gheretă pe celălalt.

— Iată-vă ucis, dragul meu !, spuse el lui Perlonjour. Foarte în viață, dar ucis. Așteptați un moment... Nu veți întîrzia să părăsiți pămîntul...

Aproape în același moment, Senterre auzea răsunînd soneria telefonului și traversă încăperea pentru a ridica receptorul. Ajungînd pe palier, înregistră ca și prima oară zgomotul ascensorului care urca. Pe urmă îl zări încetul cu încetul, îl descoperi pe Perlonjour acolo unde îl văzuse pe Gribbe, înaintă rapid către ușa cabinei pe care o deschise cînd cabina ajunse la înălțimea sa...

— Nu înțeleg nimic !, spuse Perlonjour. Domnul Wens mi-a făcut un mic semn prin grilaj, pe urmă a dispărut. N-am atins tabloul de comandă. Cabina s-a ridicat singură.

— Unde e Wens ?, întrebă Senterre drept răspuns.

— Aici, făcu o voce.

Senterre se întoarse, stupefiat : inspectorul cobora liniștit scara.

— Înțelegeți acum ?, spuse el cînd ajunse pe palier. Ucigașul n-a făcut să urce ascensorul de la parter. **El l-a chemat de la etajul trei.**

— Dumnezeule, făcu Senterre, amintindu-și vorbele profetice ale lui Gernicot : „O putere aproape infernală..."

Domnul Wens se înconjură de un nor de fum :

— Să recapitulăm ! Vinovatul, v-am spus, trebuie să fi fost ascuns în vestibul.

Dîndu-și lovitura, el iese din ascensor și închide la loc ușile. Mașina e gata de drum. În gheretа sa, portarul ridică receptorul telefonului pentru a-l anunța pe domnul Senterre... Atunci, omul nostru se repede pe scări, suie cîte patru trepte, și ajunge probabil pe acest palier în momentul cînd dumneavoastră, Senterre, puneți la loc receptorul. El ajunge cu aceeași seninătate la etajul al treilea — sau, cine știe ?, la al patrulea — și, de acolo, cheamă ascensorul conținînd cadavrul lui Gribbe. Dar cabina nu va ajunge pînă la al treilea — sau al patrulea etaj — pentru că o **opriți cînd trece...**

— Abil, dar hazardat, spuse Senterre, plagiindu-și fără să vrea interlocutorul.

— Asta vă apare așa după lovitură. Dar ați văzut că practica dă excelente rezultate, dacă pot îndrăzni să spun...

— De ce ucigașul nu a fugit pur și simplu prin ușa secretă ?, obiectă Perionjour.

— El singur o știe ! Poate a încercat și v-a zărit ? Ați sosit aici aproape imediat după crimă, să nu uităm. Poate i-a fost teamă ca portarul să nu iasă din gheretа lui imediat după ce a dat telefon, să nu-l zărească, să nu se apropie de ascensor și să nu dea alarma ?... Poate a acționat așa pur și simplu din dragoste pentru primejdie, sau pentru lucrul bine făcut. Această livrare la domiciliu — iertați-mi expresia — este opera unui artist al crimei... Vă rog să mă scuzați acum dacă vă părăsesc cîteva minute ; îmi trebuie ca să încerc să descopăr sus drumul urmat de omul nostru în fuga lui.

Senterre și Perionjour îl văzură pe detectiv vîrîndu-și mîna dreaptă în buzunarul hainei și pornind pe scară.

Rămaseră un lung moment nemișcați, pe urmă Perionjour se apropie cu pași mici de corpul lui Nestor Gribbe lîngă care agentul de poliție păzea vigilent.

Îl privi un moment în liniște, pe urmă murmură :

— Sărmanul bătrîn.

Senterre, la rîndul său, vorbi.

— Jean..., spuse el.

Și vocea lui tremura.

Perionjour se întoarse.

— Ei bine ?

— Trebuie... Trebuie să ne apărăm ! Gernicot avea dreptate. Va veni rîndul nostru... Trebuie să ne apărăm, Jean.

Domnul Wens cobora deja.

— Așa e, într-adevăr, spuse el schițînd un gest vag. Acoperișurile...

El însuși părea copleșit.

— Mi-e greu să cred că lucrurile să se fi petrecut așa cum tocmai ne-ați explicat, spuse deodată Senterre. Chiar nu e aici nici o altă explicație ?

Domnul Wens îl privi cu atenție.

— Da, spuse el deodată. Ar mai fi o alta... Dar aceasta este atît de oribilă încît refuz să mi-o închipui...

El aruncă țigara care nu-i părăsise buzele, o strivi mașinal sub călcîi și sfîrși :

— Cel puțin pentru moment.

CAPITOLUL XIII

ALFRIDEI, PENTRU TOATĂ VIAȚA

— Lapte ?

— Nu, mulțumesc.

— Lămîie ?

— Da, mulțumesc.

Primind acest răspuns, Senterre se aplecă înainte, măsurînd-o pe Asuncion cu o curiozitate pasionantă... Grația ei îi va fi deci mereu obiect de încîntare ?

Tînăra femeie se apropie de el, cu o ceașcă în mînă. Cinci ani de aventuri în decoruri cel mai adesea sordide nu l-au împiedecat pe Senterre să redevină foarte repede, în cadrul marelui oraș, perfectul om de lume care era altădată. Luă ceașca din mîinile lui Asuncion, o puse pe un mic gheridon lăcuit în roșu pe care și-l apropie cu îndemînare de fotoliu cu vîrful pantofului și, înainte chiar ca ea să poată prevedea gestul său, o atrase pe tînăra femeie spre sine prinzînd-o de încheieturile mîinilor. Căzut în admirație, Senterre nu se grăbea să vorbească. Asuncion purta o fustă strîmtă de culoare roșu închis și o bluză de mătase albă. Un colier de perle negre ca o legătură contrasta cu culoarea mată a gîtului ei. Era gravă, ca de obicei, dar de o gravitate liniștită, echilibrată, care îl descumpănea pe tînăr. Pentru a o suta oară el nu putea să nu se întrebe dacă această femeie era întristată de dispariția logodnicului său, de probabila lui moarte. Iată o oră de cînd se aflau împreună și ea nu pronunțase o singură dată numele lui Marcel... Se mai gîndea oare la Marcel ?

Ah ! să poată s-o cuprindă în brațe, s-o strîngă la piept, s-o strîngă ca s-o facă să freamăte, să-i strige în sfîrșit dragostea lui !

Senterre se gîndea la aceasta, evoca aceasta și Senterre rămînea totuși așezat. O forță îl menținea în fotoliu. „Asta este, gîndi el încîudat, pentru că nu știu dacă Gernicot este viu sau mort..."

Lăsă mîinile lui Asuncion și ea merse liniștită să se reașeze în fața lui, de cea-

lăltă parte a mesei. Nu era posibil ca această femeie să fie ca și el victima unei întrebări fără răspuns, prizonieră a unei situații fără ieșire?

„Cu siguranță că nu-l mai iubește pe Marcel, gîndi Senterre. Simt că nu-l mai iubește." Dealtfel, îl iubise oare pe el, pe el pe care îl văzuse atît de puțin timp, despre care nu știa atîtea lucruri? Nu era mai curînd imaginea pe care și-o făcuse despre el și pe care reîntoarcerea lui fără glorie trebuie s-o fi distrus iremediabil?...

Se apucă să-și evoce toate întrevederile cu logodnica prietenului său, de la prima vizită pe care ea i-o făcuse în apartamentul lui pînă la acea întîlnire pe care i-o acordase, în prima duminică de septembrie, și pe care Perlonjour o întrerupsese atît de neîndemînatic. Se gîndea la gesturile pe care ea le făcuse, la cuvintele pe care le spusese, întrebîndu-se cu înfrigurare dacă nu era vreunul căruia i-ar fi putut atribui un sens conform dorințelor sale, dacă nu pentru o mărturisire, cel puțin pentru o încurajare. Dar Senterre nu se arăta la fel de sincer numai față de altul, dar era la fel de sincer și cu sine însuși și își mărturisea că Asuncion nu-i dovedise niciodată altceva decît prietenie, o prietenie indirectă, căreia trebuia să-i vezi cauza în dragostea ei pentru Marcel... Dar dacă ea nu-l mai iubea pe Marcel, atunci...

Ar fi trebuit să-i vorbească. Senterre înțelegea asta și în același timp simțea că îi lipsește curajul necesar, „îndrăzneala" ar fi mai bine spus. Ar fi trebuit să-i vorbească direct, să-i spună simplu și cinstit lucrurile, să-i pună fericirea lui între mîinile ei mici, fără nici un calcul. Senterre nu se putea hotărî la asta...

— Mă scuzi, spuse deodată Asuncion în timp ce se suna la ușa apartamentului. Mi-e teamă ca Eliza să nu fi ieșit...

Senterre vru să propună să meargă el să deschidă, dar tînăra femeie părăsise deja încăperea. O auzi că schimbă cîteva cuvinte cu un vizitator, pe urmă ușa se redeschise. Se temea să nu-l vadă apărînd pe Vorobeïtchik. Îl văzu intrînd pe Perlonjour care, prevenit fără îndoială de Asuncion, înainta foarte firesc, cu mîna întinsă.

— Tu, făcu el, încredul.

Și apucîndu-l de încheietură:

— Ce cauți aici?

— Ce cauți tu însuți, spuse Perlonjour, măsurîndu-și fără emoție încheietura prizonieră. Să învăț spaniola.

Senterre nu-și crezu urechilor. Înainte ca totuși să aibă timp să se indigneze, Asuncion reapăru, îndreptîndu-se spre telefonul a cărui sonerie răsuna insistentă.

— Pentru dumneata, spuse ea lui Senterre, întinzîndu-i receptorul.

— Pentru mine?, se miră Senterre, punînd mîna pe aparat cu regret. Alo!, spuse el pe un ton furios.

Mesajul odată primit și receptorul pus în furcă, o privi pe Asuncion care îi întorsese spatele, pe urmă pe Perlonjour care se distra cu o cutie de țigări. Își băteau joc de el? Acest telefon nu era destinat doar ca să-l îndepărteze de această casă, de această încăpere plină toată de un parfum subtil și iritant? Trebuia să-i lase pe Jean și pe Asuncion singuri? Da, trebuia: Vorobeïtchik fusese categoric.

— Rămîi, spuse el tinerei femei care se pregătea să-l conducă pînă în anticameră. Nu am fost decît inoportun!, adăugă el amar în intenția să-i tulbure pe cei pe care îi lăsa în urmă.

Îl găsi pe Vorobeïtchik așteptîndu-l pe terasa unei cafenele apropiate, fumînd nerăbdător țigară după țigară:

— Vă rog să mă iertați, domnule Senterre, dar aveam absolută nevoie de ajutorul dumneavoastră și știam de la servitorul dumneavoastră unde să vă găsesc...

Senterre se gîndi că își va da servitorul afară.

— Ce s-a mai întîmplat?, întrebă el în silă.

— S-a scos un corp dintr-un canal, spuse domnul Wens, oprind un taxi. Un corp de bărbat complet gol al cărui cap a fost strivit de elicea unui remorcher. Cadavrul se zice că ar purta, pe piept, un tatuaj ciudat... M-am gîndit la dumneavoastră pentru a-l identifica.

Senterre nu răspunse nimic. Această știre provoca în el impresii contradictorii. Resimțea dezgust, milă, o teamă confuză, de asemenea o secretă mulțumire. Făcută proba morții lui Gernicot, Asuncion ar fi liberă. Și Senterre se știa singurul pe lume în stare să facă această probă...

Era pentru prima oară cînd punea piciorul la morgă. Evită să privească despărțiturile unde se înșirau forme rigide acoperite cu cearșafuri albe de o curățenie îndoielnică.

Bărbatul care îi preceda pe inspector și pe tovarășul său se opri deodată.

— E acesta de aici, zise el.

Și ridică un cearșaf.

— Îmi pare rău..., începu domnul Wens.

Senterre îl îndepărtă și se plecă cu nesaț deasupra cadavrului descoperit. Văzu o burtă umflată și un cap îngrozitor de mutilat care nu era decît un amestec haotic de oase sfărîmate și carne lovită.

— Oribil, făcu el, fără voia lui.

Pieptul purta tatuajul criptogramă pe care Gernicot li-l arătase, lui Asuncion și lui, în ziua funestă a reîntoarcerii sale:

CYL 112, Δ AS. O+113 — 4

— Ei bine?, făcu domnul Wens. M-am înșelat?

— Aşteptaţi..., zise Senterre.

Mai rămînea o probă de făcut, această probă pe care se ştia singur pe lume în stare s-o poată face...

Îl revedea pe Gernicot între logodnica sa şi el, cu cămaşa descheiată la piept. Se revedea pe el însuşi evitînd privirea lui Asuncion din cauza acestui al doilea tatuaj, cățărîndu-se ca un şarpe către subsuoara stîngă.

Se aplecă deasupra cadavrului şi îl reperă imediat, bleu-violet pe carnea albă ca varul:

AL FRIDEI PENTRU TOATĂ VIAŢA

— Este el, Gernicot!, spuse Senterre.

CAPITOLUL XIV

ACUZAŢIE POSTUMĂ

Dacă exista, la fel ca Ludovic XV, Renaşterea sau Directoratul, un „stil impersonal", biroul pe care îl ocupa domnul Wens la Siguranţă ar fi fost fără îndoială cel mai fidel reprezentant. Fişiere dispuse de-a lungul zidurilor goale străpunse de două mari ferestre fără perdele, o măsuţă pe care odihnea o maşină de scris, două scaune pentru vizitatori, un birou banal şi un fotoliu obişnuit compuneau tot mobilierul. Lampa portativă care, tîrziu în noapte, lumina mapa de birou a detectivului poseda un abajur verde — ca toate lămpile portative — şi pînă şi coşul de hîrtii era la fel cu toate coşurile de hîrtii.

Domnul Wens era cufundat într-o profundă meditaţie, cînd un agent de poliţie bătu la uşă şi îi remise cartea de vizită a lui Georges Senterre.

Se gîndea la cazul cu care era însărcinat şi în care nu se vedea deloc mai clar decît în prima zi. Evenimentele misterioase şi tragice din aceste ultime cincisprezece zile nu trecuseră fără să-i sugereze o mulţime de ipoteze dintre care unele păreau sprijinite de probe solide. El notase, în timpul cercetărilor, numeroase detalii interesante, făcuse numeroase remarci despre care păstra tăcerea, dar toate acestea împreună nu făceau, aşa cum îi spusese el cu oboseală lui Senterre, decît să încurce şi mai mult iţele. Nu se îndoia că asemenea descoperiri nu o să concureze într-o zi la descoperirea adevărului, dar nu putea să se împiedice să gîndească că mai multe vieţi omeneşti erau încă ameninţate şi cunoştea momente de profundă descurajare mărturisindu-şi că nu putea să facă nimic pentru a le proteja, pentru a le salva. Îndoieli, bănuieli, ce însemnau astea? Misteriosul asasin va lovi în continuare cînd îi va conveni şi dacă va fi arestat, asta nu va fi fără îndoială decît în momentul cînd va dori să culeagă fructele muncii sale sîngeroase; se va demasca atunci el însuşi...

Aşteptînd, nici o pistă nu se ivea pentru activitatea poliţiei. Revizuirea anchetei deschise ca urmare a dramei de pe Aquitania era doar de formă şi nu dăduse încă nici un rezultat: ar fi fost dealtfel pueril să te fi aşteptat la aşa ceva. Nici o mărturie, o lipsă completă de indicii nu permiteau să se ocupe mai mult de răpirea corpului lui Gernicot; corpul acesta era acum regăsit dar era imposibil să urmăreşti drumul pe care răpitorul său îl făcuse ca să-l ia; doar medicul legist putuse să declare, după starea de descompunere a cadavrului, că acesta fusese înecat puţin timp după răpirea lui din apartamentul lui Senterre, poate a doua zi. În ceea ce priveşte asasinarea lui Nestor Gribbe — acest asasinat care purta însemnul unui maestru al crimei — Vorobeitchik se străduise să urmărească drumul pe care fugise ucigaşul. Adică se urcase pe acoperişuri, examinase clădirile vecine, ridicase ochiuri de pod, deschisese lucarne; se strecurase prin poduri, interogase vecinii. Toate acestea în van...

— Să intre, spuse el.

O clipă mai tîrziu, Senterre înaintase cu paşi fermi şi rapizi, ca un om care aduce veşti importante.

— Sîntem cu adevărat singuri? Nu putem fi auziţi?, întrebă el dintr-o suflare.

— Da, zise domnul Wens, răspunzînd la prima întrebare. Nu, spuse el, răspunzînd la a doua. Puteţi să vorbiţi liniştit.

Senterre căută în buzunarul său:

— Am cotrobăit în bagajele lui Namotte în această după-amiază... şi am găsit acolo... asta!

Cu mîna larg deschisă aşternu pe biroul interlocutorului său un plic părînd să conţină mai multe foi de hîrtie.

— Ştiţi ce este asta?, insistă el fără să-şi retragă mîna de deasupra descoperirii sale.

— Cum aş putea?...

— Este un fel de acuzare, o acuzare postumă.

— Adevărat?

— Citiţi... Aici... „De deschis de către Georges Senterre dacă voi muri fără să-l fi revăzut."

— Ciudat!, admise domnul Wens. Vreţi să-mi lăsaţi asta? Voi lua cunoştinţă de ea imediat ce va fi posibil.

— **Nu puteți s-o faceți imediat?** Îmi pare...

Detectivul deschisese plicul și numărase șase pagini de scris înghesuit:

— Imposibil. Nu am timp pentru moment. Dar fiți sigur, voi citi asta pînă diseară.

Senterre se arătă încîntat. El era singurul care putea să aducă un element nou în anchetă, un element pe care îl socotea de cea mai mare importanță; dorise să-l comenteze cu inspectorul și iată că acesta din urmă nu arătase nici o grabă să-i examineze descoperirea.

Se ridică:

— Regret că sînteți atît de ocupat încît nu puteți consacra zece minute ca să citiți aceste file... O regret mai ales pentru prietenii mei și pentru mine care rămînem expuși fără apărare loviturilor unui mizerabil!, sfîrși el punîndu-și pălăria cu un gest brusc și ieși din birou trîntind ușa.

Domnul Wens surise. Fusese întotdeauna îndemnat să-i găsească simpatici pe oamenii care nu-l iubeau. Adevărul era că voia să ia cunoștință de „acuzația" lui Namotte fără martor.

În timp ce o citea, surisul său se accentua. În mijlocul unei harababuri de fraze bombastice, de exprimări eliptice, de puncte puncte și de semne de exclamare care făceau din scrisoarea lui Namotte un fel de roman-foileton prost, dădu de această frază pe care o reciti:

„Acest Smith îmi vrea de pe acum moartea, și nu m-ar mira să-mi vină într-o zi de hac."

Inspectorul ridică din umeri și-și reluă lectura, din care se desprindea că Henry Namotte provocase ura unui oarecare John Smith. Namotte vorbea de acest bărbat ca de o canalie capabilă de orice:

„El știe că sînt bogat și că amicii noștri sînt bogați. Nu cred că sînt singurul amenințat..."

„Firește"!, murmură domnul Wens.

Namotte, care terminase scrisoarea la bordul Aquitaniei, declara că îl întîlnise pe Smith la Pekin, de două ori. El credea chiar că l-a recunoscut pe pachebot, printre pasagerii de clasa a treia, dar își termina fraza în acești termeni:

„... **poate este o iluzie**".

„Individ idiot!, își spuse domnul Wens. Scrisoarea asta te va pierde..."

Deschise un sertar al biroului și scoase trei specimene de scris — două de bărbat și unul de femeie — pe care deja le strînsese, comparîndu-le îndelung cu acela al scrisorii pe care o avea sub ochi. Pe urmă le puse pe toate într-un plic pe care îl închise și pe care puse această adresă:

Domnului Omer Margeot
Grafolog
strada Sept Tours, 8.

E.V.

„De dus de urgență. Pentru examinare", spuse el agentului de planton care alergase la chemarea sa.

Apoi ridică receptorul telefonului și compuse un număr:

„Margeot?... Aici e Wens... Foarte bine, dragul meu. Și dumneata? Ți-am trimis niște documente... Da, un fel de confesiune, fără îndoială apocrifă și trei specimene de scriere... Da... Mă îndoiesc totuși... caracterele sînt atît de diferite... Da, desigur... Pot să mă bazez pe dumneata?... Mulțumesc. La revedere."

Nici nu se obosi măcar să repună receptorul, formînd un nou număr de telefon cu vîrful creionului său:

— Domnul Senterre?... Da, am citit-o... Este foarte interesantă... Neașteptat, dar foarte interesant... Acest Smith?... Oh! sînt în lume cîteva mii de John Smith care sînt canalii... Nu este un nume foarte compromițător... Firește, firește... Ați găsit-o în cufăr?... Nu, într-o valiză?... Într-unul dintre portofelurile plasate la margine?... Acela din stînga?... Apropo, vă amintiți că v-am cerut cîte un specimen de scris din scrisul tuturor prietenilor... dumneavoastră?... Nu mi-ați remis decît două... Mi-ați promis și pe celelalte, mi-ar plăcea să le am... De ce?... Nici pe cel al lui Namotte, nici pe cel al lui Gernicot?... Dar pe cel al lui Perlonjour?... Să-l cer eu însumi?... S-a făcut... Alo, încă o întrebare!... Acuzarea este într-adevăr scrisă de mîna lui Namotte?... Oh! ca să-mi liniștesc conștiința... Cunoașteți bine scrisul lui?... Bine... La revedere.

Domnul Wens aprinse o țigară și trase din ea cu sete. Cu toată îndemînarea lui de temut, de data asta ucigașul se dăduse de gol.

CAPITOLUL XV

ÎNVINGĂTORUL ATLANTICULUI

Ieșind din casă, imediat ce puse piciorul pe trotuar, Senterre îl zări pe Perlonjour, nemișcat, de cealaltă parte a străzii. Se feri să arate că l-a văzut, dar nu putu să-l evite: Perlonjour traversa strada, venea spre el...

Într-adevăr, Jean decisese să împrăștie, într-o discuție cu Senterre, neînțelegerea

care îi separa. Pîndise ieșirea prietenului său, foarte decis să-l poarte într-o bodegă apropiată unde ar fi putut discuta în toată liniștea. Perlonjour gîndea, nu fără dreptate, că era mai bine să-l întîlnească pe Senterre pe un teren neutru decît să meargă la el.

Tînărul nu trăise, aceste ultime zile, fără să-și facă reproșuri amare... Ce mai făcea el în acest oraș unde nu revenise decît pentru a-l revedea pe Senterre și a-l strînge în brațe? Bătrîna sa mamă, de asemenea, îl revăzuse înainte de a muri: viața îi acordase, cu întoarcerea fiului său, ultima bucurie pe care o aștepta. Ce mai avea de făcut aici, cu portofelul în fiecare zi tot mai plat, în timp ce nenumărate nave porneau spre largul mării, în timp ce lumea întreagă îl chema din nou?

— Ce vrei de la mine?, întrebă Senterre.

— Voiam să-ți vorbesc...

— N-avem nimic să ne spunem.

Senterre trebui să se oprească, pentru că Perlonjour îi bara calea, dar chipul său era dur, de nepătruns. Nimeni nu ar fi putut crede, văzîndu-i înfruntîndu-se așa, că o prietenie, chiar și veche, unise pe acești doi bărbați.

— Sînt grăbit, spuse Senterre. La revedere.

— Nu poți să-mi refuzi asta: cîteva minute de discuție.

— Și de ce nu?... Ți-o repet: sînt grăbit.

— Ce ți-am făcut?...

Această întrebare îl descumpăni pe Senterre. Se întrebă. Ce i-a făcut prietenul său? Trebui să-și mărturisească: la drept vorbind, el nu-i făcuse nimic.

— Este chiar atît de necesar?..., începu el.

— Indispensabil.

În fața acestei voințe mai puternice decît a sa, Senterre cedă și, vreo zece minute mai tîrziu, cei doi prieteni se aflau la o masă într-o cafenea mică și liniștită, a cărei toată clientelă, la această oră, o compuneau ei.

— Ei bine?, făcu Senterre.

— Ei bine...

Perlonjour se întrerupse. N-ar fi crezut niciodată că aceasta ar fi putut să fie atît de dificil, să debiteze această mică frază care deschidea drum tuturor celorlalte: „Ei bine, e vorba de Asuncion!"

Doar pronunțarea acestui prenume ajungea să-i cufunde într-o tulburare profundă și se gîndea cu tristețe că el va acționa la fel asupra lui Senterre. Fără să se fi spus nimic pînă acum despre dragostea lor, fiecare simțea cu certitudine, cu o dureroasă certitudine, că celălalt iubea aceeași femeie, că era gata să se lase omorît pentru un surîs al ei.

Perlonjour termină:

— ...e vorba de Gernicot.

— Ah!, făcu Senterre ridicînd din sprîncene.

— Ești foarte sigur că i-ai recunoscut corpul?

— Firește.

— Și, desigur, socotești s-o anunți pe Asun... pe logodnica sa?

— Da, răspunse înăbușit Senterre.

— Nu ți-e teamă că, acționînd așa, ai s-o faci să... sufere?... Nu?

— Pe cine?

— Pe Asuncion.

— Nu.

Se lăsă tăcerea. Cei doi bărbați păreau să-și adune forțele pentru lupta care se pregătea.

— Greșești..., spuse încet Perlonjour. Ea o va afla întotdeauna prea devreme...

— Niciodată prea devreme. Mergeam la ea cînd te-am întîlnit. Este timpul, pentru Asuncion, să știe că este liberă...

— Oh! dacă ea îl iubea pe Marcel, cred că nu va fi liberă multă vreme.

— Nu iubești un mort.

— Te înșeli. Poți să iubești pe unii morți mai mult decît pe cei vii.

Obrajii lui Senterre se împurpurară:

— Pentru mine spui asta?

— Nu văd ce...

— Oh! n-o face pe idiotul! Sîntem aici, pentru a vorbi de ea. Acesta a fost scopul tău ținîndu-te scai după mine astăzi. Dar îți lipsește curajul, nu? Sau sinceritatea? Ei bine, voi vorbi pentru tine. Mie nu mi-e teamă de cuvinte. O iubești pe Asuncion.

— Da, spuse Perlonjour dintr-o suflare.

— Or, și eu o iubesc! O iubesc — mai e nevoie să ți-o spun? — mai mult decît viața mea... Oh! cu mult mai mult decît viața mea...

— Firește, Georges, sau n-ai iubi-o.

— Am iubit-o din prima zi, de la prima vizită pe care mi-a făcut-o pentru a afla știri despre Marcel.

— Eu, spuse la rîndul său Perlonjour, am iubit-o din seara dispariției lui Gernicot, cînd pătrundeam, în spatele tău, în apartamentul unde ea zăcea leșinată... Am iubit-o — înțelegi tu? — înainte de a-i fi văzut măcar fața.

— O iubeam înainte de tine!, strigă Senterre.

— O iubesc, răspunse Perlonjour, de cînd mă gîndesc la femei.

O liniște ostilă îi separă. Cuvintele pe care le pronunțaseră și care confirmau toate îngrijorările lor, toate temerile confuze îi împotmoleau de-a binelea. Ce va deveni acum frumoasa lor prietenă, prietenia lor frățească?

— Nu e greșeala noastră..., făcu gînditor Senterre.

— A ei nici atît!, spuse Perlonjour.

— Ai... Ai văzut-o des?

— Mai puțin des ca tine.

Acest răspuns îl umplu pe Senterre de bucurie. Era chinuit de o gelozie feroce. Nu se putea împiedeca să nu vadă în prietenul său un intrus, un concurent necinstit. Nu se putea opri să nu gîndească că el avea într-un fel, asupra tinerei femei, un drept de prioritate. Înaintea întoarcerii lui Gernicot nu avea nici o speranță, suferea în liniște, nu-și imagina că într-o zi soarta ar putea interveni în favoarea sa. Dar, acum, nu se mai simțea capabil de cea mai mică resemnare. Perlonjour... Ei bine, era rîndul lui Perlonjour să sufere acum în liniște!...

— Te plîng, spuse el.

— Mă plîngi? Pentru ce?, făcu Perlonjour.

El retrăia momentele de intimitate rară pe care le cunoscuse în preajma lui Asuncion. Gîndea la lucrurile pe care și le spuseseră cu voce joasă, tremurătoare, cum se vorbește într-o biserică. Își amintea în special rîsul ei, frumosul rîs perlat al lui Asuncion, cînd, din joacă, el îi cîntase, cu un genunchi la pămînt, acest cîntec malgaș:

Nu mă iubi ca pe ban:
El e schimbat pentru orez.
Iubește-mă ca pe un mic crab:
Se mănîncă cu totul.

Se aplecă spre Senterre:

— Ai făcut-o vreodată să rîdă?

— Nu, mărturisi Senterre.

Și, dintr-o dată, se simți profund nenorocit pentru că nu reușise niciodată s-o facă să rîdă. Perlonjour, el...

Îl întrebă cu o voce tremurătoare:

— Crezi că ea te iubește?

— Nu îndrăznesc s-o sper.

Acest răspuns îl scoase pe Senterre din sărite... Dacă Perlonjour i-ar fi pus aceeași întrebare, el ar fi răspuns: „Nu știu!" Atunci, pentru ce Jean îi dădea un altfel de răspuns?

— Ai dreptate!, strigă el. Nu spera. Ea nu ne va iubi niciodată nici pe unul, nici pe altul.

— În orice caz...

Perlonjour făcu o pauză:

— Aceasta va fi, firește, dreptul ei să aleagă.

Senterre își privi prietenul cu spaimă. Se simțea deci suficient de sigur de el pentru ca să nu se teamă de această alegere?

— Ești sărac!, îi aruncă el.

— Știu asta, vai, destul! Și tu bogat... Fii liniștit, urmă Perlonjour, nu intră în intențiile mele să revin asupra celor ce ți-am declarat în ziua sosirii mele. Nu vreau din banii tăi, nici din cei ai celorlalți... Dar voi munci. Ah! voi munci!... Nimic, tu o știi, nu mi-a reușit pînă acuma... Dar, în ceea ce o privește pe Asuncion, vreau să-mi încerc șansa... Iartă-mă, bătrîne...

Senterre se simți deodată emoționat:

— N-ai de ce să-mi ceri iertare! N-ar fi just ca unul dintre noi să se sacrifice, mai ales tu... Dar vreau de asemenea să-mi încerc șansa...

Perlonjour aprobă din cap. Se simțea nenorocit că nu putea, pentru prima dată în viață, să cedeze generozității sale naturale. Altădată, cum o ștergea cu veselie, cu o intensă satisfacție interioară, din fața tuturor prietenilor săi! Era dintre acela pentru care bucuria de a primi nu o egala niciodată pe aceea de a da. Dar azi...

— Am fost un prost, adăugă Senterre. Ți-am purtat pică, bătrîne. Te-am detestat, înțelegi? Mi-am spus...

El ezită o secundă ca să meargă pînă la capătul gîndului său: că, poate, tu vei fi — tu, sărmane bătrîn — cel pe care asasinul necunoscut îl va lovi primul, după Gernicot... Eram gelos, mai sînt încă... Dar trebuie să înțelegi...

Da, spuse Senterre. Nu-mi imaginez nici eu că pot să trăiesc fără această femeie... Cît de pustie poată să pară lumea cînd dispare ființa iubită!

Amîndoi se simțeau obosiți, osteniți ca după un marș lung. În ciuda sincerității din explicațiile lor, evitau să se privească. Senterre își goli paharul de Byrrh și își aprinse o țigară: cu toată dorința pe care o avea, i-ar fi părut inelegant, laș să-și părăsească prietenul imediat după confidențele lor reciproce. Perlonjour scoase mașinal din buzunar ultima ediție a jurnalului pe care îl cumpărase așteptîndu-l pe Senterre.

Jumătate din prima pagină era consacrată unui articol ilustrat cu numeroase fotografii:

HUBERT HARDSON

A traversat Atlanticul

El este așteptat în această după-amiază la aerodromul E...

Perlonjour nu aruncă mai mult de o privire și se ridică dintr-un salt strigînd:

— Tignol!... Georges, este Tignol!...

— Ce zici?...

Senterre smulse ziarul din mîinile lui Perlonjour. În timp ce acesta din urmă repeta: „Tignol! Bătrîne, e Tignol!", literele articolului îi dansau în fața ochilor:

Aparatul lui Hardson a pornit după două tentative. La prima încercare, avionul a alunecat pe o distanță de cinci sute de metri...

— A doua și a treia fotografie!, strigă Perlonjour. Privește fotografiile!

Într-una se vedea aviatorul în fața aparatului său, cealaltă îl prezenta în bust.

— Da, spuse Senterre, nu încape nici o îndoială: e Tignol.

— Şi-a luat un pseudonim... Poate pentru ca să ne facă o surpriză...

— Ca să ne „epateze" ! Oh ! asta i se potriveşte grozav... Dar... Jean, poate că deja a sosit.

— Nu, nu ! Să luăm un taxi... Trebuie să ne găsească în aerodrom, să fim acolo ca să-l sărbătorim.

Deodată, Perlonjour şi Senterre se priviră. Aceeaşi idee le venise, aceleaşi imagini apăruseră în faţa ochilor lor : Namotte căzînd de pe puntea Aquitaniei, Gernicot lovit de un glonte de revolver, Gribbe, cu un pumnal înfipt în ceafă.

— Jean, trebuie prevenit Vorobeïtchik... Cine ştie dacă...

— Ai dreptate. Pleacă. Îi voi telefona.

— Grăbeşte-te. Te aştept.

— Nu, bătrîne. Sări în primul taxi. Este complet inutil să întîrziem amîndoi... Tignol ar fi prea decepţionat dacă nu ar vedea măcar pe unul din prietenii săi acolo... Ora patru fără zece. Sosirea lui e prevăzută pentru patru. N-ai de pierdut nici un minut...

— Nici Wens !, strigă Senterre luîndu-o la goană.

— Nici Wens... Am să i-o spun.

CAPITOLUL XVI

FARA IERTARE

Domnul Wens îşi consultă ceasul-brăţară.

— Ora patru, spuse el însoţitorilor săi. La şi un sfert, vom fi la aeroport.

Autocarul tocmai părăsise Palatul justiţiei şi ţîşnise spre cîmpul de aviaţie într-o gălăgie de claxoane, ca un cîine lătrînd.

Perlonjour nu trebuise să facă un mare efort pentru a-l convinge pe domnul Wens că prezenţa sa era necesară acolo. Uciderea lui Gernicot şi a lui Gribbe avusesera loc la cîteva ore după întoarcerea lor... şi cea a lui Namotte în timpul acestei întoarceri. Tignol trebuia înconjurat de o supraveghere atentă dacă nu se voia să se alungească rapid funebra listă.

Vorobeïtchik ridică deodată capul. Şi cei doisprezece inspectori şi agenţi care îl însoţeau îl imitară ca un singur om...

Cu fiecare secundă zgomotul devenea tot mai puternic.

— El este !, strigă domnul Wens.

Inainte ca să termine, o mare pasăre apăru pe cer. Zbura la joasă altitudine şi, pe carlinga albă, poliţiştii putură citi scris, cu subţiri şi înalte litere bleu : **The Pilgrim** *

Domnul Wens se apleacă spre şofer :

— Mai repede ! Va fi acolo înaintea noastră.

In acest timp Pelerinul ajunsese pe cîmpul de aviaţie şi, în mijlocul aclamaţiilor şi uralelor mulţimii sosite în fugă din cele patru colţuri ale oraşului şi cu greutate menţinute de un cordon de poliţie, se apropia cu repeziciune de pămînt...

Imediat ce roţile sale de cauciuc atinseră pista betonată, publicul, rupînd barajele, se năpusti, cu pălăriile şi bastoanele ridicate, către aparatul care rula în continuare.

In acest moment, autocarul în care se aflau Vorobeïtchik şi oamenii săi ajunse la intrarea aerodromului în acelaşi timp cu un taxi din care coborî Senterre.

— Urcaţi-vă alături de şofer !, strigă domnul Wens.

Dar plantonul avea ordine categorice : să nu lase să pătrundă pe cîmpul de aviaţie nici o maşină care nu era prevăzută cu un permis de liberă trecere oficial. Exasperat, Vorobeïtchik se apleacă spre şofer :

— Dă-i drumul ! /

Şi autocarul, prinzînd viteză, pătrunse, riscînd să-l strivească pe planton.

Imediat ce aviatorul Hubert Hardson, alias Hubert Tignol, şi tovarăşul său Theodor Bates, ieşiră din aparatul cu care, pentru a doua oară după Lindbergh, tocmai învinseseră Atlanticul, ei fură apucaţi de mulţimea în delir şi se treziră fiecare pe umeri robuşti, purtaţi în triumf aşa cum se cuvine.

Hubert Tignol era înalt şi slab ; avea o faţă osoasă, cu o frunte proeminentă, părul rar. Prima sa grijă, răspunzînd cu un surîs ostenit formidabilei aclamaţii care urca spre el, fu să se cotrobăie prin buzunarele combinezonului, să scoată un pachet de ţigări boţite, o cutie de chibrituri şi să înceapă să fumeze cu voluptate. Pe urmă privi în jurul său, nerăbdător să zărească, prin turma aceea de capete, pe cele ale prietenilor săi.

Dar Senterre şi domnul Wens cunoşteau în acea clipă noi dificultăţi. Trebuiră să-şi abandoneze maşina, blocată de mulţime, şi căutau, dînd din coate, să pătrundă în rîndul de gură-cască. Vorobeïtchik dăduse ordin oamenilor săi să vegheze asupra persoanei aviatorului şi să încerce să se apropie de el prin orice mijloc. Din privire, îl căută pe Senterre care, cu un mi-

* Pelerinul

nut înainte, se afla lîngă el, dar nu-l mai văzu.

Hubert Tignol — recenta sa ispravă era o nouă probă — nu se mulțumise niciodată să joace un rol pasiv. Cu alte cuvinte, el se sătură să fie purtat în triumf în timp ce alții de-abia de acum ar fi prins gust. Se aplecă spre capul bărbatului pe umerii căruia călărea și îi ceru politicos să fie reguș pe pămînt. Omul izbucni în rîs strîngînd și mai tare picioarele eroului. Atunci, acesta începu să se zbată ca un diavol, strigînd din toate puterile, și admiratorii săi, după cinci minute, îl lăsară în pace.

Îndată ce fu pe pămînt, Tignol, alias Hardson, simți un fel de amețeală și trebui să se sprijine de umărul cuiva. Pe urmă, prin cîteva salturi de ied, își dezmorți picioarele și, înainte ca vreunul să poată să-i ghicească intențiile, se azvîrli, cu capul înainte, în rîndurile admiratorilor săi, luînd-o la fugă către partea pustie a cîmpului de aviație.

După ciuda de a nu fi zărit fețele prietenilor săi urmase nevoia irezistibilă de a se simți liber pe mișcările sale, de a fugi spre ei fără să mai aștepte. Era propria lui greșeală dacă nu erau acolo pentru a-l primi. Ca să-i uimească și mai mult, greșise luîndu-și un pseudonim. Fără îndoială, nici unul dintre ei nu avusese ocazia să-l vadă vreo fotografie, să-l recunoască pe Tignol în Hardson.

Evadarea și fuga aviatorului fură remarcate de mulți oameni și, dacă admiratorii renunțară să-l urmărească, nu la fel procedară domnul Wens, inspectorii însărcinați cu securitatea lui și un oarecare personaj înalt de talie, purtător al unei pălării de fetru negru, cu boruri largi și care, cu pași repezi, ajunse la ieșirea secretă către care se îndrepta Tignol.

— Asta e !, gîndi domnul Wens alergînd. Ne va scăpa !

Și porni să strige :

— Hardson !... Tignol !...

Dar distanța îl împiedică pe aviator să se audă strigat pe numele său. El nu desluși în spatele lui decît un fel de zgomot confuz, un nou val de aclamații, gîndi el, sau rumoarea mulțimii manifestîndu-și ciuda văzîndu-și prada scăpînd... Și asta îi acceleră goana.

Cîteva minute mai tîrziu, el trecuse prin ieșirea secretă a cîmpului de aviație. Această ieșire dădea într-un drum strîmt care, după două sau trei cotituri bruște, ajungea la șosea.

Tignol exclamă vesel. Tocmai zărise ceea ce căuta, ceea ce nu îndrăznea să spere să găsească acolo : o mașină. Ea se apropia încet, din pricina hîrtoapelor drumului.

Aviatorul alergă în întîmpinarea ei și îi făcu semn să oprească. Șoferul, care era mare și bărbos și a cărui caschetă era înfundată adînc pe ochi, opri numaidecît.

Tignol îi dădu adresa lui Senterre și îi promise un bacșiș gras dacă omul consimțea să-l conducă acolo fără să piardă o secundă. Fără să zică un cuvînt, șoferul aprobă și Tignol sări în automobil.

În timp ce mașina se clătina atît de repede cît îi permitea starea micului drumeag accidentat, Tignol se gîndi la Pilgrim cu remușcări. „Lasă ! își spuse el, Bates va avea grijă..." și pe urmă o altă idee îi trecu. „Unde naiba, se întrebă el, am mai văzut mutra asta ?"

La mutra șoferului se gîndea.

*

Cînd domnul Wens și oamenii săi ajunseră la drumeagul accidentat, trecuseră mai mult de cinci minute de cînd automobilul cotise prima oară. În acest moment se avînta pe șosea...

Detectivul făcu o grimasă. Tocmai încercase un dureros eșec. Gîndi că soluția cea mai bună era să se întoarcă de urgență în oraș și să țină sub observație domiciliul lui Senterre, care cu siguranță era scopul fugii lui Tignol.

Vai ! cîteva ore mai tîrziu ziarele de seară anunțau în prima pagină acest eveniment senzațional : dispariția lui Hubert Hardson, învingătorul Atlanticului.

CAPITOLUL XVII

DOMNUL WENS EMITE O IPOTEZĂ

— Din clipa în care domnul Wens va fi aici, să-l rugați să vină în biroul meu, spuse domnul Voglaire.

Și, odată agentul plecat, se cufundă din nou în lectura **Rolului simțului muscular în orientarea furnicilor** de H. Piéron.

Vorobeitchik nu se lăsă așteptat, dar aspectul său avea de ce să mire. Nu era ras, batista care ieșea din buzunarul de sus al hainei lui era boțită toată, avea într-un cuvînt mina omului care nu dormise noaptea în patul său.

— Bună ziua, Wens, îi spuse judecătorul de instrucție strîngîndu-i mîna. Așează-te... Ai citit ziarele de dimineață ?

El împinse un teanc întreg spre colaboratorul său.

— Am citit cîteva.

— **L'Express ? L'Aube ?**

Domnul Wens aprobă din cap.

— Trag tare !, spuse el simplu.

Domnul Voglaire închise din nou **Rolul simțului muscular în orientarea furnicilor**, îl așeză cu grijă alături de mapa sa de birou și răspunse :

— Au dreptate să tragă tare. Namotte, la bordul Aquitaniei... Gernicot, la Senterre... Gribbe, de asemenea la Senterre... Ieri, Hubert Tignol sau Hardson, cum vrei — despre care nu avem știri... Pe cînd al cincilea, inspectore ?

— Evident, într-un viitor **foarte apropiat.**

— Acest „evident" mă face să te felicit pentru puterea dumitale de deducție, dar nu pentru planul dumitale de apărare.

— E un blam ?

— Să nu ne ambalăm, dragul meu. Dar cunosc, printre tovarășii dumitale, unii care ard de nerăbdare să se ocupe de cazul ăsta. De dumneata depinde să nu se dea atenție criticilor lor. Trebuie să mărturisesc că eu însumi m-am gîndit că inspectorul Malaise...

— Inspectorul Malaise este un as... Nu sîntem, dealtfel, mai mult de doi pentru ca să combatem asasinul lui Namotte și al amicilor săi.

Domnul Wens termină :

— Dumneata știi că am ceva avere personală care mă pune la adăpost de griji. Nu mă îngrijesc deloc să urc în grad.

Domnul Voglaire o știa perfect și acesta nu era unul din cele mai slabe argumente care îl făcea să țină la prețioasa colaborare a inspectorului.

Acesta continuă :

— Voi spune eu însumi cînd nu mai pot... Deci, nu vă temeți deloc că răniți amorul meu propriu. Cazul cu care m-ați însărcinat nu e un caz obișnuit... Dacă doriți opinia mea, e aici ceva sordid.

— Ceva sordid ?...

— Nu văd alt cuvînt. „Sordid" caracterizează de minune maniera asasinului.

Domnul Wens adăugă :

— Este un suflet pierdut.

Domnul Voglaire îl știa pe interlocutorul său profund credincios. Știa de asemenea expresiile favorite ale domnului Wens, datorită cărora interlocutorii superficiali aveau impresia, după o jumătate de oră de conversație, că i-au jucat o festă, ceea ce nu însemna că de fapt pînă la urmă nu se găseau dezarmați în fața lui.

— Nu mă îndoiesc că ai făcut investigații interesante, care te fac să vezi cazul sub o lumină care îmi scapă, spuse judecătorul de instrucție. Nu asta e chestiunea. Asasinul, sînt convins, nu poate să-ți scape... Dar vei continua să-l lași în pace ca să-și comită nelegiuirile ? Iată ce ți se impută...

El bătu cu indexul în teancul de ziare :

— Încă două victime și ucigașul va ajunge la scopul său. Nu poți face nimic să-i salvezi ?

Domnul Wens clătină din cap :

— Nu încă două victime, ci trei... Sau într-adevăr două, dar nu acelea pe care le credeți.

— Ce vrei să spui ?

— Că **Senterre** și **Perlonjour** nu sînt amîndoi în pericol de moarte... Sau într-adevăr **Perlonjour este** și în acest caz mama sa — care, să nu o uităm, va moșteni **partea lui — este și ea... Sau într-adevăr Senterre este în pericol de moarte și mama lui Gribbe este, firește, în ambele cazuri...**

El repetă :

— Nu, într-adevăr, nu cred că Senterre și **Perlonjour** să fie **împreună** în pericol de moarte.

— Și de ce nu, te rog ?

— Pentru că am motive serioase să cred că unul dintre ei este omul pe care îl căutăm, răspunse placid domnul Wens.

— **Nu cumva vrei să spui că unul dintre ei este asasinul ?**

— Ba da.

Domnul Voglaire se răsturnă pe spătarul fotoliului său și se lăsă liniștea.

Vorobeîtchik fu cel care o întrerupse :

— Acum cîteva clipe m-ați întrebat dacă nu văd un mijloc să-i salvez... Ar fi unul... **Să-i arestez fără să mai așteptăm.**

— **Pe amîndoi ?**

— **Pe amîndoi... Am aflat de la domnul** Senterre cuvintele rostite de Gernicot, prietenul său, în ziua funestă cînd s-a întors. Gernicot, cu o jumătate de oră înainte de a fi doborît, a emis ipoteza că un necunoscut, la curent cu pactul stabilit de cei șase prieteni cu cinci ani în urmă, ar încerca să-i facă să dispară unul după altul pentru a pune mîna la sfîrșit pe averea strînsă de ei șase. Nu văd limpede cum ar putea acest om să ajungă la ea fără dreptul de a-i moșteni. Averea lui Senterre și a prietenilor săi nu constă în saci de aur, ca în bunele timpuri vechi. Cred mai degrabă că ea trebuie să fie destul de dispersată și constă în pămînturi, afaceri, stabilite cam peste tot, în întregime bunuri, o să-mi dați dreptate, imposibil de furat. Vreau să spun : luat.

— Perfect, spuse domnul Voglaire.

— Greșeala lui Gernicot a fost de a nu fi dezvoltat suficient ipoteza sa, urmă domnul Wens. Într-adevăr, admiteți ca asasinul să nu fie un necunoscut, ci **chiar unul dintre cei șase prieteni...**

Judecătorul de instrucție avu un gest de protest. Dar interlocutorul său repetă ferm :

— ...ci **chiar unul din cei șase prieteni.** Cît de simplu devine totul în aceste condiții ! Mai întîi, el este la curent cu toate

faptele și gesturile celorlalți. Pentru că este cel puțin uimitor ca, de cînd a murit Namotte, asasinul să se afle totdeauna fix acolo pentru a-și lovi victimele la întoarcerea lor.

— Vorbești de Namotte, dar...

— Prevăd obiecția dumneavoastră. Senterre și Perlonjour se aflau aici cînd prietenul lor a căzut — accidental sau nu — de pe puntea Aquitaniei. Ei bine, pot să vă răspund două lucruri. Primul... De ce moartea lui Namotte n-ar fi accidentală? In aceste condiții, această moarte i-a servit de fapt asasinului o sugestie, i-a dat într-un fel ideea să-și ucidă pe ceilalți prieteni și dacă ar fi întrebat, bănuit, să ne răspundă: „Imposibil, haida-de! Cum aș fi putut să-l ucid pe Namotte?..." Nu pentru că ne aflăm în prezența a două asasinate — cel al lui Gernicot și cel al lui Gribbe — și a unei dispariții — cea a lui Tignol — trebuie să tragem cu tărie concluzia asasinării lui Namotte.

— Dar Gernicot pretinde...

— Gernicot a revenit bolnav și, dealtfel, nu s-a arătat prea sigur. Puteți de asemenea să invocați, pentru a-mi distruge ipoteza accidentului, faimoasa acuzare postumă a lui Namotte... Dar am toate motivele să cred că această acuzare nu a fost scrisă de mîna lui Namotte. Voi reveni la ea imediat. Al doilea... Asasinul poate să aibă un complice care s-a aflat la bordul Aquitaniei. Sînt înclinat să cred că asasinul are un complice. Aceasta ar explica multe lucruri și, desigur, ar pune în cauză o a treia persoană. În ceea ce o privește, bănuielile mele nu sînt destul de solide... Dar să continui. Deci, asasinul este unul dintre cei șase prieteni. De aici distingem foarte clar interesul pe care îl are ca să ucidă pentru a rămîne singurul supraviețuitor...

— ...și va fi, în consecință, singurul beneficiar al averii tuturor? Dar ai reflectat că se va acuza astfel el însuși?

— Nu neapărat. Acest om este un geniu al răului. Trebuie să fi prevăzut asta. Sau alibiuri categorice îi vor asigura impunitatea, sau va găsi altceva... Va găsi cu siguranță un alt lucru... Dar, firește, vor fi bănuieli puternice.

— Și... dacă vor muri **toți șase**? Toți opt, pentru că trebuie să socotim pe mama lui Perlonjour și pe cea a lui Gribbe?

— Pe onoarea mea, atunci nu mai rămîne decît această altă persoană la care tocmai am făcut aluzie... Dar, mai puțin încă pentru Senterre sau Perlonjour, nu-mi pot închipui cum va intra în posesia averii celor șase prieteni...

— Cine este această persoană?, **făcu** domnul Voglaire. Am dreptul s-o știu?

— Îmi pare rău, dar eu nu îl am pe acela de a o divulga.

Judecătorul de instrucție se agită în fotoliu:

— Este o istorie îngrozitoare! Incredibilă! Cea mai ridicolă istorie din cariera mea. Dar ce crezi despre acest John Smith care...?

— Este o mistificare puerilă...

— O mistificare!, strigă domnul Voglaire, îngrozit. Gîndești deci că Namotte, înainte de a muri, n-a fost preocupat decît să-și mistifice prietenii?

— Nu v-am spus că acuzația postumă a lui Namotte nu a fost scrisă de Namotte?

— Și de cine, drace, vrei să fie?

— De asasin.

— De...

— Bagajele lui Namotte au fost transportate de prietenul său Senterre. În aceeași zi cînd v-ați consacrat anchetei privind dispariția corpului lui Gernicot, am cerut permisiunea lui Senterre să examinez aceste bagaje împreună cu el. Mi-a răspuns că trebuia să ne dăm întîlnire pentru a doua zi pentru că va petrece două sau trei zile la hotel. Am avut imediat intenția să intru în apartamentul său în noaptea următoare și să inspectez bagajele în lipsa lui... Ceea ce am și făcut.

—Asta nu e prea legal, obiectă domnul Voglaire.

Domnul Wens ridică din umeri cu dezinvoltură și urmă:

— Nu era nimic de văzut în bagajele lui Namotte. Vă asigur că am răsturnat totul. Firește, faimosul portofel din valiză unde Senterre pretinde să fi găsit **scrisoarea lui Namotte... El bine, în acel moment ea nu era acolo...**

— Dar...

— Cineva a pus-o deci într-una din zilele următoare... Și de ce? Pentru a îndrepta bănuielile poliției pe o pistă falsă, pentru ca ea să se lanseze orbește pe urmele ipoteticului John Smith... Vedeți, chiar acest nume trebuia, prin banalitatea sa, să vă lumineze asupra autenticității așa-zisei acuzări aduse de Namotte... Și, în această acuzare, ce e precis?... Nimic, absolut nimic... Cuvinte, cuvinte... O mistificare, repet, o...

Domnul Wens tăcu o secundă și reluă:

— Am sperat mult de la această scrisoare. Așteptam cu nerăbdare, cu o aviditate pe care o înțelegeți, o greșeală a acestui asasin prea îndemînatic. Această greșeală este o scrisoare. Dar asta nu ne duce deloc mai departe. Am comparat scrisul lui Senterre, al lui Tignol și al... unei alte persoane cu cel al scrisorii. Margeot, grafologul, a fost categoric. Nici una din persoanele acestea n-a scris scrisoarea. Dar nu am putut încă supune examenului un specimen al **adevăratului** scris al lui Namotte, nici din cel al lui Perlonjour care mă evită cu o grijă prudentă. Toate

acestea nu arată nimic, dealtfel. Ucigașul nu trebuie să fi scris el însuși această scrisoare, ea trebuie să fi fost scrisă de complicele său sau de către un individ expert în falsuri. Ah ! este un om precaut... și greșeala pe care a comis-o, trebuie s-o mărturisesc, este mult mai puțin gravă decît am crezut-o la început.

Domnul Voglaire își întinse picioarele sub biroul său și își încrucișă brațele :

— Ce ai de gînd să faci ?

— Vă dați seama, este o situație foarte delicată. Am pus deja cîteva întrebări — superficiale, este adevărat — lui Senterre și prietenului său. Ce-ați zice de o mică arestare, oricît de arbitrară ? Vom avea sub lacăt — e mai mult decît o probabilitate, este o certitudine — un culpabil și un inocent... Dar vom putea în toată liniștea să furnizăm dovada și ar fi măcar o victimă care ar scăpa loviturilor asasinului. Dacă nu vă place asta — și văd că nu vă place — pot convoca de urgență pe acești domni și să le iau un interogatoriu în toată regula... Alibiuri și restul...

— Îmi place mai mult asta !, spuse domnul Voglaire.

Își desfăcu brațele și începu să bată darabana pe mapa de birou :

— Nimic nu dovedește, dealtfel, ca Tignol să fie mort la ora asta... Poate e vorba de o fugă ?...

— Nu îndrăznesc s-o sper.

— Și acest examen al criptogramei tatuate pe pieptul lui Gernicot, n-a dat nimic ?

Cu surpriză, judecătorul de instrucție văzu o umbră trecînd pe chipul interlocutorului său. Ai fi zis că se punea dintr-o dată în gardă :

— Nu. N-am scos nimic din asta. Este un lucru ciudat acest tatuaj, aceste tatuaje, ar trebui să spun... La fel de ciudat ca și această rană remarcată pe corpul lui Gernicot...

Voglaire ridică sprîncenele :

— Ce rană ?

— O rană la antebraț. Gernicot nu o avea în seara întoarcerii sale. În aparență i-a fost făcută deci după răpirea sa... Simple detalii, fără îndoială. S-ar putea totuși ca într-o zi apropiată să văd, grație lor, născîndu-se o lumină...

— Încearcă s-o transformi rapid în foc de artificii !, răspunse, nu fără apropo, judecătorul de instrucție care auzise destul și se grăbea să continue lectura volumului său de mirmecologie.

El se ridică.

— Scuză-mă dacă am dat o importanță oarecare reproșurilor pe care ni le adresează presa, spuse el în concluzie. Nu mă îndoiesc că vei descurca într-un viitor apropiat cazul.

— Și dacă va mai fi o victimă ?

Judecătorul de instrucție avu un gest fatalist și domnul Wens se întoarse în biroul său fără să mai insiste.

Trăsăturile îi erau dure. Privirea îi strălucea. Toată atitudinea lui arăta elocvent că se pregătea, după o expresie dragă polițiștilor de dincolo de canalul Mînecii, să „facă să zboare fulgii."

CAPITOLUL XVIII

SECRETUL LUI ASUNCION

— Stați jos, doamnă !, spuse domnul Wens.

A treia persoană, al cărei nume refuzase cu o oră înainte să-l destăinuie judecătorului de instrucție, era prezentă în fața lui.

— Iertați-mă că v-am convocat aici... Dar am și alte persoane de interogat azi și într-adevăr nu aș fi găsit timp să vin la dumneavoastră...

Tot vorbind, el își privea vizitatoarea și, cu toate că era pus în gardă contra femeilor în general și contra femeilor frumoase în special — tovarășii lui vorbeau despre el ca de un misogin —, nu putea să se împiedice să resimtă, în privința acesteia de aici, o secretă admirație.

Toaleta ei neagră era de un gust desăvîrșit și ai fi zis că e în doliu dacă n-ar fi fost marea crizantemă ruginie care îi împodobea corsajul. Domnul Wens își mărturisi puțin înciudat că ea n-ar fi arătat mai mult calm dacă ar fi fost în vizită la una din cele mai dragi prietene ale sale. Înțelegea că va trebui să joace strîns și că interogatoriul acestei femei va fi cel la care va avea cel mai mult de furcă să-l ducă la bun sfîrșit.

Asuncion fu cea care deschise ostilitățile cu un surîs fermecător :

— N-aveți nici o jenă, domnule Wens, să mă supuneți unui interogatoriu în toată regula, spuse ea cu acel ton puțin cîntat care era una din cele mai sigure seducții. Mă miram nițel pentru că poliția mă lăsa liniștită și presupun că dispariția lui Hubert Tignol, învingătorul Atlanticului, v-a împins la măsuri extreme...

— Ce înțelegeți prin asta, doamnă ?

— Pur și simplu asta : nu voi fi deloc surprinsă să fi provocat la rîndul meu bănuielile poliției. Este soarta inocenților să

fie bănuiți și cea a canaliilor să zburde în libertate. Vedeți deci în fața dumneavoastră o femeie întru totul dispusă să răspundă cu sinceritate la întrebările dumneavoastră, chiar și la cele indiscrete. Să știți de asemenea că nu trebuie să mă menajați deloc în ceea ce privește dispariția lui Marcel... Datorită domnului Senterre am aflat ce s-a întîmplat cu corpul său...

Domnul Wens făcu un gest încurcat. Se simțea în inferioritate față de această femeie care îi mărturisise mereu simpatie. Demnitatea sa, evidenta sa grijă de a nu încerca nimic pentru a se sustrage întrebărilor detectivului îl privau de orice mijloc de a acționa brutal, cum avea intenția la început.

Cum să îndrăznească să-i spună vizitatoarei lui că el o bănuise aproape la fel ca pe Senterre și Perlonjour, cum să îndrăznească s-o întrebe în legătură cu viața ei particulară cînd ucigașul logodnicului său trebuie să-i fi deșteptat o durere cu atît mai ascuțită și profundă cu cît se străduia să nu lase nimic să se zărească ?...

Domnul Wens o privi încă o dată pe Asuncion și ceea ce îl frapă mai mult fu grija tinerei femei pentru toaleta sa. Pradă suferinței cu care inspectorului îi plăcea s-o înfrumusețeze ca de o extremă seducție, Asuncion nu s-ar fi lăsat în voia durerii, n-ar fi renunțat să realizeze pe persoana sa o asemenea armonie de țesături și culori ? „Face parte, gîndi el, dintre acelea care nu se lasă copleșite niciodată și care, atunci cînd cad, cad cu totul..." Dar acest argument nu-l satisfăcea decît pe jumătate și el îi purta o pică profundă acestei femei, a cărei vină trebuia să fie imensă și deci nu trebuia să-i fie milă.

— Haide, ce doriți să știți de la mine, domnule Wens ?, reluă blînd Asuncion. Veți merge pînă la a dori să cunoașteți ce făceam în timp ce erau omorîți domnii Namotte și Gribbe ? Pentru că, în ceea ce privește pe logodnicul meu, mă aflam, o știți, alături de el, cînd l-au doborît cu un glonte de revolver...

Domnul Wens își ridică mîinile în semn de protest. Se simțea mizerabil și ridicul. Zădărnicia bănuielilor sale îi apăru brusc. Cum ar putea să fie amestecată această tînără femeie, plină de viață, așa cum o spunea ea însăși, în asasinarea lui Namotte și a lui Gernicot ? Se gîndi la complicele a cărui existență, pentru el, era neîndoielnică și se întrebă dacă Asuncion nu putea, totuși, să știe mai mult decît o mărturisea despre dispariția logodnicului ei. Era atît de rocambolescă această răpire a lui Gernicot și maniera în care o regăsise pe tînăra femeie, cu capul înfășurat într-un văl gri strîns în jurul gîtului cu un cordon de mătase ! Și acel leșin din partea unei persoane care atît de vitejește suportase toate probele următoare nu putea să fie simulat ? În sfîrșit, gîndind la moartea, la asasinarea lui Gribbe, domnul Wens nu se putea împiedica să-și spună cu o oarecare naivitate : „O segoviană ca asta poate da o lovitură de stilet..."

Privi mîinile tinerei femei, le văzu lungi și delicate și îi fu din nou rușine de el, de gîndurile lui. Ce interes putea avea spaniola din moartea logodnicului ei și a prietenilor lui ?... Oricît l-ar costa, inspectorul hotărî să elucideze măcar acest punct.

— Vedeți cît de mare este încurcătura mea, spuse el cu afabilitate. Aș fi dat orice, doamnă, pentru a vă scuti de această probă. Dar opinia publică se emoționează pe bună dreptate de atîtea omoruri și noi nu mai putem da înapoi din fața oricărui mijloc de a face lumină. Invitația dumneavoastră de a vă pune întrebările cele mai indiscrete îmi alungă ultimele scrupule...

Domnul Wens urmă, evitînd să-și privească vizitatoarea :

— Am remarcat solicitudinea cu care domnii Senterre și Perlonjour vă înconjoară de cîtva timp. S-ar trage unele concluzii, poate eronate, mă grăbesc să o recunosc... Totuși ele mă determină să vă întreb dacă n-ați plănuit să deveniți într-o zi soția unuia dintre cei doi ?...

Întrebare periculoasă ! Dar reacțiile lui Asuncion — Senterre, ca și Perlonjour, își putuse da seama în multe ocazii — derutau toate prevederile în nouă din zece cazuri.

— Nu, nu încă !, spuse ea cu simplitate, cu vocea sa caldă, melodioasă. Apropo, mi-e jenă... Nu mi-am dat seama tot timpul de necesitatea de a dezvălui totul justiției...

Inspectorul își privi vizitatoarea cu interes :

— Vreți să spuneți cu asta că i-ați ascuns vreun lucru susceptibil de...?

— Judecați-l. Am declarat judecătorului de instrucție că Marcel Gernicot era logodnicul meu. Nu-i adevărat...

Își luă un răgaz înainte de a termina :

— Era soțul meu.

Domnul Wens se lăsă să recadă pe speteaza fotoliului său. Această dezvăluire tîrzie îi deschidea orizonturi nebănuite.

— Trebuie să știți că l-am întîlnit pe Marcel în insulele Bermude, reluă tînăra femeie. De la prima noastră întrevedere îmi declară dragostea lui. A doua zi, se îmbarca pentru Charleston. La bordul vaporului se afla un misionar. Marcel mă rugă să unim destinele noastre fără să mai așteptăm. Nu era vorba să mă facă să împart viața lui de aventuri, dar el spera astfel să mă lege mai sigur de el : această căsătorie îi furniza certitudinea că îl voi

aștepta fidelă, i-ar fi dat într-un fel curajul și forța să reușească într-un viitor apropiat. Reuși să mă convingă repede și ne căsătorirăm cu cîteva minute înainte de plecarea sa...

„Astfel, gîndea domnul Wens, în timp ce Asuncion îi furniza aceste deslușiri, și ea are un drept la o parte din averea celor șase prieteni, și **ea ar avea un interes din moartea lor...**"

— Iată de ce, termină tînăra femeie, nu cred să mă mărit într-un viitor apropiat... Pentru că ar trebui să mă recăsătoresc...

O lume de gînduri îl asedia pe Vorobeitchik. În acest proiect de căsătorie cu Senterre sau Perlonjour el vedea, cu cîteva minute mai devreme, mijlocul pentru ca tînăra femeie să-și facă într-o zi recunoscute drepturile. Dar pentru că ea era soția uneia din victime, pentru că deja poseda drepturi nu trebuia să tragă nici un interes dintr-o nouă căsătorie. Trebuia deci să te gîndești că această situație — și ușurința cu care Asuncion o dezvăluise venea în sprijinul acestei ipoteze — nu era destinată decît pentru a îndepărta bănuielile poliției?

Se bătu la ușa biroului și plantonul intră: Georges Senterre cerea să fie primit.

Vorobeitchik, care avea dorința să-l interogheze fără întîrziere, se ridică gîndind: „Tu, micuța mea, încă n-ai terminat-o cu mine..."

Cu toată această lipsă de respect interior, el o conduse pe vizitatoarea sa cu multe dovezi de politețe. Nu putea totuși să nu se gîndească că, dacă tînăra femeie era inocentă, ea era expusă de asemenea loviturilor asasinului.

Și aceasta era cel mai ciudat în acest caz: cine nu era vinovat devenea imediat o victimă...

CAPITOLUL XIX

SENTERRE FURIOS

„Dar de ce n-a mărturisit asta de la început?, se întrebă domnul Wens, revenind în biroul său. De ce n-a spus imediat că Gernicot era soțul ei?... Din pudoare, din grija de a-și apăra viața particulară?... Da, poate..."

Întrerupîndu-și reflecțiile, își ridică din nou capul: Georges Senterre tocmai pătrundea în încăpere.

— Ce sînt manierele astea?, spuse el fără ezitare, ignorînd mîna întinsă a inspectorului.

Domnul Wens ridică sprîncenele:

— Ce maniere?

— De cînd, atunci cînd aveți nevoie să vedeți pe unul dintre noi, îl căutați la domiciliul său cu un agent? Un agent în civil, fie, totuși un agent...

Vorobeitchik făcu un gest de scuză:

— Trebuie să se fi interpretat greșit ordinele mele... Am dat pur și simplu instrucțiuni ca să fiți încunoștințat că aveam o nevoie urgentă să vă vorbesc.

— Urgentă, nu-i așa? Pentru asta sînt tîrît aici ca un... ca un criminal...

— Așezați-vă, vă rog, spuse domnul Wens.

Și el însuși se reinstală în spatele biroului său:

— Situația e gravă și trebuie să iertați zelul intempestiv al unora dintre subordonații mei.

Tot în picioare, cu mănușile în mînă și sprijinindu-se în baston, Senterre nu răspunse nimic.

— Dumneavoastră înșivă mi-ați comunicat ipoteza formulată de prietenul dumneavoastră Gernicot cu puțin timp înaintea morții lui, urmă domnul Wens. El pretindea — și poate vă amintiți de asta? — că un necunoscut avea cunoștință, într-o manieră sau alta, de pactul care vă leagă de prietenii dumneavoastră de cinci ani. El a adăugat, provocînd neîncrederea dumneavoastră, că acest om va încerca să intre în posesia averii pe care ați strîns-o, făcîndu-vă să dispăreți unul după altul fără remușcare...

— Unde vreți să ajungeți?, îl întrerupse sec Senterre.

— Am avut ocazia să reiau ipoteza prietenului dumneavoastră Gernicot și s-o studiez profund. Nu fără serioase motive, faceți-mi favoarea să mă credeți pe cuvînt. Și am ajuns la concluzia că asasinul nu poate fi un necunoscut, din lipsă de mijloace practice de a intra în posesia averii a toți șase, a toți nouă voiam să zic...

Fără să clipească la această cifră „nouă" Senterre întări, cu o nuanță de batjocură în voce:

— Firește! Această ipoteză era ridicolă! I-am declarat-o lui Gernicot și nu trebuie să fii prea deștept...

— Această ipoteză nu este atît de ridicolă!, reluă domnul Wens fără să remarce intenția jignitoare a interlocutorului său. Nu-i lipsea, cum tocmai v-am spus, decît să fie cercetată mai adînc. Luînd-o ca punct de plecare, am fost determinat să ajung la concluzia că trebuia să caut asasinul chiar în anturajul victimelor...

El termină cu o voce puternică:

— ...și că unul dintre **dumneavoastră șase e asasinul!**

Senterre făcu un pas înainte :

— Ce ziceți ?

Indignarea părea să-l înăbușe, dar domnul Wens nu o luă în seamă. Pe îndelete, el își puse interlocutorul la curent cu discuția pe care o avusese în aceeași dimineață cu judecătorul de instrucție, cu o parte a acestei discuții cel puțin, aceea care se raporta la sistemul urmat de el pentru a ajunge la concluzia că trebuia să caute ucigașul printre cei șase prieteni.

Senterre îl asculta cu un interes pasionat în timp ce o paloare mortală îi invada treptat fața.

— Foarte bine !, spuse el în sfîrșit. Ați reflectat că trei sau poate patru dintre noi sînt morți ?

— M-am gîndit la asta.

— În acest caz trebuie să vă fi gîndit de asemenea...

Vocea lui Senterre se făcu tremurătoare :

— ... **că asasinul trebuie să fie unul dintre supraviețuitori ?...**

— M-am gîndit atît de bine la asta încît am avut imediat ideea să vă convoc aici pentru ca să vă întreb de modul în care v-ați petrecut timpul în ziua cînd...

Domnul Wens se întrerupse... Senterre înainta către el, cu fața descompusă de furie. Cînd ajunse la biroul inspectorului, ridică pumnul și îl proiectă pe mapa de birou :

— Mizerabile ! Vrei să insinuezi că aș fi putut eu — eu ! — să atentez la viața prietenilor mei cei mai dragi ?

— Regret, răspunse liniștit domnul Wens, dar sînt obligat, prin forța împrejurărilor, să-mi închipui toate eventualitățile...

— Mă insulți !, strigă Senterre care nu se mai stăpînea. Cum poți, sărmane imbecil, să ai cea mai mică idee de grandoarea unei prietenii ca a noastră ?... Mă insulți, iată ceea ce faci, și o să-mi dai socoteală !...

Domnul Wens se ridică :

— Îmi veți da mai întîi socoteală dumneavoastră de această purtare, domnule Senterre.

Sună și plantonul alergă :

— Roagă pe domnul Crouplet să vină aici imediat. E vorba de înregistrat o depoziție.

După ce agentul ieși, Senterre se apropie de domnul Wens gata să-l atingă :

— Mi-ai fost mereu antipatic, odios ! O mică viperă ! Dar o să ne mai întîlnim și în ziua aia...

Inspectorul îl îndepărtă pe Senterre și se așeză din nou la birou :

— Sînt dezolat, făcu el pe un ton indiferent. Dezolat, dar hotărît. Am crezut că vă faceți o noțiune mai exactă de cerințele, uneori penibile, ale meseriei noastre. Vă avertizez că am să vă interoghez în legătură cu modul în care v-ați petrecut timpul în timpul asasinării prietenilor dumneavoastră și că declarațiile dumneavoastră vor fi consemnate... Dacă această manieră de a proceda vă displace cît de puțin, spuneți un cuvînt. Voi spune și eu unul imediat și judecătorul de instrucție își va face o plăcere completînd un mandat de arestare pe numele dumneavoastră...

Se întoarse :

— Intrați, domnule Crouplet. E vorba de luat cunoștință de răspunsurile pe care mi le va da domnul... Instalați-vă acolo, la măsuța aceea : veți sta acolo foarte bine...

Senterre, mereu livid, nu reușea să-și regăsească sîngele rece.

— Să lăsăm deoparte pentru moment moartea prietenului dumneavoastră Namotte, spuse domnul Wens aprinzîndu-și o țigară. Dacă vreți, pînă la proba contrară, voi continua să-i numesc prietenii dumneavoastră... Să lăsăm de asemenea deoparte moartea și răpirea lui Gernicot...

— Zău ! Vă șade bine să acuzați, să încarnați pe marii inchizitori... Pentru că trebuie, cu toate că mă costă, să vorbesc același limbaj cu al dumitale, cum vrei să fi comis aceste două crime ?...

— Namotte poate a murit accidental și ați fi putut să-l ucideți pe Gernicot cu ajutorul unui complice...

Senterre strînse pumnii :

— Un complice, într-adevăr ?... Posezi fără îndoială vreo noțiune despre identitatea acestui complice ?... Nu gîndești că este sfîntul duh, din întîmplare ?...

— Nu, nu gîndesc. Dar inversați rolurile, domnule Senterre. Regret că vă reamintesc că mie îmi aparține dreptul de a pune întrebări... Vă amintiți poate că am refuzat să vă comunic o ipoteză formulată imediat după moartea lui Nestor Gribbe... Oroarea chiar de această ipoteză mă dezgusta... Sînt constrîns să vi-o dezvălui astăzi... Gribbe poate a fost ucis așa cum v-am explicat în chiar ziua crimei... Dar poate a fost ucis altfel și într-o manieră mult mai simplă...

— De mine, fără îndoială ?...

— Cu siguranță, de dumneavoastră. Amintiți-vă că n-am ajuns pe palier decît după ce v-am auzit strigînd... Ce era mai simplu pentru dumneavoastră, într-adevăr, decît să înfigeți un pumnal în ceafa prietenului dumneavoastră atunci cînd îl strîngeați în brațe... și să mă chemați după aceea ? Ce aveți de răspuns la asta ?

Senterre se așezase. Copleșit, își luă capul în mîini :

— Eu... Eu n-am nimic de răspuns... Nu se respinge o calomnie...

Domnul Wens clătină din cap :

— Faptul e că vă este imposibil să răspundeți la această bănuială. Dumnezeu

singur știe ce s-a întîmplat atunci pe palier. Dar vreau să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule Senterre... Sînteți gata să jurați în fața lui Dumnezeu că nu l-ați omorît pe prietenul dumneavoastră Nestor Gribbe ?... Asta nu va schimba cu nimic situația dumneavoastră față de justiție, vă avertizez, dar, în ceea ce mă privește, îmi repugnă totdeauna să gîndesc că se pot face jurăminte false și poate...

Senterre se ridicase.

— Jur în fața lui Dumnezeu, spuse el cu voce joasă, că n-am nici un amestec în moartea prietenului meu Nestor Gribbe, nici în...

— Inutil să continuați... Vă dați seama, nu-i așa, că nimeni pe lume n-ar putea spune că ați omorît sau nu, singur pe palierul apartamentului dumneavoastră, pe Gribbe ? Natural, dacă aș putea să demonstrez că ați comis celelalte crime, concluzia s-ar impune ea singură... Poate nu este inutil să vă pun această întrebare : negați fără îndoială că pumnalul vă aparține, că l-ați văzut vreodată înainte de ziua crimei ?... Puteți nota răspunsul, domnule Crouplet...

— Neg, spuse Senterre.

Și adăugă cu regret :

— ...pentru că m-ați pus în situația să neg.

Domnul Wens își strivi țigara într-o scrumieră :

— Țin să insist asupra a tot ce este în neregulă în prezentul interogatoriu, dar presupun că, întocmai ca și mine, nu vă încurcați în formalități și că nu aveți o dorință mai scumpă decît să vedeți adevărul ieșind la lumină cît mai devreme posibil... Cine știe ?... Dacă sînteți inocent, viața dumneavoastră depinde poate de promptitudinea cu care vom ajunge să elucidăm cazul... Dar să ajungem la dispariția lui Hubert Tignol... Am remarcat, pe drumul cu hîrtoape către care dă ieșirea secretă a aerodromului, urmele pneurilor unui automobil... Nu le-aș fi dat importanță dacă răpirea lui Tignol în automobil nu ar explica subita sa dispariție... L-au dus cu siguranță în acest fel într-o capcană... Ne aflam împreună, la un moment dat, pe cîmpul de aviație... Pe urmă v-am pierdut din vedere... Unde erați ?

— Amestecat în mulțime.

— Nu v-am zărit.

— Nu-i nimic de mirare...

— Vă aflați în compania prietenului dumneavoastră Perlonjour cînd ați aflat despre întoarcerea lui Tignol. De ce v-ați despărțit ?

— Perlonjour a rămas la cafenea pentru ca să vă telefoneze, în timp ce eu săream într-un taxi...

— Ce-ați făcut cînd Hubert Tignol a luat-o la goană spre ieșirea secretă a aerodromului ?

— Nu l-am văzut luînd-o la goană. Vă repet că eram prizonier al mulțimii. M-am decis foarte repede să mă întorc la mine gîndind că Tignol, imediat ce ar părăsi cîmpul de aviație, va veni să mă viziteze.

— Cum ați ajuns acasă ?

— Cu taxiul.

— Puteți să-mi dați numărul acestui taxi ?

— Evident, nu.

— Portarul, fără îndoială, v-a văzut revenind.

— Nu, am intrat prin ușa din spate.

— Sînt mîhnit pentru dumneavoastră, domnule Senterre, dar, pînă la proba contrară, pot să cred că ați avut cel puțin posibilitatea să participați la răpirea lui Hubert Tignol.

Domnul Wens trase concluzia :

— Fiți liniștit, totuși. Aceste fapte sînt insuficiente pentru a justifica arestarea dumneavoastră. Îmi pare rău pentru că mi-ar fi plăcut să vă rețin, inocent sau vinovat. În orice caz, salvam cel puțin o viață omenească : a dumneavoastră, dacă sînteți inocent... Salvam, pe de altă parte, dacă sînteți vinovat, salvam viața a patru persoane... În sfîrșit !... Înainte de a termina această discuție, vă voi cere să-mi povestiți încă o dată în amănunt întoarcerea prietenului dumneavoastră Gernicot...

Zece minute mai tîrziu, Senterre părăsea biroul inspectorului. Se clătina și trebui să se întoarcă acasă în taxi. Domnul Wens îl rugase, despărțindu-se de el, să stea la dispoziția justiției. Din mînia sa de dinainte nu-i mai rămînea decît o tristă, o profundă stare de depresiune.

— Celălalt, mormăi Vorobeïtchik, după ce plecă Senterre.

Dar nu îndrăznea să spere mai mult din interogatoriul lui Perlonjour decît din cel al prietenului său. Își dădea seama încă o dată că afacerea era prea complexă pentru ca prin simple întrebări, oricît de adînci ar fi fost ele, să demaște pe asasin.

— Adu-l pe domnul Perlonjour. Nu, o clipă...

Ridică receptorul telefonului :

— Da, aici Wens... Regăsit ? Ce ? Ce spuneți ?...

În timp ce asculta cu atenție, trăsăturile chipului său se schimbau.

El puse în sfîrșit la loc receptorul telefonului și repetă cu o voce mai dură :

— Adu-l pe domnul Perlonjour.

CAPITOLUL XX

PERLONJOUR SE SUSTRAGE

Perlonjour pătrunse în birou la invitația detectivului și se așeză. Avea aerul lui obișnuit de copil arțăgos, dar părea mult mai puțin sigur pe el decît Georges Senterre.

Îl privi pe furiș pe domnul Wens, pe urmă pe grefier :

— Tocmai mă pregăteam să vin la dumneavoastră, domnule Wens, cînd unul din oamenii dumneavoastră s-a prezentat la hotelul meu și mi-a făcut cunoscută dorința dumneavoastră de a mă vedea de urgență. A ținut chiar să mă însoțească pînă aici : între noi fie vorba, conversația cu el nu oferă deloc prea mari satisfacții.

— Vă pregăteați să veniți la mine ? De ce ?

— Eu... Aș fi vrut să vă propun colaborarea mea.

— Pentru... ?

— Pentru a-l căuta pe asasinul prietenilor mei.

— Prea tîrziu !, făcu dur domnul Wens. Nu mai pot să accept această colaborare, cel puțin așa cum o înțelegeți...

Și, în fraze scurte, incisive, cum o făcuse și pentru Senterre, îi expuse interlocutorului său situația.

Acesta îl ascultă fără să-l întrerupă.

— Mă așteptam, spuse el după ce sfîrși.

Dar domnului Wens i se păru că vocea sa îl trădă, era mai puțin fermă decît ar fi vrut-o.

— Vă așteptați la ce ? insistă detectivul, cu plăcere agresiv.

— La aceste bănuieli... Poate trebuia să spun chiar : la această acuzare ?... E într-un fel matematic... Toți cei dintre noi care scapă asasinului cad sub loviturile justiției... Deducțiile dumneavoastră — seducătoare, mă grăbesc să o recunosc — ne împing la această concluzie : să ne lăsăm omorîți pentru a vă demonstra inocența noastră !

Această reflecție era prea justă pentru a-l lăsa pe domnul Wens insensibil :

— Vai ! da, domnule Perlonjour ! Asta e situația. Admit cu plăcere, sînt altele mai îmbucurătoare și înțelegeți fără îndoială că aveți un interes vital să vedeți cazul rezolvat în minimum de timp. Amicul dumneavoastră Senterre a fost foarte indignat cînd a trebuit să-l interoghez. Sper cu ardoare că vă veți arăta mai rezonabil. Ca și pentru el, îmi trebuie și acum să las deoparte moartea lui Namotte... Dar mi-ar plăcea să vă aud spunîndu-mi unde vă aflați în ziua în care s-a tras asupra lui Gernicot ?

— Eram plecat s-o îmbrățișez pe bătrîna mea mamă care locuiește în satul W...

— Dacă nu mă înșel, trebuia să-l întîlniți pe Senterre în aceeași seară în apartamentul său ?

— Este exact. Dar am pierdut o legătură și am sosit mai tîrziu decît am prevăzut.

— Domnul Senterre pretinde că v-a întîlnit pe scări în timp ce revenea acasă în compania doctorului Thienot.

— Într-adevăr : tocmai ajungeam pe palierul primului etaj cînd ei m-au ajuns...

— Presupun că ați venit direct de la gară la domiciliul prietenului dumneavoastră !

— Nu, am întîrziat un timp ca să stau de vorbă cu un vechi amic regăsit din întîmplare pe peron și care pleca în străinătate.

— Cum ați intrat la Senterre ? Prin ușa din spate, firește ?

— Da, am prins foarte repede obiceiul să intru pe acolo pentru a evita să răspund de fiecare dată la întrebările portarului.

Domnul Wens notă pe carnetul său orele trenurilor luate de Perlonjour, propunîndu-și să le verifice cu grijă :

— Să ajungem, dacă vreți, la asasinarea lui Nestor Gribbe. Este un hazard foarte ciudat, trebuie să-l admiteți, acela că ați sosit de două ori la rînd pe locul unei crime cîteva minute după comiterea respectivei crime... Interogat de mine în acel moment, ați refuzat să-mi mărturisiți motivul care vă determina să mergeți la prietenul dumneavoastră. Mi-ați declarat simplu că e vorba de discutat cu el o afacere personală. Persistați să nu răspundeți la această întrebare ?

Perlonjour suspină :

— Senterre și cu mine eram pe punctul să ne certăm din pricina unei... unei femei. Am hotărît în acea zi să încerc un demers pe lîngă el și să provoc o explicație definitivă, ceea ce am făcut dealtfel două sau trei zile mai tîrziu. Voi adăuga...

El păru să ezite :

— ...că nu m-am hotărît decît cu greutate să încerc acest demers. În momentul intrării la Senterre prin ușa secretă, teama de a pronunța cuvinte ireparabile mă reținu, m-am sprijinit de zid pentru a reflecta încă o dată la situație și... cîteva minute trecură cu siguranță așa.

— Ah !, zise domnul Wens.

Evident, tînărul putuse să-și petreacă aceste zece minute cu totul altfel decît o zicea. Pe de altă parte, nimic nu îl forța la această mărturisire și trebuia poate să se vadă aici motivul pentru care asasinul lui Gribbe — dacă acționase conform deducțiilor domnului Wens — fusese constrîns să fugă pe acoperiș, neîndrăznind, din teama de a nu fi recunoscut, să iasă prin ușa din spate și să treacă, în conse-

cință, prin fața lui Perlonjour.

— Ați fost cel care, reluă detectivul, m-ați avertizat prin telefon de reîntoarcerea lui Hubert Tignol. Ce-ați făcut după ce mi-ați dat acel telefon ?

— Am oprit un taxi ca să ajung la aeroport.

— Nu v-am văzut pe cîmpul de aviație.

— Nimic uimitor în asta. Taxiul meu a avut o pană și am pierdut un timp prețios căutînd altul. Cînd am ajuns la aerodrom, mulțimea începea deja să se împrăștie...

— Ah, zise din nou domnul Wens.

Tînărul era poate sincer, dar imposibilitatea în care se afla de a-și dovedi zisele deschidea cîmp liber tuturor bănuielilor.

— Natural, n-ați reținut numerele taxiurilor care v-au dus la cîmpul de aviație ?

— Desigur că nu.

— Ce-ați făcut cînd v-ați dat seama că veți sosi prea tîrziu pentru a-l întîlni pe prietenul dumneavoastră Tignol ?

— M-am întors acasă.

— Cu ce mijloc ?

— Cu tramvaiul. Eu... Eu nu sînt bogat, domnule Wens.

— E un fel de a zice. Veți fi foarte bogat într-o zi... dacă Dumnezeu vă dă zile.

— Nu. De la prima mea întrevedere cu Senterre mi-am manifestat dorința de a nu profita de averea prietenilor mei.

— Veți fi obligat la aceasta de pactul pe care l-ați încheiat acum cinci ani.

— Vă înșelați. Nimeni în lume nu m-ar putea constrînge la asta.

— Dați-mi voie să fiu plăcut impresionat de un asemenea dezinteres... O persoană sau alta v-a văzut cumva revenind la hotel în seara aceea ? În general, ar putea cineva confirma răspunsurile pe care mi le-ați dat acum ?

Perlonjour reflectă un moment îndelungat :

— Nu, nu cred. Nu te preocupi deloc să culegi mărturii cînd ignori că bănuieli apasă asupra ta...

— Sînt într-un fel constrîns să vă cred pe cuvînt și... conștiința mea profesională se opune totuși la asta cu tărie ! Cred că voi fi obligat să vă păstrez la dispoziția Parchetului.

Perlonjour deveni livid :

— Nu vreți să spuneți că... mă arestați ?

Domnul Wens înclină capul fără să răspundă.

„Cu atît mai rău !, gîndi el. Fără îndoială că el nu-mi apare nici mai mult, nici mai puțin culpabil decît Senterre, dar este într-adevăr indispensabil ca să țin pe unul sub lacăt. Vom vedea atunci dacă asasinul continuă să lovească. Practic, acesta este acum singurul mijloc pe care îl am la dispoziție pentru a face lumină. Domnul Voglaire nu va fi poate prea mulțumit... dar cu atît mai rău !"

— Protestez în numele nevinovăției mele, domnule Wens !, spuse Perlonjour cu o voce tremurătoare.

Inspectorul se aplecă spre tînăr :

— Nu vă cer decît să vă cred. Vai ! Sînteți într-adevăr prea compromis în uciderea lui Gernicot și Tignol pentru ca să...

— Dar Tignol poate că nu e mort !

— E mort. Tocmai acum m-au anunțat că i-au găsit cadavrul într-o groapă pe marginea drumului care merge de la cîmpul de aviație la satul S..., distanță de opt kilometri. Prietenul dumneavoastră trebuie să fi fost răpit în automobil și răpitorul său — șoferul, probabil — în loc să-l conducă în oraș, a întors spre sat. În aparență, o pană i-a servit ca pretext pentru a-l face pe Tignol să coboare din mașină și prietenul dumneavoastră trebuie să fi fost doborît pe loc...

(Desfășurarea evenimentelor avea să demonstreze că acest raționament era exact în toate privințele.)

— A fost omorît cu două gloanțe de revolver.

— Îngrozitor, se bîlbîi Perlonjour.

Părea profund copleșit.

— Vă spuneam deci, „înlănțui" domnul Wens, că sînteți prea compromis în aceste două asasinate pentru ca să pot să vă las în libertate. Nu vorbesc numai de cel al lui Gribbe...

Tonul său se făcu mai puțin dur :

— Nu vă frămîntați totuși : am motive temeinice să cred că închiderea dumneavoastră, dacă sînteți inocent, va fi de scurtă durată...

Perlonjour păru să ia brusc o hotărîre.

— Fie !... Totuși este un lucru pe care nu mi-l puteți refuza, domnule Wens : acela de a trece pe la hotelul meu să iau de acolo cîteva obiecte indispensabile și să telefonez unei persoane care... care îmi este dragă.

— Puteți să telefonați de la biroul meu. Și pe urmă pot să însărcinez un agent să meargă să vă caute obiectele acelea de care o să-i faceți o listă.

— Nu, insistă tînărul. Nu puteți să-mi refuzați asta !... Dacă o doriți, însoțiți-mă. Gîndesc că portarul o fi remarcat poate reîntoarcerea mea, ieri seară, și dacă îl voi întreba eu însumi...

— Ei bine, haidem !, decise brusc domnul Wens.

Mașina Parchetului îi duse rapid la destinație. Tînărul își strînse cîteva din lucruri sub ochii domnului Wens, pe urmă îl întrebară pe portar.

Dar acesta nu putu să precizeze nimic :

— Înțelegeți, intră și iese atîta lume...

Perlonjour păru mai puțin copleșit de acest eșec decît ar fi fost de așteptat.

— Uitam de telefonul acela !, făcu el deodată, deschizînd în stînga sa o ușă cu geam.

— Dați-i zor !, recomandă mașinal domnul Wens.

Perlonjour se supuse întocmai. Ușa cu geam dădea într-un culoar strîmt prin care se ajungea în curtea hotelului. Cînd domnul Wens își dădu seama să meargă în căutarea lui, el dispăruse.

CAPITOLUL XXI

A CINCEA VICTIMA

Senterre deschise cu cheia ușa apartamentului său, cea care dădea direct în salon, pătrunse în încăpere și aprinse lumina.

După vizita la domnul Wens, vizită despre care păstra o impresie penibilă, mersese să cineze într-un restaurant din centrul orașului. Avusese o clipă intenția să-și termine seara la un music-hall, pe urmă se hotărîse să revină în apartamentul lui.

„Întrebările acestui blestemat de polițist m-au tulburat, gîndi el. Am să mă culc devreme..."

Își aruncă bastonul și pălăria pe un scaun și se apropie de masa care se afla în mijlocul încăperii. Un plic mare gri cu numele său, purtînd mențiunea : **Urgent și confidențial** era plasat acolo la vedere.

Senterre se lăsă să cadă într-un fotoliu și deschise plicul. El conținea o hîrtie pliată în două purtînd doar aceste cuvinte :

~~HENRY NAMOTTE~~
~~MARCEL GERNICOT~~
~~NESTOR GRIBBE~~
~~HUBERT TIGNOL~~
+GEORGES SENTERRE
JEAN PERLONJOUR

„Așa, a venit deci rîndul meu !", murmură el, amintindu-și cu amărăciune de acuzația adusă de domnul Wens.

El, Senterre, asasinul prietenilor săi ! Era suficient acum să arate această hîrtie inspectorului pentru a-l convinge că e inocent. Dar iată, va avea răgazul să i-o arate ? Asasinul necunoscut nu-l va vizita oare chiar în această noapte ?

Senterre privi gînditor telefonul. Nu depindea decît de el să-i prevină pe domnul Wens care ar organiza imediat o capcană.

Da... Dar, în afară că îi repugna lui Senterre să-l cheme pe inspector în ajutorul său, se putea ca asasinul să dea tîrcoale deja prin împrejurimi și să renunțe la sinistrul său proiect remarcînd sosirea polițiștilor. Ce triumf în sfîrșit pentru Senterre dacă putea să-l demaște pe enigmaticul ucigaș fără nici un ajutor !

Hotărîrea lui fu imediat luată. Nu-i va telefona domnului Wens, nu va chema pe nimeni în ajutor, nu va pleca din apartament... Dimpotrivă, instalat confortabil în fotoliu va aștepta sosirea implacabilului inamic al tuturor.

Din clipa cînd se simți hotărît să lupte, o împăcare mare îl cuprinse pe Senterre. El evocă liniștit chipul lui Asuncion, pe urmă, cum nu era lipsit nici de curaj și nici de umor, se ridică și merse să ia din bibliotecă **Orațiile funebre** de Bossuet.

Își apropie după aceea fotoliul de masă, puse pe ea volumul la îndemînă și scoase browningul din buzunarul pantalonului. După ce îl verifică cu grijă, îl strecură în buzunarul drept al hainei și se instală în fotoliu.

„Perfect", gîndi el.

Și, într-adevăr, era perfect. **Cu spatele** întors la zid, așezat în apropiere de telefon, el supraveghea cele două uși care dădeau în salon : aceea a palierului și cea care separa salonul de dormitor.

Deschise **Orațiile funebre**, dar nu se putu concentra să citească. Îi plăcu atunci să-și imagineze apariția neașteptată a asasinului într-un colț sau altul al camerei.

„El se crede în mod sigur prea puternic ca să reziste tentației de a mă preveni..."

Îl auzea din nou pe domnul Wens declarîndu-i ferm :

„Trebuie căutat asasinul chiar în anturajul victimelor... Unul din voi șase este asasinul !" **Unul din voi șase,** asta se reducea acum la **unul din voi doi.**

„Am argumente excelente să cred că nu sînt eu, gîndi Senterre, și nu mai puțin excelente să cred că nu este Perlonjour !"

O spusese dealtfel și inspectorului : „Puteți avea cea mai mică idee de grandoarea unei prietenii ca a noastră ?..."

Pendula bătu jumătatea. Senterre închisese ochii. La această oră răzbăteau puține zgomote din stradă și în casă era liniște deplină.

„Și tu ești un om mort..."

Fraza profetică a lui Gernicot îi reveni deodată în minte, dar o alungă imediat... Ar fi însemnat să fi trăit degeaba cinci ani

de aventuri dacă se lăsa copleșit în mod stupid de frică într-un apartament perfect închis, în centrul unui mare oraș!

Nu, nu, nu-i era frică. Își păstra tot singele rece. Un pic de enervare, poate...

Aprinse o țigară și căută să recreeze încă o dată tulburătoarea imagine a lui Asuncion. De la ultima sa întrevedere cu Perlonjour, nu mai îndrăznise să se întrebe dacă această femeie îl iubește, dacă ea va fi vreodată a lui.

Pendula porni să bată și Senterre numără loviturile. „Zece." **Omul** va veni în această noapte? Va comite el acest act de o îndrăzneală nemaiauzită? Nu va aștepta mai curînd, cum a făcut-o pînă acum, o ocazie favorabilă?

Senterre se ridică deodată și, oricît fu de stăpîn pe nervii săi, nu se putu împiedica să nu se înfioare îndelung. Dar se domină, repetîndu-și ca o exhortație: „Haide... Haide..."

Încăperea fu brusc aruncată în întuneric.

Senterre se sili să rămînă un minut nemișcat. Simțea un strop de sudoare curgîndu-i de-a lungul obrazului.

Pe urmă strînse brațele fotoliului gîndind: „O siguranță sărită... Asta nu poate fi decît o siguranță sărită, dacă nu este o pană generală de electricitate?..." Se ridică și se îndreptă bîjbîind către fereastra care decupa pe covor un dreptunghi de lumină palidă.

Zări lumină pe fațada hotelului din față și gîndi: „Era într-adevăr asta... o siguranță sărită..."

În acest moment, soneria de la ușa de intrare răsună.

Senterre își strînse dinții. Nu se va înmuia. Nu era o femeiușcă. Cinci ani de aventuri... Se va vedea bine!

Cu mîna în buzunarul drept al vestonului el ajunse la ușă cu un pas ferm și o deschise larg dintr-o dată.

În lumina confuză care scălda palierul și intra printr-o fereastră străpunsă în susul cuștii scărilor, o siluetă înaltă, neagră stătea nemișcată.

— Cine sînteți?, zise Senterre.

Omul, a cărui față se distingea greu în penumbră, se descoperi și întrebă cu o voce care îi deșteptă lui Senterre amintiri deosebite:

— Cu domnul Senterre am onoarea să vorbesc?

— Da. Ce doriți de la mine?

— Inspector de poliție Frédéric. Sînt însărcinat de domnul Vorobeïtchik să veghez asupra persoanei dumneavoastră.

— Nu sînt un copil. Pot să mă apăr eu însumi.

— Mii de regrete, domnule Senterre. Sînt însărcinat cu o misiune, trebuie s-o îndeplinesc...

— Fie... Intrați...

Senterre se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe vizitator. Unde mai auzise această voce? La Palatul de justiție, poate... Și ce altă siluetă îi amintea cea a inspectorului Frédéric?

— Drace, nu se vede nimic aici la dumneavoastră, mormăi acesta împiedicîndu-se de o pernă.

— Tocmai a sărit o siguranță, spuse Senterre. Tabloul electric se află într-un dulap, pe palier. Dacă m-ați ajuta, aș putea repune lucrurile în stare de funcționare.

Merse la un mic birou de scris pe care știa că se află o luminare gata pregătită, scăpără un chibrit, aprinse luminarea.

Întorcînd pe jumătate spatele vizitatorului său, îi simțea privirea apăsîndu-i ceafa și, brusc, **el știu** că adineauri introdusese deliberat pe inamicul, pe asasinul prietenilor lui. Fu iluminat tot de această certitudine. Acest om nu era un inspector de poliție. Era el, autorul panei de electricitate...

Senterre, cu o fragilă luminare în mînă, se îndreptă încet către palier unde descoperi tabloul electric:

— Domnul Frédéric?

Omul ieși din umbră:

— Domnul Senterre?

— Vreți să mă ajutați? Apropiați-vă...

Omul făcu doi pași înainte și Senterre, ridicînd luminarea, observă că acesta purta ochelari cu montură de baga, în timp ce un fular îi ascundea partea de jos a feței. De acum, dacă le mai avea, ultimele sale îndoieli fură spulberate...

— Inspector de poliție..., spuse el gînditor. **Asta trebuie să fie o meserie frumoasă. Bogată în neprevăzut, în emoții, nu-i așa?... Astfel, cînd urmăriți un criminal, o ființă murdară care vă lovește din umbră, cînd vă aflați gata să-l prindeți, cînd îl simți, într-un fel, alături...** Asta trebuie să fie un moment frumos?... Vreți să vă apropiați mai mult, domnule... Frédéric, nu-i așa? Închipuiți-vă că numele dumneavoastră îmi scăpa!

Cei doi bărbați se aflau acum unul lîngă altul, în fața tabloului electric. Senterre ridică încă puțin luminarea și făcu un efort să nu tresară: nu erau lentile la ochelarii așa-zisului inspector.

„Așadar, el e aici... Este el... L-am prins!"..., gîndi Senterre.

Căuta în același timp să-și amintească unde mai văzuse privirea acestui om. Pentru că o mai văzuse. Era o privire pe care Senterre o cunoștea bine, foarte bine!

„Haide, este momentul...", gîndi el.

— Țineți această luminare și faceți-mi lumină în timp ce eu voi verifica tabloul...

— Dați-o încoace, făcu omul care părea să nu bănuiască nimic.

Senterre îi trecu luminarea și își strecură mîna dreaptă în buzunarul hainei!

— Nici un gest... sau trag !, ordonă el prompt, scoţîndu-şi browningul.

Profitînd că omul era încurcat de luminare, cu mîna stîngă îi smulse fularul şi ochelarii.

Dar nu termină gestul că se dădu înapoi şi se aşeză cu spatele la zid, înspăimîntat.

— Tu !, se bîlbîi el pe un ton din care transpărea o înverşunată neîncredere.

Nu avu timp să adauge nimic. Necunoscutul trăsese glonţ după glonţ prin buzunarul hainei sale.

CAPITOLUL XXII

„AU RĂPIT-O PE DOAMNA!"

— Păcat !, zise domnul Wens. Păcat domnule Voglaire, că nu m-aţi lăsat să-i arestez ! Senterre ar fi acum în viaţă la ora asta şi l-am avea şi pe Perlonjour...

— Ce-i de făcut ?, gemu judecătorul de instrucţie. Ce-i de făcut, Wens ? Cariera mea e distrusă ! A dumitale de asemenea, fireşte, dar asta te lasă rece.

— Vă înşelaţi... Nu mi-ar fi indiferent să se spună că din vina mea au murit cinci oameni.

— Dar nu-i aici nimic din greşeala dumitale ! Eu ştiu, eu, că nu este nimic aici din vina dumitale ! Ce-ai fi putut face altceva decît ceea ce ai făcut ?... În ceea ce mă priveşte, ai dreptate, trebuia, cînd mi-ai vorbit, să semnez imediat două mandate de arestare pe numele lui Senterre şi Perlonjour... Acum !...

Enciclopedicul domn Voglaire — cum îl numea Asuncion — îşi înclină capul cu un aer copleşit.

— N-ai nici cea mai mică idee, fireşte, de ungherul unde se ascunde Perlonjour ?, întrebă el după un timp.

— Nici cea mai mică... Dar Henry, Walter şi Cardot sînt după el.

— Nu este nici un ziar care să nu vorbească de el ca de un criminal... Ce vom face ?

— Adineauri am luat legătura cu căpitanul Aquitaniei, spuse domnul Wens cu un ton detaşat. Aştept mult de la răspunsul lui.

El accentuă pe „mult".

— Dar trebuie să facă nişte cercetări destul de amănunţite. Asta poate să mai ia încă timp.

Odată reîntors în birou, domnul Wens se aruncă în fotoliu şi, cu o ţigară între buze, porni să-şi precizeze ideea... O idee în aparenţă absurdă... Îşi amintea că-i spusese lui Senterre că el nu-şi pierduse vremea fără să facă observaţii numeroase şi interesante, dar toate păreau să încurce mai mult cazul. El adăugase că nu se îndoia totuşi ca ele să nu concureze în sfîrşit într-o zi la descoperirea adevărului. Această zi venise, ziua cînd, reunind aceste observaţii în mănunchi, depindea de inspector să facă să ţîşnească lumina.

„Dumnezeule, dacă aş putea în sfîrşit să primesc acest răspuns al căpitanului Aquitaniei !"

Orele trei, pe urmă orele patru bătură. Domnul Wens nu se mişca. Îşi pusese braţele pe masă şi fruntea pe braţe. Părea că doarme. În sfîrşit, făcu o mişcare, luă o foaie de hîrtie şi desenă pe ea repede o schiţă. El medită îndelung asupra acestui crochiu, pe urmă mototoli hîrtia, o făcu ghemotoc şi o aruncă la coş.

Se bătu la uşă şi plantonul pătrunse în birou :

— E aici o femeie care insistă să fie primită...

— O femeie ? Ţi-a spus numele ?

— Nu. Mi-a declarat pur şi simplu că este în serviciul unei doamne pe care domnul inspector o cunoaşte bine şi că e necesar ca ea să vorbească imediat domnului inspector... Pare foarte tulburată.

— Adu-o la mine.

Un minut după aceea, o femeie de o vîrstă oarecare pătrunse în birou. Domnul Wens o recunoscu imediat : era servitoarea lui Asuncion. Dădea toate semnele unei vii emoţii şi primele cuvinte pe care ea le pronunţă fură : „Au răpit-o pe doamna !"

— Zău !, făcu domnul Wens, afişînd acel scepticism care împingea în general pe oamenii simpli la prompte şi complete confidenţe.

— Da, domnule !, strigă vizitatoarea lăsîndu-se să cadă pe un scaun care gemu sub greutatea ei. E aşa cum vă spun... Au răpit-o pe doamna... Sărmana, ieşise ieri seară, imediat după cină... „Vreau să fac o mică plimbare, Maria", mi-a spus ea... Şi iată că o văd revenind către orele zece şi jumătate, cu un domn... Era palidă, lividă cum s-ar zice...

— Şi domnul, cum era el ?

— Asta, n-aş putea să vi-o spun... Oh ! nu din pricină, înţelegeţi bine, că nu l-aş fi privit... Era înalt, asta-i drept, avea o pălărie neagră şi ochelari... Şi un fular... Dar de spus cum era, dacă era frumos sau urît, n-aş putea... Îmi întorcea aproape tot timpul spatele, de ai fi zis că o făcea dinadins... Atunci, cum îi priveam : „Lasă-ne, Maria", spuse doamna... Ea părea atît de distrusă, răscolită cum s-ar zice, că am întrebat-o dacă nu are nevoie de ceva...

„De nimic", mi-a spus ea, „lasă-ne"... Atunci, m-am întors în bucătăria mea lăsînd bineînțeles ușa deschisă... Și tot timpul i-am auzit certîndu-se, bărbatul cu o voce dură și seacă și sărmana doamnă care părea să se plîngă sau aproape să se roage... Eram tulburată, dar nu puteam, doar, să rămîn acolo toată noaptea... Atunci, m-am dus să mă culc dar, bineînțeles, nu puteam să închid un ochi... Nu în fiecare zi doamna primește bărbați și, drăguță cum este ea, asta m-a surprins mult la început... Pe ăsta nu-l văzusem niciodată și avea aerul unui individ rău. Un om care își ascunde fața pe care bunul Dumnezeu i-a dat-o, nu e mare lucru de ăsta... Și iată că, în timp ce eram acolo frămîntîndu-mă, aud o ușă închizîndu-se... „Cea de la stradă", mi-am zis... Iată-mă că mă ridic, și că deschid fereastra și mă aplec... Și ce văd ?... Doamna și acest om care traversează strada... O ținea de braț, s-ar fi zis că o împinge... Și îi văd intrînd într-un taxi... Nu știam ce să mai cred... Doamna plecînd așa, în plină noapte, cu un necunoscut aproape... N-am mai putut dormi multă vreme...

Cu toată dorința pe care o avea, domnul Wens se păzi să întrerupă această povestire a bunei femei. Era încă un lucru pe care experiența îl învățase, că-ți pierzi timpul obligîndu-i pe acest fel de oameni să se arate mai conciși în cuvintele lor.

— În dimineața asta, ca întotdeauna, urc în camera doamnei cu micul dejun... Bat... nici un răspuns... Bat din nou : tot nici un răspuns... Pe onoarea mea, intru... Doamna nu era acolo, și patul nici măcar desfăcut... Nu-mi plăcea, înțelegeți bine, să mă gîndesc, cum s-ar zice, că n-a dormit acasă : doamna e atît de bună și cinstită... Mi-am zis : „Desigur că se va întoarce și îmi va explica"...

— Și nu s-a întors ?

— Nu, domnule !... Și m-am gîndit că poate a fost răpită !... Ea e atît de drăguță și lumea atît de rea !... Atunci, am venit să vă caut pentru că doamna mi-a vorbit adeseori de dumneavoastră... Mi-am zis...

În acest moment, soneria telefonului răsună.

— Un minut, doamnă, spuse domnul Wens.

El ridică receptorul.

În timp ce asculta comunicarea, fața i se lumina.

— Foarte bine, Walter. Nu-l lăsa, bătrîne. Vei păstra legătura cu domnul Voglaire... Ce ? Să-l arestezi ?... Nu, nu... Cu nici un preț, înțelegi ?... Urmărește-l, dar nu-l atinge... La revedere.

Puse la loc receptorul și se întoarse către vizitatoarea sa :

— Pe la ce oră a părăsit ieri casa stăpîna dumitale ?

— Pe cuvîntul meu, trebuie să fi fost în jur de unu.

— A luat o mașină, spui ? Este o stație de taxi în împrejurimi ?

— Oh ! mai mult decît aproape : pe loc.

— O să mă însoțești...

Vorobeïtchik își înșfăcă bastonul și pălăria.

În acest moment, se bătu din nou la ușa biroului, un agent intră și, fără să zică un cuvînt, întinse o foaie de hîrtie bleu inspectorului.

Acesta o desfăcu repede și deodată un val de căldură îi îmbujoră pomeții : deci, **acest lucru era posibil** !

O clipă după aceea, el părăsise încăperea împreună cu servitoarea lui Asuncion care nu încetase să se plîngă.

Pe birou, în mijlocul mapei de scris, hîrtia bleu rămăsese deschisă, așa cum scăpase din mîinile lui Vorobeïtchik.

Pe ea se putea citi : MATELOT RASPUNZÎND LA SEMNALMENTE NU S-A REÎMBARCAT STOP CU NUMELE DE RAFAEL HERMANCE STOP BELGIAN STOP ANTECEDENTE ÎNDOIELNICE STOP CAPITAN LESLY.

CAPITOLUL XXIII

ULTIMUL DINTRE CEI ȘASE

Omul mergea repede, cu gîtul vîrît între umeri. Își ridicase gulerul pardesiului său subțire și o lua din instinct pe străzile mai puțin frecventate. Din cînd în cînd se întorcea și arunca în jurul lui o privire bănuitoare. S-ar fi zis că se temea să nu fie urmărit.

Era.

Un taxi, rulînd încet pe la marginea trotuarului, își potrivea mersul după cel al omului și ocupantul mașinii avea nasul lipit de geamul portierei.

— Drace !, murmură deodată acesta. Dar merge la Senterre !...

Nu se înșela.

Jean Perlonjour, după ce, în ajun, îl părăsise brusc pe domnul Wens, își petrecuse noaptea într-un hotel jalnic și rătăcise lamentabil ore în șir, se hotărîse să se refugieze în apartamentul lui Senterre. Ziarele de dimineață îi aduseseră vestea morții prietenului său și nu-și mai făcea iluzii deloc în legătură cu propria lui soartă. Dacă scăpa asasinului, el va fi arestat și nu va ști cum să-și dovedească inocența. Atunci mai mult însemna să

caute pe ucigaș, să se pună în calea loviturilor lui...

Pătrunzînd în casă prin ușa secretă, Perlonjour ajunse în curînd pe palierul celui de al doilea etaj. Deci era acolo, în același loc în care Senterre, în ajun... I se puse un nod în gît și, timp de o clipă, fu cel mai nenorocit dintre oameni, cel căruia i-au fost uciși toți prietenii.

Pe urmă se apropie de ușa apartamentului și constată că erau puse sigiliile. Aș! În situația în care se afla... Smulse sigiliile și vîrî în încuietoare cheia pe care Senterre i-o dăduse, atunci cînd se întorsese, cînd îi oferise ospitalitate. Ospitalitate de care Perlonjour, desigur, nu-și imagina atunci că va profita atît de tîrziu și în astfel de condiții.

Intră în salon, închise la loc ușa și merse să întredeschidă jaluzelele. Pe urmă, abătut, se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Evident, greșise în ajun, supunîndu-se impulsului care îl determinase să fugă. Acum nu era nimeni care să nu vorbească despre el ca despre un asasin. Din contră, dacă s-ar fi lăsat închis, proba nu ar fi durat decît cîteva ore și inocența lui, la ora actuală, ar fi sărit în ochii tuturor.

Vai! Nu putuse să reziste acestei perspective: închisoarea. „Cînd Asuncion va afla...", gîndise el, și aceasta fusese suficient să-l decidă să-și recîștige libertatea. Și pe urmă... Pe urmă mai era încă un lucru... Această dorință de a căuta el însuși asasinul, de a se măsura cu el, ca să-i răzbune pe nenorociții săi prieteni. Nu se gîndise că nu poseda nici un mijloc practic de a pune acest proiect în aplicare: își spuse simplu că, odată încarcerat, trebuia să-l abandoneze, să lase altora grija să pedepsească pe culpabil și să... o apere pe Asuncion. Pentru că el știa — tînăra femeie îi mărturisise căsătoria sa — viața lui Asuncion era și ea, de asemenea, în pericol.

Dar cum să facă să înțeleagă poliția aceste sentimente? Ea nu ar vedea, nu putea să vadă în fuga sa decît mărturisirea vinovăției lui.

Poate, la ora actuală, știau deja unde să-l găsească? Poate, în aceeași seară, va fi arestat? Comisese o gravă imprudență mergînd să dea tîrcoale locuinței lui Asuncion. Această casă probabil era supravegheată de poliție, era posibil ca vreun inspector să-l fi zărit și să-l fi urmărit. Se întorsese de nenumărate ori venind aici și nu remarcase nici un trecător suspect, dar asta nu era un argument...

Încet, încet o umbră deasă invada salonul. Tînărul merse la fereastră și privi cerul. Nori sumbri, un vînt violent anunțau o furtună apropiată.

Perlonjour se așeză în fotoliu și, din adîncul ființei sale, formulă această dorință:

— Să știe ucigașul că sînt aici... Să fie hotărît să mă lovească astăzi, cum ieri l-a lovit pe Senterre...

În acest moment, un plic gri fu strecurat pe sub ușă și pricepu că i s-a împlinit dorința.

Se ridică dintr-un salt, alergă la ușă și o deschise. Un băiețaș sărea în goană scările. Perlonjour îl înșfăcă.

— Obrăznicătură, tu mi-ai strecurat o scrisoare pe sub ușă adineauri?

— Da, domnule!, se smiorcăi copilul. Nu-mi faceți vreun rău!

— Spune-mi cine te trimite...

— Un domn pe care nu-l cunosc... M-a chemat cînd treceam prin fața terasei cafenelei, de aici din față. Mi-a spus: „Ține, iată niște mărunțiș. Mergi și strecoară asta sub ușa de la intrarea în apartamentul celui de al doilea etaj al acestei case..." Nu știu nimic altceva, domnule, vă jur!

— Vino cu mine, spuse Perlonjour.

Ținîndu-l mereu pe puști, intră în apartament, merse la fereastră și, desemnînd terasa cafenelei unde se aflau la masă doi clienți:

— Care dintre ei este?

— Nici unul din cei doi, răspunse puștiul. Era gata de plecare cînd m-a chemat.

— Cum era?

— Înalt, cu o pălărie neagră și ochelari. Nu se vedea bine figura lui...

— Bine, spuse Perlonjour. Ține, iată ceva pentru tine... Acum, șterge-o.

Băiețașul nu așteptă să i se repete invitația și fu un miracol că nu-și rupse gîtul pe scară.

Perlonjour închise din nou ușa și deschise plicul. Cum se aștepta, el conținea fatidicul avertisment:

~~HENRY NAMOTTE~~
~~MARCEL GERNICOT~~
~~NESTOR GRIBBE~~
~~HUBERT TIGNOL~~
~~GEORGES SENTERRE~~
+JEAN PERLONJOUR

Obloanele se izbiră cu furie de zid și Perlonjour se întoarse:

„Dumnezeule mare! E un ciclon veritabil!"

Merse să închidă obloanele. Pe urmă deschise dulăpașul cu lichioruri și-și făcu un cocteil.

Ca și Senterre în ajun, era calm, sigur pe sine. Ca și Senterre, era hotărît să ucidă sau să fie ucis.

Numai că el, el nu era înarmat...

CAPITOLUL XXIV

MONSTRUL E MORT

— Rămîneţi „acolo", spuse domnul Wens.

Sări din maşină înainte ca ea să fie oprită complet şi, lăsînd în ea pe servitoarea plînsă a lui Asuncion, se îndreptă către un grup de şoferi de taxi care discutau animat alături de maşinile lor.

Văzîndu-l apropiindu-se, bărbaţii încetară să vorbească şi îl priviră cu neîncredere. Inspectorul nu ezită să-şi arate legitimaţia :

— Nu cumva unul dintre dumneavoastră a transportat în noaptea asta un bărbat şi o femeie, un bărbat înalt, purtînd o pălărie de fetru negru, un fular şi ochelari, o femeie de talie mijlocie, foarte drăguţă ?...

In grupul şoferilor fură şuşoteli şi lovituri de coate. Pe urmă un bărbat ieşi din rînd şi răspunse în silă :

— Da, eu.

— Poţi să-mi spui unde i-ai condus ?

— M-au oprit în strada Amercoeur.

— De ce spui : „M-au oprit" ?

— Ia te uită, pentru că s-au coborît acolo !

— Poate mai curînd pentru că strada Amercoeur nu era scopul călătoriei lor ?

Omul privi pe inspector cu ochii rotunzi.

„Ce adresă ţi-au dat ?", insistă domnul Wens.

— Bărbatul mi-a spus : „Opreşti la capătul străzii Amercoeur."

— Şi au mers în continuare pe jos ?

— Asta e foarte posibil.

— Fii atent !, făcu domnul Wens. Omul este un asasin, şi nu un asasin obişnuit : asasinul a cinci persoane. De asemenea, el se poate s-o fi ucis pe tînăra femeie care îl însoţea... Îmi trebuie informaţii precise. Este o chestiune de viaţă sau de moarte şi ajutorul dumitale va fi răsplătit... Presupun că, intrigat de mina clienţilor dumitale, i-ai urmărit după ce i-ai debarcat acolo unde spui... Nu ?

— Este, pe onoarea mea, adevărat !, admise şoferul. Spuneţi, acest om nu este asasinul celor cinci prieteni ? Tocmai spuneam prietenilor...

— El este !, îl întrerupse prompt domnul Wens. L-ai văzut intrînd undeva ? Nu e un minut de pierdut.

— Oh ! Ei bine, da, i-am urmărit ! N-aş putea să vă spun numele străzii pe care au intrat dar aş putea s-o recunosc... E o stradă strîmtă, foarte posibil o fundătură şi casa e a treia pe stînga...

— Condu-mă acolo !

In timp ce şoferul se instala la volanul maşinii sale, Vorobeitchik se întoarse la automobilul care îl adusese şi explică în cîteva cuvinte servitoarei lui Asuncion că pleca în căutarea stăpînei ei.

— Urc în acest taxi, spuse el şoferului Parchetului. Urmează-mă...

O clipă după aceea, cele două maşini goneau una după alta.

Cu toate cele zise şoferului de taxi pentru a-l emoţiona, inspectorul nu se gîndea că Asuncion se afla în pericol de moarte. Ceva neprevăzut se produsese în timpul nopţii, ceva neprevăzut se produsese cu siguranţă, dar — în prezent ştia, datorită răspunsului căpitanului Lesly, la ce să se aştepte în legătură cu asasinul — domnul Wens nu se mai temea pentru zilele tinerei femei. Soarta lui Perlonjour îl neliniştea mai mult.

A treia casă pe stînga, de pe strada strîmtă reperată de şofer, avea o faţadă puţin atrăgătoare.

Poruncindu-i servitoarei să rămînă în maşină, inspectorul pătrunse în vestibulul întunecos şi plin tot de un miros oribil de grăsime încinsă.

O zgripţuroaică ţîşni pe o uşă joasă.

— Ce este asta ?, spuse ea cu arţag. Ce vreţi ?...

Privea cu obrăznicie pe cei trei bărbaţi care erau în faţa ei :

— Această casă e o casă cinstită şi...

— Gura, mămico !, spuse domnul Wens. Această casă cinstită serveşte de refugiu unui asasin.

— Ce spuneţi ?, răcni baborniţa. N-aveţi ruşine...

— Ţi-am spus să închizi gura sau te bag la închisoare imediat, ai înţeles ? Un bărbat şi o femeie au intrat aici în această noapte. Bărbatul e înalt şi poartă ochelari: ieri avea un fular şi o pălărie de fetru negru... Unde e camera lui ?

— Dacă vorbiţi de domnul Raymond, el locuieşte la etajul trei, camera 21.

— Domnul Raymond răspunde la semnalmentele pe care ţi le-am dat ?

— Da.

— De cînd locuieşte aici ?

— Nu pot să vă spun exact... De trei săptămîni, cred.

— S-a întors în noaptea asta cu o doamnă ?

— Ei, asta, bunul meu domn !... Nu mă ocup de plecările şi sosirile locatarilor mei.

— S-a întors în noaptea asta cu o doamnă ?

— Deh... Cred că da.

— Ai văzut ieşind din nou pe unul sau pe altul ?

— L-am văzut ieşind din nou pe bărbat.

— Cînd ?

— La începutul după-amiezii.

— Nu s-a întors ?

— Nu.

— Sus !, spuse domnul Wens.

Ușa camerei numărul 21 era închisă cu cheia. Inspectorul bătu în ea în mai multe rînduri fără să obțină răspuns. Atunci, cu trei lovituri de umăr bine aplicate, o făcu să sară din țîțîni. Ea căzu cu zgomot în interiorul camerei.

Aceasta era cufundată în obscuritatea cea mai deplină. Domnul Wens scoase o lampă electrică din buzunar și un fascicul luminos mătură fereastra. Storul fusese coborît și perdelele — perdele de pluș de culoarea mucegaiului — erau trase.

Domnul Wens plimbă lumina lămpii lui de la dreapta la stînga, pe urmă scoase o exclamație înăbușită. Într-un colț al încăperii, acoperită cu o cuvertură pătată de sînge, distinse întinsă o formă umană.

Întinzînd lampa unuia dintre însoțitorii săi, el se repezi și ridică cuvertura. O zări atunci pe Asuncion așezată pe spate. Era strîns legată cu un cearșaf sfîșiat în benzi înguste și un căluș îi era înfundat adînc în gură. Părea fără cunoștință.

O clipă după aceea, inspectorul o eliberase și o purtase pe palier cu ajutorul însoțitorilor săi. Trimise pe unul dintre ei să caute un întăritor și îl însărcină cu aceeași ocazie s-o aducă pe servitoarea spaniolei.

Trebuiră lungi și răbdătoare eforturi pentru ca Asuncion să-și vină în fire. În sfîrșit, ea redeschise ochii, își trecu încet o mînă pe frunte, privi pe inspectorul aplecat deasupra ei, pe servitoarea care își clătina capul cu milă, pe cei doi șoferi. Și memoria păru să-i revină brusc.

— Madre !, strigă ea. Jean !

Apucă febrilă mîinile domnului Wens :

— Salvați-l ! Trebuie să-l salvați !... El a plecat pentru a-l ucide !...

— El v-a spus-o ?...

— Da, da... Ce... Cît e ceasul ?

— Aproape șase.

— El m-a părăsit de patru ore... Oh ! Dumnezeule, n-o să-l lași să comită această ultimă crimă !...

Citise în ochii domnului Wens că îl știa acum și el.

— Caută un telefon, ordonă detectivul unuia din șoferi. Cheamă Palatul de justiție... Domnul Voglaire, judecător de instrucție... Cere-i, din partea mea, dacă are știri de la Walter, de la inspectorul Walter... Dacă știe unde se află acum domnul Perlonjour... Haideți, nu pierdeți nici o secundă !

Și revenind la Asuncion :

— Cum l-ați întîlnit, cum v-a tîrît aici ?...

— Ieri seară voiam să vorbesc domnului Senterre... Da, aveam să-i dau un răspuns... Dar, cum intram în vestibul, m-am întîlnit cu un bărbat, un bărbat pe care l-am recunoscut... Cum mă pregăteam să strig, el mă apucă de încheietura mîinii și mă tîrî, poruncindu-mi să tac... Am înțeles foarte repede, domnule Wens, dar el mă amenință că dacă vorbesc îl va omorî pe Jean... Mă însoți la mine și încercă să mă facă părtașă la proiectele sale... Vrui să-l alung, dar era mai puternic decît mine... Îmi porunci să-l urmez, amenințîndu-mă din nou să facă o nouă victimă dacă nu mă supun imediat... Pretindea că știe unde să-l găsească pe Jean... În mîinile lui, nu eram nimic. Îl urmai. Mă aduse aici. Tot restul nopții mă teroriză, încercînd să mă convingă... Mă apăram cum puteam... În sfîrșit, îmi spuse că va merge să-l ucidă pe Jean și mă aduse în starea în care m-ați găsit...

Un hohot urcă în gîtul tinerei femei :

— Domnule Wens ! Domnule Wens, îl veți salva, nu-i așa ?...

Inspectorul se ridică :

— Vi-o promit s-o încerc măcar... Vă las cu servitoarea... Da, da, trebuie să rămîneți aici... Nu mi-ați fi de nici un ajutor...

În acest moment, șoferul pe care domnul Wens îl trimisese la telefon reapăru.

— Inspectorul Walter a dat vești judecătorului de instrucție. Domnul Perlonjour se află acum în apartamentul domnului Senterre.

Vorobeitchik se precipită imediat pe scară.

— Dumnezeule, gîndi el, fă ca să ajung la timp !

Cînd ajunse în stradă, furtuna era în toi.

*

Perlonjour își termină cocteilul și merse la fereastră. Ploaia șiroia pe ochiurile de geam. Din secundă în secundă plînsul vîntului se făcea tot mai sfîșietor.

Tînărul bărbat surîse : acum cînd aștepta apariția, înțelegea că ceea ce îl atrăsese în apartamentul lui Senterre era dorința confuză de a-l întîlni pe asasin.

Ciuli deodată urechea : i se părea că aude pe cineva mergînd pe palier.

Merse spre ușă în vîrful picioarelor, dar era încă departe, la cinci sau șase pași, cînd ea se deschise brusc.

— Nu-i nimic, făcu o voce. Sînt eu, Wens.

Inspectorul închise din nou ușa și se apropie de Perlonjour. Era ud leoarcă.

— Iertați-mă, v-am bănuit pe nedrept !, spuse el întinzîndu-i spontan mîna tînărului. Știu în prezent cine este asasinul... Îl vom aștepta împreună...

O mulțime de sentimente contradictorii îl asediau pe Perlonjour.

El spuse, după un timp :

— E inutil. Nu va mai veni...

Vocea sa trăda un regret amar.

— Și de ce nu va mai veni ?

— V-o fi văzut intrînd...

— Nu cred, pentru că am venit pe drumul străbătut de el după moartea lui Nestor Gribbe. Am intrat într-o casă învecinată și am venit pe acoperișuri... De asta sînt ud leoarcă...

Perlonjour ciuli urechea:

— Cred că furtuna a încetat...

— Ea v-a salvat. El nu va mai întîrzia deloc acum... Sînteți înarmat?

— Nu.

— Atunci eu mă voi plasa lîngă ușă...

Cei doi bărbați tăcură. O profundă liniște urmase furtunii.

Pentru a destrăma neliniștea așteptării lor imobile, Perlonjour întrebă, cu riscul de a-și atrage fulgerele inspectorului:

— Nu vreți să-mi spuneți cine... cine este?

— Inutil. Nu m-ați crede. În rest, o să-l vedeți în curînd...

— Dar cum știți?

— Din cîteva cuvinte de răspuns ale căpitanului Aquitaniei... Acum, nu mai spuneți nimic.

„Aquitania... Ce căuta aici Aquitania?", se întrebă Perlonjour.

Și pe urmă o idee nebună îi apăru în minte:

„Este adevărat că nu s-a găsit cadavrul lui Namotte, că nu se știe încă exact cum a murit... Și dacă nu era mort?... Dacă era Namotte care?..."

Scutură din cap:

„Haide, bat cîmpii..."

Și, pentru o clipă, un fior îi trecu prin spate.

De cealaltă parte a ușii se auzi un fîșîit... Monstrul era acolo.

Perlonjour se lăsă să cadă pe spătarul unui fotoliu. Avea picioarele tăiate la genunchi de emoție, de teamă. Niciodată nu se gîndise că o prezență apropiată poate fi atît de teribilă...

El zări în umbră mîna inspectorului urcînd ușor către clanță, atingînd-o.

Domnul Wens se întoarse și spuse dintr-o suflare:

— Luați-mi lanterna... acolo, în buzunarul stîng al hainei... Cînd ușa se va deschide, îndreptați fascicolul de lumină în fața dumneavoastră, pe el...

Pe urmă:

— Sînteți gata?

— Da.

Dintr-o smucitură, inspectorul trase ușa spre sine și fascicolul lanternei smulse o față din umbră.

— Nici un gest... sau trag!

Dar un hohot răsună și chipul, dat o clipă în vileag de lumină, se cufundă în umbră. Aproape imediat un pas precipitat făcu să geamă treptele scării.

Dintr-un salt, domnul Wens fu pe palier și răsuci comutatorul. Aplecat pe rampă, el își ridică browningul și doborî, cu un glonte între umeri, omul care cobora...

Pe urmă se întoarse către Perlonjour, a cărui față trăda încă spaima de a fi recunoscut cealaltă față.

— De data asta, sper că e mort de-a binelea!...

CAPITOLUL XXV

ARE CUVÎNTUL DOMNUL WENS

Vorobeitchik era satisfăcut: aceasta se vedea după dunga impecabilă a pantalonului său.

— De fapt, ceea ce a trezit mai întîi bănuielile mele fu dispariția cuverturii, toată partea rocambolescă a răpirii... Dar, natural, eram încă departe de a gîndi la culpabilitatea lui Gernicot.

El turnă o picătură de apă în Old Crown-ul său, aprinse o țigară și reluă:

— Mă întreb cum de n-am fost mai repede alarmat de atîta punere în scenă... Și pe urmă s-a regăsit corpul său — ceea ce, cel puțin, crezurăm a fi corpul său — și nu m-am mai gîndit imediat să examinez tatuajele...

— Ele v-au făcut să dați o telegramă căpitanului Lesly?

— Da. L-am rugat să caute dacă, în timpul ultimei călătorii a Aquitaniei, echipajul nu număra un matelot al cărui piept să fie ornat cu tatuaje identice celor pe care le purta cel al lui Gernicot. El mi-a răspuns, vă amintiți, că un marinar răspunzînd semnalmentelor furnizate de mine nu se mai reîmbarcase; el se numea Rafael Hermance și avea antecedente îndoielnice... De atunci am fost sigur că merg pe o cale bună.

— Dar cum v-a venit ideea că trupul scos din canal nu era cel al lui Gernicot?

— Din pricina unei simple fraze pronunțate de Gernicot însuși, în ziua întoarcerii sale, pe care mi-o comunicase prietenul nostru Senterre... Asta: „Era, la bordul Aquitaniei, un matelot recunoscut ca maestru în arta tatuajelor, și lui m-am adresat." În consecință, tatuajele trebuiau să fie recente, unul din ele, cel puțin, trebuia să fie... Ori, specialistul pe care l-am însărcinat să le examineze pe cele ale cadavrului pescuit îmi declară că erau cu siguranță vechi de șase sau șapte ani. Rana de la antebraț, din contră, această rană pe care Gernicot nu o avea cînd s-a întors, era de curînd. Am făcut analiza sîngelui înecatului. Sînge de grupa O

aparținînd unui subiect sănătos. Lucru ciudat, acest detaliu, care ar fi trebuit să ajungă să mă convingă că mă aflam în prezența cadavrului lui Gernicot, mi-a trezit bănuielile. De ce această rană de curînd, într-adevăr, și **superficială** ? Ea nu se explica dacă Gernicot părăsise mort casa lui Senterre. Și ea nu se explica mai mult nici dacă el o părăsise muribund. Trebuia să se presupună că ea îi fusese făcută de răpitorul său ? Dar de ce ?... Ea prezenta aspectul unei incizii de curînd cicatrizate, cum și-ar face în mod voluntar un bărbat decis să-și taie vinele sau, mai curînd, **să-și procure o oarecare cantitate din propriul său sînge.** Nu înțelegeam în plus de ce ucigașul lui Gernicot se lăsase văzut cu atîta ușurință, făcînd să i se admire ochelarii cu lentile fumurii și barba roșie. Erau de asemenea acele fluierături repetate auzite de Senterre și de dumneavoastră, doamnă, și care semănau al naibii cu niște semnale. În sfîrșit, era aproape imposibil să ridici un om în agonie și să-l transporți pe umeri... Amintiți-vă că ascensorul, în acea zi, nu mergea.

Domnul Wens își goli paharul și continuă :

— Și de ce acest tatuaj : **Al Fridei, pentru toată viața ?** Un om ca Gernicot nu jură dragoste eternă la alde Frida, mai ales cînd el este căsătorit cu o femeie pe care o iubește și a cărei întîlnire îi va pricinui în final pierderea. Comorile îngropate, pe de altă parte, sînt un grosolan joc vechi și căutam acelor tatuaje alte cauze, cu atît mai mult cu cît medicul legist nu era sigur de tot că la cadavrul pescuit capul era strivit de elicea unui remorcher... Putea să fie strivit înainte de cufundarea sa, de către asasin. Cu aceste date și cîteva altele întrezăream cazul sub un unghi nou și pot chiar azi să vă dau toate explicațiile posibile în legătură cu purtarea asasinului...

Inspectorul își aprinse o nouă țigară înainte de a urma :

— Care era singurul dintre dumneavoastră care avea posibilitatea să-l asasineze pe Namotte ? Gernicot, pentru că el se afla pe vapor împreună cu el. Cred că aici se poate afla originea proiectelor sale ucigașe, în acea zi cînd v-a întîlnit, doamnă, în insulele Bermude. Deja el decisese să treacă drept mort și să se servească de dumneavoastră pentru a-și atinge scopurile... Oh ! cred că vă iubea, dacă o astfel de ființă e capabilă de dragoste ! Gîndindu-ne bine, vă iubea cu siguranță — purtarea sa finală e o probă pentru asta — dar el nu văzuse la început în dumneavoastră decît mijlocul de a-și pune planurile lui în practică, de a intra în posesia averii prietenilor săi... El socotea într-adevăr — mi-ați spus dumneavoastră însivă — că-l veți moșteni, deoarece sînteți **văduva** lui și pentru că aveți aceleași drepturi ca victimele sale la averea pe care o rîvnea. Ar fi lăsat atunci să treacă cîtva timp și, printr-un mijloc sau altul, v-ar fi atras în străinătate. Din clipa aceea vă ținea între ghearele sale, pe dumneavoastră și milioanele prietenilor lui... Dar soarta hotărî altfel, l-ați întîlnit în momentul în care tocmai asasinase pe Senterre, își pierdu capul, își jucă ultima carte...

— Mi-ar plăcea să vă aud vorbind despre întoarcerea sa, spuse Perlonjour.

— Ajung și la asta. Deci, la bordul Aquitaniei era un matelot abil în arta tatuajelor și care purta el însuși pe piept semnele pe care vi le-a arătat Gernicot. Acesta din urmă se înțelese cu Hermance, îi promise fără îndoială o parte din averea pe care socotea s-o dobîndească și nu-i fu deloc greu să se asigure de complicitatea sa. Planul lui era atunci minuțios întocmit și hotărîse deja să-l ucidă pe acest complice. De asemenea, se tatuă cu aceleași semne pe care le purta Hermance și se prezentă la Senterre, sigur de succes. În acest timp se pregătea să joace în acea seară partida cea mai grea. El își compusese admirabil personajul, își combinase efectele. Toate măsurile — pînă la debranșarea telefonului lui Senterre — erau luate. Hermance închiriase o cameră la hotelul Deux-Eglises și acolo, ascuns de ochii tuturor, își pusese ochelari fumurii și o barbă falsă, pentru a răspunde semnalmentelor furnizate de Gernicot lui Senterre. Hermance trebuia să aștepte ca să deschidă fereastra din față însuși complicele său și să se arate acolo. Trebuia atunci să tragă asupra lui, avînd grijă să se facă văzut. Trebuia, bineînțeles, **să tragă în gol** și pe urmă să fugă... El, Gernicot, se păstrase pentru a semăna teama în mintea lui Senterre, să-l pregătească într-un fel pentru propria lui asasinare... Dar o circumstanță neprevăzută : o furtună izbucni.

Domnul Wens făcu o pauză și Asuncion se aplecă spre el :

— Puțin whisky ?

— Da, mulțumesc ! Ah, această furtună îmi cauză necazuri ! Nu înțelegeam. Nu înțelegeam pentru acest excelent motiv că, printre atîtea minciuni, Gernicot era sincer cînd pretindea că se teme de furtună mai mult decît de orice pe lume... Acest demon al răului avea această slăbiciune : fulgerele, zgomotul tunetelor îi luau toate puterile... Iată-l deci pe Gernicot prăbușit într-un fotoliu și incapabil să-și pună planul în aplicare înainte ca furtuna să ia sfîrșit. Atunci complicele său devine nerăbdător și fluieră, într-o manieră convenită, pentru a-i atrage atenția. Gernicot, încercînd să-și depășească slăbiciunea, debitează mica sa istorie, își arată tatuajele

grație cărora se va vedea chiar un motiv al răpirii corpului său... În acest timp Hermance fluieră pentru a doua oară și, cum furtuna ia sfîrșit, Gernicot merge la fereastră, o deschide larg de tot, se așază acolo la vedere. Hermance trage, Gernicot cade, cu mîinile crispate pe piept. Într-una din mîini el ține o mică bășică umplută cu **sînge aparținînd lui Hermance** și pe care acesta din urmă, înșelat printr-o minciună abilă, a consimțit să i-l dea, cu puțin timp înainte, rănindu-se la brațul drept. Gernicot o crapă. Sîngele curge. Cum ați fi putut avea atunci cea mai mică bănuială ? El se lasă purtat în pat, dar **refuză să-și îndepărteze mîinile de pe rana sa**... pentru motivul excelent că el nu are nici o rană. Pe urmă, cu o îndemînare remarcabilă — și cu involuntara dumneavoastră complicitate, doamnă — îl îndepărtează pe prietenul său Senterre. Printr-o întrebare, se asigură că este într-adevăr singur cu dumneavoastră și cere un pahar de alcool. De ce de alcool ? Pentru că veți fi obligată să mergeți în salon să-l căutați și să părăsiți dormitorul o clipă. Imediat ce v-ați întors cu spatele, el sare din pat și se strecoară în dosul ușii de trecere. Cînd intrați în dormitor, vă atacă din spate și vă reduce la neputință. O ultimă precauție : ia cuvertura ca să dea de gîndit că răpitorul său i-a luat în ea trupul... Și farsa e jucată. În aceeași noapte sau a doua zi se ocupă de complicele său. Îl ucide cu un glonte în piept și îl desfigurează înainte de a-i zvîrli cadavrul în canal. Din clipa aceea, e liniștit : cine și-ar putea da seama că este încă viu ? Și își continuă opera de mort. Îl asasinează pe Gribbe așa cum v-am explicat în ziua omorului. Din exces de prudență, comite greșeala de a se introduce la Senterre ca să strecoare în bagajele lui Namotte o așa zisă acuzare contra unui oarecare John Smith. N-a scris această scrisoare el însuși — am avut ocazia, de atunci, să-i examinez scrisul —, a făcut-o fără îndoială cu un expert în falsuri, și aceasta, într-adevăr, ar fi înclinat în avantajul **său** dacă n-aș fi examinat bagajele lui Namotte în noaptea următoare celei **uciderii** lui Gernicot. Cînd Tignol ateriză pe cîmpul de aviație de la E..., ucigașul era acolo, la pîndă, cum fusese la pîndă de la sosirea lui Gribbe. Așteaptă o ocazie. Ea nu întîrzie să se ivească pentru că aviatorul părăsește în goană aerodromul. El ajunge, înaintea lui, la ieșirea secretă, îl atrage într-o mașină, rulează către satul S..., simulează o pană care îl face pe Tignol să coboare din mașină, îl doboară cu două gloanțe de revolver și îi aruncă trupul într-o groapă. Sigur că nu va fi pedepsit, îndrăzneala sa crește. Supremă cochetărie a unui maniac al crimei : îl avertizează pe Senterre că rîndul său a venit. Senterre, în loc să apeleze la mine, decide să lupte singur contra asasinului și poate l-ar fi învins pînă la urmă, **fără acea surpriză** pe care o arată descoperind trăsăturile ucigașului și care îl împiedică să tragă imediat... Și pe urmă Gernicot fuge și vă întîlnește, doamnă. Își pierde capul...

Domnul Wens surîse din ochi :

— ... și domnul Perlonjour va fi primul să convină că își pierdu capul cel puțin. Această întîlnire neprevăzută distruse planul ucigașului. El decide să pareze cît mai repede, vă duce în sordida sa locuință și vă reduce la neputință. Ce să facă ? Se teme că poliția va profita fără întîrziere de greșeala pe care a comis-o urcînd într-unul din taxiurile staționate lîngă locuința dumneavoastră. Ar putea să fugă, să fugă imediat, și încă ar cîștiga partida... parțial, pentru că averea rîvnită ar fi fost împărțită în patru în loc să fie împărțită în nouă și că el păstra speranța să vă atragă într-o zi în străinătate. Dar un factor psihologic intră în joc. Gernicot știe că nu-l mai iubiți, că îl urîți chiar, că prietenul său Perlonjour l-a înlocuit în dragostea dumneavoastră. La ura lui se adaugă o violentă gelozie. El vrea „pielea" vechiului său amic așa cum a „vrut-o" pe cea a celorlalți. La rîndul său Perlonjour caută pe asasin. Așa cum magnetul atrage fierul, vă atrăgeați unul pe altul. Dar succesul întreprinderii, dacă mă pot astfel exprima, depindea de rapiditatea cu care ea era dusă...

Vorobeitchik își strivi țigara :

— Domnule Perlonjour, erați la cheremul lui. Dezarmat, ce ați fi putut face contra lui ? Nimic, nu-i așa ? Atunci un fel de miracol se produse... Da, într-adevăr, un fel de miracol... O furtună izbucnește... Iată pe omul nostru în afara luptei pentru un timp... X, ceea ce îmi permite să alerg la apartamentul lui Senterre și să vă ajut...

Fu un moment de liniște.

— Și să mai zic, doamnă, reluă umil detectivul, că am mers pînă acolo încît să vă bănuiesc ! Vedeam într-adevăr interesul pe care îl aveați de a fi soția lui Gernicot, **fără să gîndesc la interesul pe care îl avea el să fie soțul dumneavoastră...** Un suflet pierdut, iată ce era... Gîndiți-vă la infernala sa îndrăzneală ! Cînd îi spunea lui Senterre : „Ești un om mort, și tu ești condamnat", el știa că Senterre va muri de mîna sa... Nu mă puteam hotărî să-mi reprezint asta... O asemenea murdărie !... Cu siguranță, mai am încă mult de învățat de la viață și de la cei care au profesiunea de a o lua pe cea a semenilor lor !

El se ridică :

— Scuzați-mă, trebuie să vă părăsesc... E tîrziu, foarte tîrziu... Vă doresc o fericire fără nori.

Versiune în limba română de GEORGE ARION ■

Ilustrație de FLORIN AXINTE ■